

Növekedés Krisztusban

ALAPVETŐ HITELVEINK

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2012/4.

BIBLIA-TANULMÁNYOK ■ 2012/4.

Növekedés Krisztusban

ALAPVETŐ HITELVEINK

BIK KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2012

A tanulmányokat összeállította:

Egerváriné Árvai Márta (II., III., VII., XIII. tanulmány)

Stramszki István (I., IX., XI., XII. tanulmány)

Kecskeméti János (IV., VIII. tanulmány)

Soós Attila (V., X. tanulmány)

Szabó Ferenc (VI. tanulmány)

A tanulmány elektronikus formában a www.kerak.hu oldalon a „Kiadványok” menüpont alatt tölthető le.

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó

Székhely: 1121 Budapest, Remete út 16/A

Kiadó és könyvlerakat: 1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.

Telefon/fax: 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020

bik@bibliakiado.hu • www.bikkiado.hu

Felelős kiadó: Szigeti Gábor

Sorozatszerkesztő: Egerváriné Árvai Márta

Nyomtatás: Reménység Alapítvány, Nágocs

A borítón:

Duccio di Buoninsegna: *Krisztus elbúcsúzik az apostoloktól*
(1308–1311)

ISBN 978-615-5260-03-2

ISSN 0865-3119

TARTALOM

Bevezetés	7
I. tanulmány – október 6.	
„És lőn az égben viaskodás...”	
A nagy küzdelem – mindenek alapja és háttere	9
II. tanulmány – október 13.	
„Szenteld meg őket a Te igazságoddal: a Te Igéd igazság” – A kinyilatkoztatás és az abból megismerhető Isten	24
III. tanulmány – október 20.	
„Az Ő alkotása vagyunk”	37
IV. tanulmány – október 27.	
„Az Ő sebei árán gyógyultunk meg” Meváltásunk ára	50
V. tanulmány – november 3.	
„Növekedjünk Krisztusban” Megtérés, megigazulás, megszentelődés – és ezek jelképei	65
VI. tanulmány – november 10.	
„Törvényemet a szívükbe írom, és Istenükké leszek, ők pedig népemé lesznek” A törvény betöltése	79

VII. tanulmány – november 17.	
„Dicsőítsétek Istent testetekben és lelketekben, amelyek Istenéi” – Keresztény életmód	94
VIII. tanulmány – november 24.	
A halottak állapota és az örök élet reménysége	107
IX. tanulmány – december 1.	
„Ismét prófétálnod kell...” Az adventnép küldetése	122
X. tanulmány – december 8.	
Jézus főpapi szolgálata – ítélet „Isten házán”	136
XI. tanulmány – december 15.	
„Ezt mondván nagy szóval...” Küldetésünk betöltése a jelenben	150
XII. tanulmány – december 22.	
„Lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban...” – Az idők jelei	166
XIII. tanulmány – december 29.	
„Várván ama boldog reménységet...” Jézus visszajövele, utolsó ítélet, örök élet	180

Bevezetés

*„Az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva
növekedjünk abban, aki a fej, Krisztusban – akiből az egész
test, szép renddel egyberaktván és egybeszerkesztetvén
az Ő segedelmének minden kapcsaival, minden egyes
tagnak mértéke szerint való munkássággal teljesíti
a test növekedését a maga felépítésére, szeretetben.”*
(Eféz 4,15–16)

Ebben a negyedévben az alapvető hitelveinket tanulmányozzuk. Az egyéni és a csoportos átvétel során is törekedjünk arra, hogy az több legyen az ismert tanok pusztaszámbavételénél, átismétlésénél. A hitelvek többet jelentenek a bibliai tanítások ismereténél. A keresztény életre nézve adnak gyakorlati eligazítást (Tit 2,15), tehát nem önmagukban van értékük és jelentőségük, hanem az igazi cél elérésének eszközei, ami nem más, mint magának Jézus Krisztusnak, Megváltónknak a megismerése, és az Őbenne való növekedés. Úgy is mondhatnánk: minden hitelv arra hivatott, hogy annak a mélyebb megismerésére és megértésére vezessen el bennünket, amit Jézus Krisztus a megváltás művén keresztül értünk tett, és aminek viszonzásaként mélyebb szeretetnek kell ébrednie bennünk Isten iránt. Annak a bizonyossága pedig, hogy ez megtörtént az életünkben, az lesz, ha még inkább Istennek odaszentelt életet élünk.

A hitelvek megismerésének és megélésének a közösségi életünk szempontjából is jelentősége van. Hitelveink az össze-

tartozás alapjául szolgálnak azokkal a felebarátainkkal, akik ugyanazt a meggyőződést merítették a Szentírásból és fogadták be az életükbe, amely által hittestvéreivé lettünk egymásnak.

A hetednapi adventista hitvallás 28 alapvető hitelvet foglal magában. (A 2005-ös Saint Louis-i generálkonferencia ülésen fogadták el a tanulmányunk címéül is szolgáló „növekedés Krisztusban” hitelvet, amellyel kiegészült a korábbi 27.)

E hitelveket az első tanulmányunkban is szereplő „nagy küzdelem” fényében kell értelmeznünk ahhoz, hogy helyesen értsük őket, és egymással való kapcsolatukat is.

A fontosság tekintetében nem tehetünk különbséget a hitelvek között, egy negyedévi tanulmány keretei közt mégis súlyoznunk kellett, hogy melyek kapjanak több figyelmet, terjedelmet.

„És lőn az égben viaskodás...”

A nagy küzdelem – mindenek alapja és háttere

Meghatározó jelentőségű, hogy minek a fényében értelmezzük az életünket, önmagunkat és a bennünket körülvevő világ történéseit és eseményeit. A Szentírás szerint beleszülettünk egy évezredek óta tartó küzdelembe, melyet emberi értelemmel felfoghatatlan erők vívnak egymással. Ennek a küzdelemnek a középpontjában nem mi állunk, mégis döntő módon meghatározza jelenlegi és eljövendő életünket az, hogy ennek tudatában és ehhez mérten élünk-e. Tanulmányunkban ezzel a mindent meghatározó *nagy küzdelem*mel foglalkozunk. A téma azért kívánczik előre a tanulmányok sorában, mert minden hitelvünk, sőt még a Szentírás is későbbi eredetű, és csak e nagy küzdelem ismeretében értelmezhető. A nagy küzdelemből kiinduló, azt alapul vevő szemlélet az az átfogó koncepció, amely a hetednapi adventista hitelvek összetartó ereje.

IMit érthetünk meg a Bibliából a világegyetemben most is zajló nagy küzdelem kezdeteiről és kiváltó okáról? Kik a kulcsszereplői és mi a tétje ennek a küzdelemnek?

„És lőn az égben viaskodás: Mihály és az ő angyalai viaskodtak a sárkánnyal, és a sárkány is viaskodott és az ő angya-

lai, de nem vehettek diadalmat, és a helyük sem találtaték többé a mennyben.” (Jel 12,7–8)

„Holott te ezt mondtad szívedben: Az égbe megyek fel, Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén, messze északon. A magas felhők fölé hálok, és hasonló leszek a Magasságozhoz.” (Ésa 14,13–14)

„Voltál felkent, oltalmazó Kérub, és úgy állítottalak téged, hogy Isten szent hegyén voltál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen voltál útjaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned. Kereskedésed bősége miatt belső erőszakossággal telt meg, és vétkeztél; azért levettetek téged az Isten hegyéről, és elvesztettek, te oltalmazó Kérub, a tüzes kövek közül. Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességben.” (Ezék 28,14–17)

.....

A viaskodás tehát az égben kezdődött, a bűn megjelenése a mi világunkban már csak következménye, újabb stádiuma volt ennek a konfliktusnak. A két egymással küzdő tábor vezető alakjait jelképesen mutatja be az idézett szakasz: a sárkány maga Sátán (lásd Jel 12,9), vele szemben pedig Isten Fia áll, akire itt az írás a sokatmondó Mihály névvel hivatkozik, amelynek eredeti jelentése „ki olyan mint Isten?”. A küzdelem elsődleges tétje tehát az, hogy ki hasonló Istenhez, ki méltó arra, hogy uralkodjon a világegyetem lakói fölött, kié legyen az elsőség.

Sátánt az az indíték vezérelte, hogy mind magasabba, egyenesen Isten Fiának helyére törjön: „Hasonló leszek a Magasságozhoz...” Istenhez hasonlóvá válni önmagában nemes törekvés is lehetne, hiszen Isten bennünk is a saját képmását kívánja helyreállítani. Sátánt azonban nem a jellembeli szépség és jószág ragadta meg, hanem a dicsőség és a hatalom.

„Bár minden dicsősége Istentől származott, ez a hatalmas angyal odáig jutott, hogy azt a sajátjának tekintette. Méltósága, amelyet kapott, a mennyei sereg fölé emelte, mégis elégedetlen volt az általa elfoglalt hellyel, és odáig merészkedett, hogy az egyedül Istent illető hódolatot kívánta magának. Ahelyett, hogy minden teremtett lény figyelmét mindenekelőtt Istenre igyekezett volna irányítani, hogy Teremtőjükhöz ragaszkodjanak, Őt szeressék, Lucifer inkább azon fáradozott, hogy szolgálatukat és hűségüket saját magának szerezze meg. Arra a dicsőségre vágyott, amellyel a végtelen Atya a Fiát ruházta fel: ezzel az angyalfejedelem olyan hatalomra tört, amely kizárólag Krisztust illette meg...

Elégedetlensége alaptalannak bizonyult, és megmutatták neki, milyen következménnyel jár majd, ha kitart a lázadásban. Lucifert meggyőzték arról, hogy téved... Elérkezett a végső döntés ideje: vagy teljesen meghódol Isten uralma előtt, vagy nyíltan fellázad ellene. Majdnem meghozta a döntést, hogy visszakozik, de a büszkeség megakadályozta ebben. Olyan valaki számára, akit ekkora tisztelet övezett, túl nagy áldozatnak tűnt elismerni, hogy tévedett, elképzelései hamisak voltak, és alávetni magát annak a tekintélynek, amelyről be akarta bizonyítani, hogy igazságtalan. Kijelentette, hogy ha az angyalok szilárdan kitartanak mellette, még elérhetik mindazt, amire vágnak. Konokul védte saját álláspontját, és teljesen belevette magát a Teremtője elleni nagy küzdelembe...” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 1. fej. – ehhez a tanulmányunkhoz olvassuk el otthon a *Pátriárkák és próféták* egész első fejezetét!)

A világegyetemre nyomort és szenvedést zúdító lázadás gyújtópontjában tehát olyan hétköznapi, látszólag nem is súlyos hibának számító szemlélet melengetése állt, mint az önfelmagasztalás és függetlenség szelleme. A fenti idézet szerint ráadásul Sátán majdnem visszakozott, a büszkesége akadályozta meg ebben. Melyikünkben ne élne egy kis függetlenség-

gi vágy, egy kis büszkeség? Melyikünk tartja ezt veszélyesnek vagy elítélendőnek? Pedig a Szentírás tanúsága szerint ezek az indítékok jelentették a gyökerét az egész világegyetem harmóniáját megbontó és mérhetetlen szenvedést okozó lázadásnak, és ez bennünket is megkísérthet: „Szükséges annakokáért, hogy a püspök... ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék.” (1Tim 3,6) Aki enged ennek a kísértésnek, az eltorzul, és alkalmatlanná válik az együttélésre, következésképpen Isten országára.

Isten nem egyszerűen a saját hatalmát vagy trónját védi ebben a küzdelemben, hanem a teremtett világot kívánja megszabadítani a bitorlótól. Két értékrend küzd egymással, nem csupán két személy: melyik szolgálja inkább a teremtett világ boldogságát, következésképpen melyik jogosult a létezésre? A küzdelem tétje tehát az egész világegyetem sorsa és boldogsága, s nem pusztán rólunk, elbukott teremtményekről szól. Mégis, ebben a gigászi összecsapásban Istennek csodálatos módon mindannyiunkra gondja van, és úgy próbál bennünket a személyes életünkben üdvösségre segíteni, mintha egyedül mi lennénk bajban és szorulnánk a segítségére. Mihályra, azaz Jézus Krisztusra is úgy hivatkozik Dániel könyve, mint aki „a ti fejedelmetek”, aki „a te néped fiaiért áll” (Dn 10,21; 12,1), amellet, hogy a jó erőinek fővezére.

2 Mikor és milyen körülmények között helyeződött át a mennyben kezdődött küzdelem színtere a mi világunkba? Milyen tanulságokkal szolgálnak az akkor történtek a mai ember számára?

„A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei vadnál, melyet Isten teremtett, és mondta az asszonynak: »Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek?« És mondta az asszony a kígyónak: »A kert fájának gyümölcséből

ből ehetünk, de annak a fának a gyümölcséből, mely a kert közepette van, azt mondta Isten: abból ne egyetek, azt meg se illessétek, hogy meg ne haljatok.« És mondta a kígyó az asszonynak: »Bizony nem haltok meg, hanem tudja az Isten, hogy amely napon esztek abból, megnyilatkoznak a szemeitek, és olyanok lesztek, mint az Isten: jónak és gonosznak tudói.« És látta az asszony, hogy jó az a fa eledelre, s kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcseségért: szakasztott azért annak gyümölcséből, és evett, és adott vele levő férjének is, és az is evett. És megnyilatkoztak mindkettőjük szemei, s észrevették, hogy mezítelenek, fügefalevelet aggattak azért össze, és körülkötöket csináltak maguknak. És meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt, s elrejtőzött az ember és az ő felesége az Úr Isten elől a kert fái között.” (1Móz 3,1–8)

Hamar megjelent a kísértő, és vele együtt a bűn is az újonnan teremtett világban. Egy ember engedetlensége elég volt ahhoz, hogy a föld Sátán fennhatósága alá kerüljön. Az ember ugyan nem szerzője a bűnnek, mivel maga is megkísértetett, de felelős azért, hogy a kísértéskor nem Istent, nem a jót választotta. Ez érvényes minden bűnre és minden bűnösre a mai napig, így ránk is.

Sokan zúgolódnak, hogy Isten miért engedte meg a bűneset bekövetkeztét, miért szolgáltatta ki az embert Sátán támadásának, és az azt követő elesésnek. Ez azonban helytelen megközelítés, ösztönös gondolkodásra vall. Az értékítéletünk akkor méltányos, ha figyelembe vesszük, hogy

– Isten figyelmeztette az embert a veszélyre, az ellenség létezésére, és azokra a következményekre, amelyekkel engedetlensége esetén számolnia kell,

– meghagyta azt a szabadságot az embernek, amire mi más-
különből nagyon kényesek vagyunk, Ő pedig minden terem-
ményének biztosítja,

– ami talán a legfontosabb: Isten a hűtlenség bekövetkezé-
se, a bűn elkövetése után sem vetette el, nem semmisítette
meg az embert. Nem mondott le sem a bűnös emberpárról,
sem a még meg nem született nemzedékekről, pedig eleve
tudta, hogy túlnyomó többségük maga is lázadó lesz. Ezzel
szemben kihirdette az előre megalkotott megváltási tervet,
és megkezdte a végrehajtását, ami hosszú, küzdelmes, fájdal-
ommal és áldozatokkal teljes – legfőként éppen az Alkotóra
nézve!

A mi helyzetünk is hasonló az első emberpáréhoz: megada-
tott, hogy ismerhetjük Istent, az Ő kívánalmait, törvényeit,
tudunk az ellenség létezéséről, és arról, milyen következmé-
nyekkel jár az engedetlenség. Mégis sokszor esünk bűnbe,
aminek a mi esetünkben – sok-sok embertársunkkal ellentét-
ben – már nem a tudatlanság az oka, hanem a kísértéssel szem-
beni könnyelműség és az Isten iránti tiszteletlenség – éppúgy,
mint Ádámék esetében. Ráadásul sokan esnek ma is – Ádám-
hoz hasonlóan – a felelősség áthárításának bűnébe, amikor azt
kérdézik, hogy „ha van Isten, akkor miért...?”, miközben Is-
ten törvényeit figyelmen kívül hagyva élnek, és háborognak
ennek következményei miatt.

Ha elfogadjuk azt a látásmódot, hogy mindent a nagy küz-
delem fényében értelmezzünk, akkor sok mindenre választ
kapunk és sok mindent megértünk. Megértjük egyebek mel-
lett azt is, hogy miért fontos megszívlelni az apostoli felhívást:
„Tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések... királyo-
kéért és minden méltóságban levőkért.” (1Tim 2,1–2) Hiszen
az egész történelmünk során hatalmas erők küzdenek a társa-
dalmi vezetők fölötti befolyás megszerzéséért (lásd például
Dn 10,12–13. 20–21), ezért komoly szerepük van az értük
mondott imáknak.

3 Milyen eszközöket alkalmaz Isten a rosszal szemben?
Miért engedi, hogy ennyire elhúzódjon ez a küzdelem?

„Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te
magod és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pe-
dig annak sarkát mardosod.” (1Móz 3,15)

„Megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeink-
ért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel
gyógyultunk meg.” (Ésa 53,5)

– Isten ellenségeskedést támaszt a bűnnel szemben minden
egyes ember lelkében, és szövetséget kínál nekünk a szabadsá-
gunkért folytatott harcban. Hogy ez az ellenségeskedés kinek
az életében mennyire teljesedik ki, az rajtunk múlik.

– Ez az ellenségeskedés a jövendölés szerint akkor érte el a
tetőpontját, amikor Isten Fia emberré lett, követte a bukott
angyalt az általa uralt világba, hogy emberként, kiszolgáltatot-
tan folytassa vele azt a harcot, amely a mennyben kezdődött.

– Az egyes emberen túl Isten egy népet is elhívott mind az
Ó-, mind az Újszövetségben, hogy ismeretét és az evangéliu-
mot terjessze.

– A választott nép számára adott szertartási rend a megvál-
tás, a helyettes áldozat hatalmas eszméjét volt hivatva szemlé-
letessé tenni, és ezzel a Krisztus helyettes áldozatát megelőző
korokban a bűnösnek reménységet adni.

– Isten Fiának áldozata a csaló leleplezésén túl arra is alkal-
mas, hogy bennünket, bűntől beteg embereket meggyógyítson:
„az Ő sebeivel gyógyultunk meg”. A bűn okozta szenvedését és
küzdelmét szemlélve elborzadunk és visszariadunk a rossztól.

Isten tehát olyan eszközökkel él, amelyek alkalmasak lehet-
nek a lélek, a gondolkodás, a felelősségérzet, az erkölcsi érték-

ítélet befolyásolására, és ezzel arra, hogy a teremtmény önként, meggyőződésből hagyjon fel a rosszal és álljon az igazság oldalára.

„Mivel Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot fogadhat el, teremtményei engedelmességének arra a meggyőződésre kell épülnie, hogy Isten jó és igazságos. Mivel a menny és a többi világ lakói akkor még nem ismerték a bűn jellegét és következményeit, nem látták volna meg Isten igazságos és irgalmas voltát, ha Sátánt elpusztítja. Ha Sátán azonnal megszűnik létezni, Istent inkább félelemből szolgálták volna, mint szeretetből. A csaló befolyása nem szűnt volna meg teljesen, és nem semmisül meg egészen a lázadás szelleme. A bűnnek be kellett érnie...” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A bűn eredete c. fejelet.)

„Nagy kegyelmében, isteni jellemének megfelelően Isten hosszútűró volt Lucifer iránt. A zúgolódás és elégedetlenség szelleme mindaddig ismeretlen volt a mennyben – új volt, különös, titokzatos és rejtélyes. Eleinte maga Lucifer sem volt tisztában érzései valódi természetével. Egy ideig félt kifejezésre juttatni gondolatait és elképzeléseit. Mégsem hessegette el őket magától. Nem látta, hogy milyen irányba sodródik. Tévedéséről azonban olyan erőfeszítésekkel próbálták meggyőzni, amelyeket csak a végtelen szeretet és bölcsesség volt képes kigondolni. (...)

Isten csak az igazsággal és igazságossággal összeegyeztethető eszközöket alkalmazhatott. Sátán viszont olyanokat is, amelyeket Isten sohasem – hízelt és csalást. Meg akarta hamisítani Isten szavát, és hamis színben tüntette fel kormányzásának elveit, azt állítva, hogy Isten nem volt igazságos, amikor törvényeket szabott az angyaloknak, amikor pedig hódolatot és engedelmisséget követelt teremtményeitől, azzal csupán önmaga felmagasztalására törekedett. E rágalom miatt kell bemutatni a menny és minden világ lakói előtt, hogy Isten kormányzása igazságos, törvénye tökéletes. Sátán azt a látsza-

tot keltette, hogy ő a világegyetem javát igyekszik előmozdítani. Mindenkinek meg kell ismernie a bitorló igazi jellemét és valódi céljait. Időre van szükség, hogy gonosz tetteivel leleplezze magát.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 1. fejelet.)

„Sátánnak alaposabban ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy az Isten kormányzása elleni vádját igazi megvilágításban lássa minden teremtmény, s a Teremtő igazságossága, irgalma és törvényének változhatatlansága örökre vitán felül álljon. Az egész világegyetem érdekében van szükség erre. Sátán lázadása tanulságul szolgál a világegyetem számára az egymást követő századok során: örök bizonyosságul a bűn jellegéről és borzalmas következményeiről. A sátáni elv megvalósulása, az emberekre és angyalokra gyakorolt hatása mutatja, mi következik Isten tekintélyének elvetéséből. Nyilvánvalóvá lesz, hogy Isten kormányzatának és törvényének létével fonódik össze minden teremtmény jóléte. A lázadás szörnyű emléke örök időken át védeni fogja a szent lényeket a törvényszegés természetének fel nem ismerésétől, a bűn elkövetésétől és a büntetéstől.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A bűn eredete c. fejelet.)

4 Milyen módszerek alkotják Sátán eszköztárát?

„Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Az emberölő volt kezdettől fogva, és nem állott meg az igazságban, mert nincsen öbenne igazság. Mikor hazugságot szól, a sajátjából szól, mert hazug és hazugság atyja.” (Jn 8,44)

„Jézus felelve, mondta nekik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: »Én vagyok a Krisztus«, és sokakat elhítenek... És sok hamis próféta támad, akik sokakat

elhitetnek... Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is.” (Mt 24,4–5. 11. 24)

„A gyülekezetekből kirekesztenek titeket, sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem.” (Jn 16,2–3)

Hazugság, csalás, megtévesztés és erőszak – nincs új a nap alatt. Sátán ezeket az eszközöket váltogatja évezredek óta, és az általa használt földi hatalmak is ennek köszönhetően eredményesek: „Ezek országai után, amikor elfogynak a gonoszok, támad egy kemény orcájú, ravaszságokhoz értő király. És annak nagy ereje lesz, noha nem a maga ereje által, csodálatosképpen pusztít és jó szerencsével halad és cselekszik, s elpusztítja az erőseket és a szentek népét. És a maga eszén jár, s szerencsés lesz az álnokság a kezében, és szívében felfuvalkodik, hirtelen elveszt sokakat, sőt a fejedelmek fejedelme ellen is feltámad, de kéz nélkül rontatik meg.” (Dn 8,23–24)

„Szerencsés lesz az álnokság a kezében” – így történt az Édenben is, ezzel próbálkozott a pusztai megkísértés során, és a keresztnél is („ha Isten Fia vagy...” – hangzott mindkét esetben). Már a mennyben is ezzel az eszközzel élt:

„Lucifer úgy gondolkodott, hogy ha a mennyei angyalokat maga mellé tudná állítani a lázadásban, a világok is mind vele tartanának. Ravaszul mindig a saját nézőpontjából mutatta be a kérdést, álokoskodást és csalást alkalmazva céljai eléréséhez. Mestere volt a megtévesztésnek. A hamisság palástja mögé rejtőzve előnyre tett szert. Annyira titokzatosságba burkolta minden tettét, hogy nehéz volt leleplezni az angyalok előtt te-

vékenységének igazi természetét. Amíg teljesen ki nem bontakozott, addig nem tűnhetett annyira gonosznak, mint amilyen valójában volt. Elégedetlenségét nem tekintették volna lázadásnak. Még a hűséges angyalok sem tudták teljesen kiismerni jellemét, vagy meglátni, hová vezetnek a tettei.

Lucifer kezdetben úgy irányította a kísértéseit, hogy ő maga a háttérben maradt. Azokat az angyalokat, akiket nem tudott teljesen a maga oldalára állítani, a mennyei lények érdekei iránti közönnyel vádolta meg. Pontosan azzal vádolta meg a hűséges angyalokat, amit valójában ő tett. Az volt a módszere, hogy körmönfont érvekkel zavart keltett Isten szándékait illetően. Titokzatosságba burkolt mindent, ami egyszerű volt, és mindent ravaszul kiforgatva kételyt ébresztett Isten legegyszerűbb kijelentéseivel szemben is. Az isteni kormányzáshoz oly szorosan kapcsolódó magas tisztsége még nagyobb súlyt adott állításainak.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 1. fej.)

5 Mikor dőlt el a nagy küzdelem végső kimenetele, mikor éri el a csúcspontját, és mikor zárul le?

„Amikor elvette Jézus az ecetet, ezt mondta: »Elvégeztetett!« És lehajtván fejét, kibocsátá lelkét.” (Jn 19,30)

„Hallottam nagy szózatot az égből: Most lett meg az üdvösség és az erő, a mi Istenünk országa, és az ő Krisztusának hatalma, mert a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, aki vádolta őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt.” (Jel 12,10)

„És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, s meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.” (Mt 24,30–31)

„Láttam királyiszékeket, és leültek azokra, s adatott nékik ítélettétel... És amikor eltelt az ezer esztendő... a pokol és a halál vettettek a tűz tavába... Ezután láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt...” (Jel 20,4–14; 21,1)

A „nagy szózatként” felhangzó „Most lett meg az üdvösség és az erő” ünnepélyes bejelentés akkor hangzott fel a mennyben, amikor Jézus Krisztus helyettes áldozata megvalósult. A nagy terv célba ért, a küzdelem eldőlt, az el nem bukott, büntől szabad világegyetem lakói örülhettek. Az „elvégeztett” nem a legyőzött szenvedő fájdalmas sóhaja volt, hanem a győztes diadalkiáltása. Jézus Krisztus az utolsó pillanatig ellenállt Sátán heves kísértéseinek, és a halál közeledtét érezve tudta, hogy azzal kívül fog kerülni a nagy ellenség hatáskörén. A küldetését hibátlanul bevégezte, és győzelmet aratott lázadó teremtménye fölött. Ettől kezdve a küzdelem végkimene-tele már nem kérdés, a kérdés csupán az, hogy Isten a maga bölcsességében azt hogyan bontakoztatja ki.

A küzdelem csúcspontja a végső összecsapás lesz a földi történelem végén, az „Úr napja”, a legvégső események sora, amely a hét csapást és a nagy nyomorúság idejét foglalja magában, amikor Isten megmutatja végre a hatalmát (lásd Mal 3,17–18), és amit Isten Fiának mindent lezáró, dicsőséges megjelenése követ majd. Akkor majd eltűnik a látható világot a láthatatlantól elválasztó függöny.

A bűn történelmének lezárulásáról azonban csak a végső ítélet lefolytatása, kihirdetése és végrehajtása után beszélhetünk, amikor az egész emberi történelem és benne minden egyes emberi sors erkölcsi kiértékelésére sor kerül, miután mindenki elnyeri méltó jutalmát vagy büntetését.

6 Melyik oldalon állok a nagy küzdelemben?

„Ne gyűlöljem-é, Uram, a téged gyűlölőket? Az ellened lázadókat ne utáljam-é? Teljes gyűlölettel gyűlölöm őket, ellenségeimmé lettek!” (Zsolt 139,21–22)

„Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár, keresvén, kit elnyeljen. Akinek álljatok ellen, erősek lévén a hitben, tudva, hogy a világban lévő atyafiságotokon ugyanazok a szenvedések telnek be.” (1Pt 5,8–9)

„Hogyha pedig rossznak látjátok azt, hogy szolgáljatok az Úrnak: válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok; akár azokat az isteneket, akiknek a ti atyáitok szolgáltak, amíg túl voltak a folyóvízen, akár az emoreusok isteneit, akiknek földjén lakotok – én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk.” (Józs 24,15)

Mi beleszülettünk ebbe a küzdelemben, nem a mi választásunk volt. Azonban az már a mi döntésünk, hogyan foglalunk állást benne, dönteni pedig mindenkinek kell. Nem véletlen, hogy Józsué, később pedig Illés döntésre készítette Isten népét, hiszen az emberi természet örök hajlandósága a halogatás. Halogatni úgy is lehet, hogy elvben, értelemmel állást foglalunk ugyan a jó mellett, de a teljes önmegtagadás és önátadás hiányában mégis két Úrnak szolgálunk, ami valójában az ellenség szolgálatát jelenti. „Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek.” (Jn 8,44)

A döntés, ezen belül pedig a jó döntés meghozatalában a legfőbb hajtóerő az lehet, ha folyamatosan szemléljük a nagy küzdelmet és annak szereplőit. Kicsoda Sátán, hogyan tette

tönkre teremtmények tömegeit, végső pusztulásukat okozva. Mit tett ezzel szemben Isten, milyen türelemmel küzd minden egyes teremtménye megmentéséért, belátásra vezetéséért. Mindezt szemlélve, ennek a hatása alá kerülve lehetetlen, hogy ne szülessen meg bennünk is ugyanaz az elkötelezettség, aminek Dávid ad hangot az idézett zsoltárban. Nem maradhatok közömbös, én magam is elkötelezetté váltam a nagy küzdelemben. Ha ez az elhatározás megszületik a lelkünkben, az a bűnnel szemben folytatott küzdelmünkben is döntőnek fog bizonyulni. Hiszen lehetetlen ezt a küzdelmet és Isten áldozatvállalását szemlélni, s közben tovább cimborálni a rosszal. „Álljon el a hamisságtól mindenki, aki Krisztus nevét vallja.” (2Tim 2,19) Ez a legfőbb próbája annak, hogy valódi döntés született-e az életünkben, vagy még mindig kétfelé sántikálunk. Meg kell értenünk, hogy a nagy küzdelem már eldőlt, Isten csak arra vár, hogy mi is meghozzuk a saját döntésünket mellette, vagy ellene.

„A Biblia önmagát magyarázza. Igehelyet igehellyel kell egybevetnünk. A Szentírás tanulmányozójának meg kell tanulnia, hogy az igét egészsként szemlélje, és lássa, hogyan kapcsolódnak egymáshoz a részei. Ismerjük meg a Biblia nagyszerű központi témáját: mi volt Isten eredeti szándéka a világgal, hogyan vette kezdetét a nagy küzdelem, és magát a megváltás művét. Meg kell értenünk az uralomért küzdő két elv természetét, és tudnunk kell, hogyan követhetjük nyomon munkálkodásukat a történelem és a próféciák feljegyzéseiben a célba érkezésig. Látnunk kell, hogyan jelenik meg ez a küzdelem az emberi élet minden mozzanatában, hogyan mutatkozik meg az életünk minden tettében a két, egymással összeegyeztethetetlen indíték valamelyike, és hogy egyiknek vagy másiknak engedve döntjük el, melyik oldalon találhatunk majd a küzdelemben.” (Ellen G. White: *Előtted az élet/Nevelés*, 190. o.)

Vajon az erő forrását jelenti számomra a nagy küzdelem tudata, vagy bénít és akadályoz, amikor a bűn és a szenvedés világában a mindennapi élet teendőivel kell megbirkóznom?

---

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.*

„Szenteld meg őket a Te igazságoddal:
a Te Igéd igazság”

A kinyilatkoztatás – és az abból megismerhető Isten

¶ Miért valljuk azt, hogy a Szentírás Isten megismerésének és minden igaz ismeretnek a forrása?

„Minekutána Isten sok rendben és sokféleképpen szólt hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által.” (Zsid 1,1)

„Igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyelmeztetek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg nappal virrad, és hajnalcsillag kél fel szívetekben. Tudván először azt, hogy az írásban egy prófétai szó sem támad saját magyarázatból. Mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a Szent Lélektől indítatva szóltak az Isten szent emberei.” (2Pt 1,19–21)

„Egy törvénytudó felkelt, kísértvén őt, és mondván: »Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?« Ő pedig mondta annak: »A törvényben mi van megírva? Mint olvasod?«” (Lk 10,25–26)

Napjainkban különösen fontos szert tenni arra a bizonyosságra, hogy hitünk nem vélekedéseken, tradíciókon nyugszik, hanem az igazságnak van biztos alapja, mércéje. Ezért tudnunk, értenünk kell, hogy a Szentírás miért nevezhető Isten szavának, és nem csupán emberi alkotásnak. Isten maga kéri, hogy tegyük próbára: a Biblia kijelentéseinek igazságáról mindannyian meggyőződhetünk, ha utánajárunk. A Biblia önvallomása szerint Isten szólt a próféták által, Ő utasította őket arra is, hogy lejegyezzék üzeneteit, amelyek így fennmaradhattak az utókor számára is. A Biblia 66 könyvét emberek írták ugyan – legtöbbjüknek a nevét is ismerjük –, mégis Isten beszédét, üzenetét találjuk meg benne. Az élő Isten gondoskodott arról, hogy teremtményei megismerhessék Őt, és helyes fogalmat alkothassanak róla. Ezért hívott el embereket, akik alkalmasak arra, hogy üzenetét megértsék, és hiánytalanul továbbadják az igazság keresőinek. A Biblia írói „szent emberek” voltak, Istennek odaszánt élettel, és akkor sem változtattak üzenetükön, ha népszerűtlen és fájdalmas igazságokat kellett tolmácsolniuk. Isten Lelke ihlette, készítette őket az üzenet megértésében és átadásában is. A Bibliában található történetek is mind a mi tanulságunkra íratnak meg, hogy ezek által Isten hosszútűrését, népe iránti szeretetét ismerjük meg, és példát vegyünk elődeink hitbeli helytállásából.

További igék a Biblia ihletettségéről, valamint arról, hogyan gondoskodott Isten az Írások hiánytalan fennmaradásáról is: Jel 1,1–2; Ésa 34,16; 5Móz 4,2; Jer 1,7–9.

A Bibliában olvasható igazságok megállták a helyüket évezredekken keresztül, hatásukra milliók élete változott meg, erőt, reménységet adott kilátástalan helyzetben élő embereknek. A beteljesedett próféciaik is mind annak bizonyosságai, hogy a Biblia nem csupán emberi alkotás, hanem az élő Isten beszéde. Pascal legfőbb érvnek tekintette a jövődölések beteljesedését a Biblia hitelességét illetően: „Kutatni kezdtem, vajon Isten nem hagyott-e magáról valami jelet a világban? Különféle, egymással ellentétes vallásokat látok, következésképpen mind hamis, kivéve

egyét, amelyik nem az. Mindegyik a maga tekintélyére hivatkozva követeli, hogy higgyenek benne, és fenyegeti a hitetleneket. Ezen az alapon tehát nem hiszek bennük. Mert akárki mondhatja, kijelentheti, hogy ő próféta. Ám azt látom, hogy a keresztény vallásban beteljesedett jövendölések vannak, ezt pedig egyetlen másik sem mondhatja el magáról... A Jézus Krisztust bizonyító legnagyobb érvek a jövendölések... Már az is végtelen tudást tételezne fel, ha egyetlen ember írta volna meg egy könyvben a Jézus Krisztusra vonatkozó összes jövendölést, eljövételének idejét és módját, s aztán Jézus valóban e jövendölések szerint jött volna el. Itt azonban sokkal többről van szó: négy évezreden át egymást követő férfiak szakadatlan soráról, akik eltérés nélkül jövendöltek ugyanazt az eljövételt.” (*Gondolatok*, 693. töredék)

Tegyük fel magunknak a kérdést: Vajon mennyire értékeljük a kiváltságot, hogy az élő Isten üzenetének birtokában lehetünk? Van-e bennünk tisztelet e könyv iránt, megbecsüljük-e annyira, hogy törekszünk minél jobban megismerni? Mikor, hogyan olvassuk a Bibliát? Kérjük-e Isten Lelkének segítségét a megértéséhez?

„Isten Igéje igazság és világosság, szövétnek, hogy vezesse minden léptedet az úton, Isten városának kapujáig. Ezért tett Sátán olyan kétségbeesett erőfeszítéseket azért, hogy az Úr megváltottainak útjába akadályokat gördítsen. Nem szabad saját elképzeléseidet a Bibliához hozzátenni, és saját véleményedet állítani a középpontba, ahol az igazságnak kell lennie. Féltre kell tenned saját nézeteidet, és alázatos, átadott szívvel, énedet elrejtve Krisztusban, komoly imában kell kérned Istent, hogy adjon bölcsességet. Érezned kell, hogy szükséged van Isten nyilvánított akaratára, mert az a te lelki jólétedet szolgálja. A Biblia kézikönyv, mely által megismerheted az örök életre vezető utat. Vágyakoznod kell a menny után, hogy megismerhesd Isten akaratát és útjait.” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*, 307–308. o.)

2 Hogyan tud megőrizni bennünket a sátáni csalásoktól, hitetésektől a Biblia ismerete? Milyen felelősséggel tartozunk azok felé, akiknek nem volt alkalmuk megismerni az igazságot?

„Szenteld meg őket a te igazsággoddal: a Te Igéd igazság.” (Jn 17,17)

„Felelt néki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad.” (Jn 6,68)

„Kérlek azért Isten és Krisztus Jézus színe előtt – aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában –, hirdesd az igét! Állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással! Mert lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mivel viszket a fülük. Az igazságtól elfordítják fülüket, de a mesékhez odafordulnak.” (2Tím 4,1–4)

„Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhítenek... Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosággal minden népnek, és akkor jön el a vég.” (Mt 24,11. 14)

Lásd még: Jn 10,2–5; Ap csel 17,11; Mt 15,6. 9

Isten Igéje nem csupán ismereteket nyújt számunkra, hanem ha valóban nyitott szívvel olvassuk, akkor átformálja, megszenteli jellemünket. Felébreszti vágyunkat a tisztább, nemesebb élet után, s elfordít az értéktelen és felszínes dolgoktól. Segít különbséget tenni a hamis vallásosság és az igaz hit között. Minél mélyebben megértjük, annál könnyebben felis-

merjük a különbséget a jó Pásztor és az idegenek hangja között, és mi magunk is meggyőződéssel tudjuk képviselni mások előtt Isten hívó szavát.

„Csak azok lesznek felvértezve az egész világot foglyul ejtő hatalmas csalással szemben, akik szorgalmasan tanulmányozták a Szentírást, és szeretik az igazságot. A Biblia bizonygatója nyomán felismerik az álcázott csalót. A próba senkit sem fog elkerülni. A kísértés rostája megmutatja, ki az igazi keresztény. Vajon Isten népe olyan szilárdan ragaszkodik az Igéhez, hogy érzékei nem fogják megcsalni? Fog-e ragaszkodni a Bibliához – és csakis a Bibliához – ebben a válságban?

Sátán mindent megtesz, amire lehetősége van, hogy az a nap készületlenül találja Isten népét. Ügyeikből akadályt kovácsol számukra, földi kincsekből csapdát állít nekik, nehéz, kimerítő terheket helyez rájuk, hogy az élet gondjaival túlterhelt szívüket a megpróbáltatás napja tolvajként lepje meg.

De Istennek lesz egy népe a földön, amely minden tanítás normájának és minden reform alapjának a Bibliát, csakis a Bibliát tartja. A tudósok nézetei, a tudomány következtetései, a többség hangja, az egyházi zsinatok hitvallásai és határozatai külön-külön és együttvéve sem tekinthetők bizonyítéknak egyetlen hitpont mellett, sem ellen. Mielőtt bármilyen tantételt vagy előírást elfogadnánk, kérdezzük meg, mit mond róla az Úr!

Sátán a figyelmünket Isten helyett folyvást emberekre igyekszik terelni. Rá akar venni bennünket, hogy a Szentírás kutatása helyett püspököktől, lelkészekről, teológus professzoroktól kérdezzük meg, mi a kötelességünk. E vezetők befolyásolásával pedig úgy irányítja a tömegeket, ahogy neki tetszik.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A nyomorúság ideje c. fejezet)

Tisztában vagyunk-e azzal, hogy a Szentírás igazságainak ismerete és cselekvése az egyedüli biztonságunk Sátán csaláival szemben? Sőt, nem csupán megvéd bennünket a tévelygés-

től, hanem mi is segítségére lehetünk másoknak a hamis és igaz tanítások megkülönböztetésében.

A Biblia helyes értelmezését is meg kell tanulnunk, hogy igazán megértsük, és ne félreértsük az Ige üzenetét. Napjainkban nagyon sokan hivatkoznak a Bibliára, hogy a saját nézeteiket igazolják vele, de nekünk is vigyáznunk kell, hogy valóban Isten szólíthasson meg bennünket általa. Pascal nagyon egyszerűen fogalmazta meg a Biblia helyes tanulmányozásának alapvető elvét: „Aki úgy értelmezi az Írást, hogy értelmét nem magából az Írásból veszi, az ellensége az Írásnak.” (*Gondolatok*, 900. töredék)

Az Írás értelmezésének biblikus alapelvei:

1. A Biblia igéit a maguk természetes jelentésében kell venni.
2. A Szentírásnak sincs más „logikája”, mint az emberi szellem egyéb alkotásainak.
3. Tisztázni kell az adott bibliai részlet „műfaját” (példázat, leírás, jövendölés stb.).
4. Fontos minden kis mozzanat, minden kifejezés és részlet gondos megfigyelése.
5. A kifejezések jelentését a bibliai szóhasználatuk alapján kell tisztázni.
6. Bármely kijelentést vagy szakaszt a maga szövegösszefüggésében kell megérteni.
7. Fel kell kutatnunk az összes párhuzamos igét (és esetleg ellentmondót is: „viszont meg van írva”).
8. A Szentírás témája: a megváltás műve. Középpontja: a megváltó Jézus Krisztus.
9. Ne tegyünk az Igéhez!
10. Ne vegyünk el belőle!
11. „A titkok az Úréi” (fogadjuk el, hogy Isten nem mindent nyilatkoztatott ki számunkra).
12. Meghajlás az Ige nagysága előtt, kitartó fáradozás a megértéséért.

3 Az igazság ismeretén túl mit nyerhetünk még a Biblia napenkénti tanulmányozása által? Milyen hasonlatok mutatják be azt a benne rejlő erőt, amely minden más könyv fölé emeli?

„A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, feddésre, megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2Tim 3,16–17)

„A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.” (Jn 6,63)

„Gyönyörködöm a te beszédeidben, mint aki nagy nyereséget talált.” (Zsolt 119,162)

„Istennek beszéde élő és ható, élesebb minden kétélű fegyvernél, elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és a velőknek megosztásáig, s megítéli a gondolatokat és a szív indulatait.” (Zsid 4,12)

Zsolt 119,1–11; Kol 3,16

.....
.....
.....

Keressük ki azokat az ígéket, amelyekben a következő hasonlatok találhatóak:

Kenyér: .....

Mag: .....

Eső: .....

Tűz: .....

Tükör: .....

Mit fejeznek ki ezek a jelképek? Tapasztaltuk-e már a fenti ígék valóságát az életünkben?

Ellen G. White a következőket írja:

„Isten élete, amely életet ad a világnak, az Ő szavában van. Az Ő szava által gyógyított Jézus betegeket, űzött ki ördögöket. Szava által csillapította le a vihart, támasztotta fel a halottakat, s a nép bizonyította, hogy a beszédében hatalom volt. Isten Igéjét szolta úgy, ahogy azt az Őszövetség íróinak megjelentette. Az egész Biblia Krisztus kinyilatkoztatása. Számunkra ez az erő egyedüli forrása.” (Az evangélium szolgálói, 157. o.)

„Isten Igéjének minden parancsában és minden ígérésében Isten ereje, élete rejlik, amely által a parancsok teljesíthetők, és az ígérek megvalósulhatnak. Aki hitben befogadja az Igét, az Isten életét és jellemét kapja meg. Minden mag a saját neme szerint hoz termést. Ha a megfelelő feltételek között vetjük el a magot, átörökíti életét a növénybe. Ha hit által a szívünkbe fogadjuk az Ige romolhatatlan magvát, olyan jellemet és életet terem, amely Isten jellemének és életének mása.” (Krisztus példázatai, A magvető c. fej.)

„Lehetséges a Bibliát úgy kezelni, mint egy jó erkölcsi tanítást tartalmazó könyvet, és annyira figyelni rá, amennyire ez összeegyeztethető korunk szellemével és a világban elfoglalt helyünkkel – azonban teljesen más a maga valóságában tekinteni: az élő Isten Igéjének, amelyben van a mi életünk. Az az élet, amelynek át kell formálnia tetteinket, szavainkat és gondolatainkat. Ha Isten Igéjét ennél kevesebbnek tartjuk, akkor valójában elvetjük.” (Nevelés/Előttem az élet, 258. o.)

Ajánlott fejezetek Ellen G. White írásaiból:

– *Korszakok nyomában (A nagy küzdelem)*, Sátán csapdái; A Szentírás védőbástya c. fejezetek;

– *Krisztus példázatai*, Az elrejtett kincs c. fejezet.

4 Hogyan mutatkozik be Isten a Szentírás lapjain? Mindent megérthetünk-e, felfoghatunk-e a személyével kapcsolatban?

- *Az élet egyedüli forrása:* „Mondta Isten Mózesnek: **VAGYOK, AKI VAGYOK...** Így szólj Izráel fiaihoz: **A VAGYOK küldött engem hozzátok.**” (2Móz 3,14; vö. Zsolt 36,10)
  - *Örökkévalósága:* „Hát nem tudod-e és nem hallottad-e, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremtette a föld határait? Nem fárad és nem lankad el, végéremehetetlen a bölcsessége!” (Ésa 40,28)
  - *Tökéletessége:* „Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes!” (Mt 5,48)
  - *Mindenhatósága:* „Én a mindenható Isten vagyok, járv én elöttem, és légy tökéletes!” (1Móz 17,1)
  - *Mindentudása:* „Uram, megvizsgáltál engem, és ismersz. Ismered ülésemet és felkelésemet, messziről érted gondolatomat. Járásomra és fekvésemre ügyelsz, minden utamat jól tudod. Mikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted azt, Uram!” (Zsolt 139,1–4)
  - *Előre ismerés:* „Emlékezzetek meg a messze régi dolgokról, hogy én vagyok Isten és nincsen több, Isten vagyok, és nincs hozzám hasonlatos. Megjelentem kezdettől fogva a véget, és előre azokat, amik még meg nem történtek, mondván: tanácsom megáll, és véghezviszem minden akaratomat.” (Ésa 46,9–10)
- „Óh, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlanok az ő ítéletei, s ki-nyomozhatatlanok az ő útjai!” (Rm 11,33)

A felsorolt tulajdonságok a három isteni személy mindegyikére vonatkoznak, lásd például **Jn 1,3–4; Jel 1,8 ; Jn 2,25; Zsid 9,14.**

Az Istenben való hit magában foglalja mindezeket az alapvető ismereteket is, hiszen így lesz az „élő Isten” a mi Istenünk, akit nemcsak ismerünk, hanem imádunk és szolgálunk, akire rábízunk magunkat. Bár nem foghatjuk fel teljesen az ő hatalmát, annyit megérthetünk, ami bizonyosságot adhat számunkra nem csupán a léte felől, hanem kijelentéseinek igazságáról is.

Az Isten lényéről szóló bibliai tanításokkal részletesebben a 2012/1. negyedévi tanulmány foglalkozott (*Kicsoda az Isten?*, I–II.).

5 Mi a Biblia legfontosabb üzenete Isten jelleméről?

- „Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra, és nagy kegyelmű.” (Zsolt 103,8)
- „Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent, mert az Isten szeretet. Azáltal lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” (1Jn 4,8–10)

Isten szeretete nyilvánul meg már abban is, hogy megosztotta az életet teremtményeivel, s egy szép, szemet-lelket gyönyörködtető világba helyezte őket, ellátva mindennel, ami a boldog és egészséges élethez szükséges. Szeretetének legfőbb bizonyítéka azonban Krisztus keresztje, amikor az ellene lázadt, hálátlan és hűtlen emberért a legnagyobb áldozatot is meghozta. Ez a biztosítéka, záloga annak az ígéretnek, hogy helyreállít mindent eredeti tökéletességében, újjáteremti a hozzá ragaszkodó embert és bűnnel fertőzött Földünket is. Isten szeretetét tapasztalhatjuk a mindennapok során felismerhető gondviselésében, ahogyan személy szerint mindenki életében egyengeti az üdvösségre vezető utat. A Bibliában számos hasonlatot találunk, amelyek számunkra is érthető fogalmakkal mutatják be Isten szeretetét:

- „Hát elfeledkezhet-e az anya gyermekéről, hogy ne könnyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én rólad el nem feledkezem.” (Ésa 49,15)
- „Ha azért ti gonosz létekre tudtok a fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle?!” (Mt 7,11)
- „Amint örül a vőlegény a menyasszonynak, akként fog néked Istened örülni.” (Ésa 62,5)
- „Néktek pedig még a fejetek hajszájai is mind számon vannak. Ne féljetek azért, ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.” (Mt 10,30–31)

„Még ha minden emberi kapcsolat megszűnik is, ha barát baráthoz hűtlen lesz, ha az anyák megszűnnek szeretni gyermekeiket, ha az ég és a föld elmúlnak, Isten hozzánk való szeretete soha meg nem változik. Ez a gondolat meghódítja a lelket, és a szívet Isten akaratának rendeli alá. Minél többet foglalkozunk a kereszt fényében Krisztus jellemével, annál több kegyelmet, gyengédséget és megbocsátást látunk egybefonódva igazsággal és jogossággal. Annál érthetőbben és világosab-

ban felismerhetjük Isten végtelen és örökkévaló szeretetének megszámlálhatatlan bizonyítékát, és annál inkább megérthetjük azt a bensőséges, szívbeli együttérzést, amellyel Isten viszonyul hozzánk, s amely az anyának elveszett gyermeke utáni szerető sóvárgását is végtelenül felülmúlja!” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Isten szeretete az emberek iránt c. feje.)

Ébreszt-e bennünk hálát, ragaszkodó viszonzó szeretetet, amikor megértjük Istennek ezt a sóvárgó szeretetét?

6 Miért létkérdés számunkra Isten lényének megismerése, és a vele való személyes kapcsolat?

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.” (Jn 17,3)
„Szeretetet kívánok én, és nem áldozatot, Isten ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat.” (Hós 6,6)
„Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat! Az ő kijövele bizonyos, mint a hajnal...” (Hós 6,3)

Minden ember számára fontos, hogy megismerje, megértse eredetének végső okát, mert csak akkor tud értelmes módon élni és tervezni, akkor lesz célja az életének. Illyés Gyula következő gondolatai erre utalnak: „(A végső kérdések, Isten keresése) az emberi életnek, sőt a világ létének az alapkérdése és alapténye. Ettől függ az egyedi ember életútjának indítása és befejezése, de a történelem további menete, az emberi jövő is. Épületet alapozni, tető alá hozni és tovább építkezni csak ter-

vek ismeretében lehet. A megszerkesztett valóság mögött a Szerkesztő akarátának számbavétele a legtermészetesebb. Tisztességes viszony az, amelyben a gyermek nem ismeri az apját?” (Idézi Hegyi Béla: *A dialógus sodrában*, 126. o.)

Pascal pedig a következőképpen írt az őszinte Isten-keresésről: „Ismerjék fel végre, hogy csak kétféle ember szolgál rá az értelmes névre: az, aki tiszta szívvel szolgálja Istent, mert ismeri, és az, aki tiszta szívéből keresi őt, mert nem ismeri.” (*Gondolatok*, 194. töredék)

Isten lényét, szeretetét és gondviselését megismerve egyre inkább vágyunk viszonzni azt a sok jót, amivel elhalmoz bennünket. Minél mélyebben megértjük Isten lényét, annál nagyobb hála, hódolat ébred bennünk iránta, és még inkább keressük közelségét. Ebben a szeretetkapcsolatban olyan hatalom van, amely mindinkább átformál bennünket az Ő kép-mására: „Mi pedig az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arc-cal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, az Úr Lelke által.” (2Kor 3,18)

Ajánlott olvasmány:

Vankó Zsuzsa: *Istenképek és az „élő Isten”* (Spalding Alapítvány, 2010).

---

*Az e beti adomány a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát támogatja.
– Hozzájárulás a közösség által fenntartott főiskola
működési költségeihez.*

„Az Ő alkotása vagyunk”

¶ Miért van olyan nagy jelentősége annak, hogy elfogadjuk-e a Biblia bizonyágtételét világnk eredetéről?

„Nagy Isten az Úr, és nagy király minden istenen felül. Aki-
nek kezében vannak a föld mélységei, és a hegyek magas-
ságai is az övéi. Akié a tenger, és ő alkotta is azt, és a szá-
razföldet is az ő kezei formálták. Jöjjetek, hajoljunk meg,
boruljunk le, essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk
előtt!” (Zsolt 95,3–6)

„(Mondjátok meg hát nékik: Az istenek, akik az eget és földet
nem alkották, el fognak veszni e földről és az ég alól!) Ő te-
remtette a földet erejével, ő alkotta a világot bölcsességével,
és ő terjesztette ki az egeket értelmével.” (Jer 10,11–12)

„Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban
van, mivelhogy ő mennynek és földnek ura, kézzel csinált
templomokban nem lakik. Sem embereknek kezeitől nem
tiszteltetik, mintha valami nélkül szükölködnék, holott ő
ád mindenknek életet, lehetetet és mindent, mert őbenne
élünk, mozgunk és vagyunk.” (Ap csel 17,24–25. 28)

.....
.....
.....

A Szentírás hitelességét, igaz voltát fogadjuk el, ha a hatna-
pos teremtést valóságos ténynek tartjuk. A teremtés a legfőbb

bizonyosága annak, hogy az Úr az egyedüli Isten, akiben van az élet, és aki egyedül képes anyagot és élőlényeket alkotni, s működésüket állandóan fenntartani. Ha hiszünk ebben, akkor elismerjük Isten mindenekfeletti hatalmát – Teremtőnkét, aki egyedül méltó teremtményei imádatára. Lásd: Jel 4,11; Zsid 11,3; Ésa 40,21–26; Zsolt 33,6–8; Rm 1,20–21.

„A természet működése értelem jelenlétét bizonyítja, és olyan Lény cselekvő tevékenységét, aki az egész mindenséget akarata szerint mozgatja. A föld nem a természetben rejlő őserővel hozza meg évről évre a termését. A nap körüli keringésre sem egy személytelen erő készíti. Bolygónk irányításában szünet nélkül a végtelen hatalom keze munkálkodik. Istennek szüntelenül gyakorolt hatalma tartja Földünket állandó mozgásban. A menny Istene szakadatlanul munkálkodik: az Ő hatalma készíti a növényeket virágzásra, hatalma által sarjad ki minden levél, rügyezik ki minden bimbó. Istenről tanúskodik minden esőcsepp és hópehely, minden fűszál, levél és virág... Istenben élünk, mozgunk és vagyunk – minden lélegzet, minden szívverés az örökké jelen lévő Isten hatalmának szüntelen bizonyítéka.” (Ellen G. White: *Bizonyásgtélételek*, VIII. köt., Isten a természetben c. fejj.)

2 Miért fontos különösen a végidőben ragaszkodnunk a hatnapos teremtés bibliai tanításához? Hová vezet ennek megkérdőjelezése? Miért hív fel a Teremtő imádatára az emberiségnek szóló utolsó üzenet is?

„Tudván először azt, hogy az utolsó időben csúfolkodók támadnak, akik a saját kívánságaik szerint járnak, és ezt mondják: Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva. Mert készakarva nem tudják azt, hogy egek régtől fogva voltak, és föld, mely vízből és víz

által állott elő az Isten szavára, amely által az akkori világ vízzel elborítottán elveszett, a mostani egek pedig és a föld ugyanazon szó által megkíméltettek, tűznek tartatván fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek romlásának napjára.” (2Pt 3,3–7)

„Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek és ágazatnak, nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája, és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait!” (Jel 14,6–7)

A próféciákban előre jelzett hitetlenség és a teremtésen való gúnyolódás olyannyira beteljesedett, hogy ma már a legnagyobb keresztény egyházak hivatalos tanításában is az evolúciót fogadják el a világ keletkezésének magyarázataként. Messzemenő következményei vannak a teremtésben való hit megkérdőjelezésének, hiszen a Biblia egész tanrendszere erre épül. Isten lénye, hatalma, a bűn eredete, a megváltás, az újjáteremtés ígérete is csak akkor válik érthetővé, ha az alapok a helyükön maradnak.

Éppen ezért van szükség arra a határozott felhívásra, amelynek Jel 14. fejezete szerint a végidőben minden néphez el kell jutnia, és amely a teremtő Isten tiszteletére hív fel. A Tízparancsolatot maga Isten véste kőtáblákra, és a hetedik nap megszentelésének indoklásában a hatnapos teremtésre hivatkozik. A szombatünneplés által is az Isten teremtő hatalmában való hitről teszünk bizonyosságot.

Az evolúciós elmélet háttérével kapcsolatban olvassuk el a következő gondolatokat egy ismert magyar fizikus tanulmányából:

„Arra a következtetésre kellett jutnom, hogy az evolúció nemhogy nincs bizonyítva, de még csak tudományos hipotézisnek sem tekinthető. Tehát nemcsak arról volt szó, hogy a fajok átalakulását (az úgynevezett transzformációt) a természetben nem lehet megfigyelni, de még egy olyan gondolati kép sem áll rendelkezésünkre, amely elképzelhetővé tenné a folyamat lezajlását. Ötven év alatt a helyzet semmit sem változott. Az evolúció mechanizmusára a mai napig nem tudtak semmiféle választ adni. Végző soron azt a következtetést kellett levonnom, hogy az evolúció nem természettudományos tény, nem is elmélet, hanem költői kép, amelyet semmi sem támaszt alá, ezért nem a tudomány, hanem a fantasztikus irodalom területére tartozik. Az az állítás, hogy az evolúció végbe ment, teljesen megalapozatlan. (...)

Igen, a teremtés tagadásának és az evolúció hirdetésének gyökerénél a bűn van. *Ha az embert nem Isten teremtette, akkor nem Isten határozza meg, hanem az ember határozhatja meg, hogy mi a bűn.* Nyilvánvaló, hogy elméleti megfontolások nem vezetnek az ateizmushoz. Ez akarati döntés. Azonban sokkal kényelmesebb, ha valaki saját romlottsága helyett a tiszteletre méltó tudományra hivatkozva dönt az ateizmus mellett. (...)

Azok a keresztyének, akik kompromisszumot szeretnének kötni az evolúcióelmélettel, egyrészt kinevettetik magukat az elmélet képviselőivel, másrészt nem ismerik fel, hogy ez lehetetlen, mivel sátáni eszmékkel nemcsak nem szabad, de nem is lehet kompromisszumot kötni. Aki a tudomány mezét jogtalanul felöltő materialista ideológiával akar kompromisszumot kötni, a bálványimádással akar kompromisszumot kötni.” (Jeszenszky Ferenc: *Keresztyénség vagy evolúció*, <http://fundamentum.echt.hu/levmisszfulzetek/fuzetek100/keresztenyseg91>)

Messzemenő következményekkel jár a fejlődéselmélet és a bibliai tanítás összeötvözése: megkérdőjelezi Isten mindenhatóságát, jóságát, kétségbe vonja a Biblia hitelességét, és természetessé teszi a rosszat, a bűnt, a szenvedést.

„Ha Isten evolúcióval teremtett, úgy nemcsak a fizikai rossz válik természetessé, hanem a bűn is mint az állati lét és ösztönvilág öröksége. Tehát az ember nem oka a bűnnek, nem felelős érte – Isten teremtette ilyennek. S itt jön a legfontosabb kérdés: Szükség van-e akkor megváltásra? Ha az ember folyamatos fejlődés útján is elérheti a csúcst, a tökéletességet, miért volt Isten végtelen áldozata, mi végre kellett Krisztusnak meghalnia? Értelmetlenül szenvedett-e annyit?

Miért beszél a Biblia *megtérésről, újjászületésről*? Miért akar Isten »új eget és új földet« teremteni (Ésa 65,17), és hogyan? Evolúció által? A régi világot miért kell megsemmisíteni?

Egyes teológusok mindezt következetesen végiggondolva »átértelmezik« Jézus Krisztus második eljövételének és a Föld újjáteremtésének bibliai tanítását – ezzel együtt az utolsó ítéletet és az örök életet is –, hogy elméletükkel ne ütközzék. Néhány mondatot idézünk ezzel kapcsolatban a *Theológiai Szemléből*: »A modernista szemlélet uralma különösképpen a Jézus-kutatásban mutatkozott meg, sajátos tartalmat adva az Isten országáról szóló tanításnak. A modernista Jézus-kép eszkatológiátlan (*eszkatológia* = a végső eseményekről, Jézus eljövételéről, az újjáteremtésről szóló tan), tekintve, hogy az Újszövetség eszkatológiája a történelmi fejlődésbe vetett optimista hit botrányköve... A világvégéről, az ítéletről, Isten országának a világgal való összeütközéséről szóló tanítás komornak és korszerűtlennek tűnt... A liberális teológia kultúr-optimizmusa szerint a történelem eljut egyszer arra a fokra, amely már Isten országának nevezhető.«

Tehát nincs szükség Isten közbeavatkozására, a világ a tökéletesség felé halad, állandóan fejlődik. Vajon a tapasztalat és a tények valóban ezt bizonyítják?

További problémákat vet fel az evolúcióban hívő teológusok számára az is, hogy a Biblia következetesen tanítja Isten csodaszerű tetteit, amikor teremtő hatalma által cselekszik. A Biblia első könyvétől az utolsóig megtalálhatók ezek a természetfeletti történések: például a tíz csapás Egyiptomban, a leprások megtisztulása, halottak feltámasztása stb. Ezek arról tanúskodnak, hogy Istennek ma is van hatalma szavával, akaratával teremteni, akár egy pillanat alatt.

Jézus megáldotta az öt kenyeret és a két halat, majd miután jóllakott vele ötezer ember, még tizenkét kosárral maradt. Így szólt a leprához: »Akarom, tisztulj meg!« – és a beteg abban a pillanatban meggyógyult. Vagy ezt mondta: »Lázár, jöjj ki!« – s a négy napja halott ember egészségesen kelt fel a sírból. Mindezekhez nem volt szükség évmilliókra, csupán a Teremtő szavára, akaratára. Ha Istennek valóban van ilyen hatalma, vajon kezdetben nem mondhatta: »Legyen világosság!«? Nem évmilliókra, de még hat napra sem volt szüksége a teremtéshez. A Biblia szerint azért teremtett épp ilyen időtartam alatt, hogy az embernek példát adjon, s megszabja a munka és a pihenés rendjét. Erre utal a negyedik parancsolat indoklása: 2Móz 20,8–11.” (Árvai Márta: *Kezdetben*, Teremtés evolúció által? c. fejj.)

3 Milyen jelentősége van hitünk, Istennel való személyes kapcsolatunk szempontjából annak, hogy elfogadjuk-e teremtő hatalmát?

„Isten, aki szólt: »Sötétségből világosság ragyogjon«, ő gyűjtött világosságot a szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.” (2Kor 4,6)
„És felöltöztétek amaz új embert, mely Isten szerint teremtett igazságban és valóságos szentségben.” (Eféz 4,24)
„Miért mondod, Jákób, és szólsz ekként, Izráel: Elrejtetted az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem! Hát

nem tudod és nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az Úr, a ki teremtette a föld határait? Nem fárad és nem lankad el, végéremehetetlen a bölcsessége! Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.” (Ésa 40,27–29)

„A százados így felelt: Uram, nem vagyok méltó, hogy az én hajlékomba jöjj, hanem csak szólj egy szót, és meggyógyul a szolgálóm.” (Mt 8,8–9)

Nem csupán azáltal mutatkozhat meg az Isten teremtő hatalmában való kételkedésünk, ha a fejlődéelméletet elfogadjuk. A Biblia egyértelműen tanítja, hogy teremtő hatalomra van szükség a lelki sötétségből, halálból való feltámadáshoz, a megtérésünkhöz is. Ezért mondja azt, hogy az újjászületett ember „új teremtés”, és ugyanúgy tőle függ lelki életünknek a folytatása, hitben való növekedésünk is. Hisszük-e azt, hogy ami embereknél lehetetlen – az engedelmes, Istennek odazánt élet –, az lehetséges a teremtő hatalom által ma is?

Hiszünk-e Isten végtelen hatalmában és erejében, amikor kilátástalan helyzetbe kerülünk, és telve vagyunk kétellyel és félelemmel? Rá tudjuk-e bízni magunkat arra, aki „teremtette a föld határait”?

4 Mit jelent számunkra az a bibliai tanítás, hogy az ember Isten képmására teremtetett?

„Teremtette tehát Isten az embert az ő képére, Isten képére teremtette őt: férfiúvá és asszonnyá teremtette őket.” (1Móz 1,27)

„Micsoda az ember – mondom –, hogy megemlékezel róla?
És az embernek fia, hogy gondod van reá? Hiszen kevéssel
tetted őt kisebbé az Istennél, dicsőséggel és tisztességgel
megkoronáztad őt! Úrrá tetted kezeid munkáin, mindent
lábai alá vetettél.” (Zsolt 8,5–7)

.....

.....

.....

„Az isteni feljegyzés olyan világos, hogy téves következtetéseknek nincs alapjuk. Isten az embert a saját képmására teremtette. Ebben nincs semmi titokzatos. Alaptalan az a feltevés, hogy az ember lassú, fokozatos fejlődéssel alakult ki az alsóbbrendű állat- vagy növényvilágból. Ez a tanítás a Teremtő csodálatos munkáját az ember szűk, földi fogalmaihoz alacsonyítja le. Az ember olyan eltökélten tagadja Istent mint a világegyetem korlátlan Urát, hogy lefokozza saját magát, és megfosztja eredetének méltóságától. Aki a magasba helyezte a csillagvilágokat, és csodálatos színeket adott a mező virágainak, aki betöltötte a földet és az eget hatalmának csodáival, dicsőséges művét megkoronázva olyan lényt teremtett, aki méltó a neki életet adó kézhez. A gyönyörű Föld uraként helyezte a középpontba az embert. Az emberiség családfája, ahogyan az ihletett Ige bemutatja, nem valamiféle fejlődő csírákig, puhatestűekig és négylábúakig követi nyomon eredetét, hanem a hatalmas Teremtőig. Ádám a földből formálva is »Isten fia« volt.

Az embernek Istent kellett tükröznie – mind megjelenésében, mind jellemében. Egyedül Krisztus az Atya »valóságának képmása« (Zsid 1,3), de az embert Isten a maga hasonlatosságára formálta. Természete összhangban volt Isten akaratával. Értelme fel tudott fogni mennyei dolgokat. Érzései tiszták

voltak, vágyait és érzelmeit értelme uralta. Az ember szent volt, Isten képmását boldogan, akarata iránti tökéletes engedelmességgel viselte.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Teremtés c. fej.)

Isten igazi méltóságot adott a teremtményeinek, amire ma is mindenki vágyik. De a jellembeli hasonlóság, a tisztaság, szentség kevésbé vonzza az embert, mint a hatalom és dicsőség. A Teremtővel való szeretetkapcsolat, élő közösség az, amire teremtett bennünket, s ez boldogságunk feltétele. Semmi más nem foglalhatja el lelkünkben Isten helyét, bármivel próbálják pótolni sokan: emberek elismerésével, szeretetével, hírnévvel vagy gazdagsággal. Mindezek megléte mögött is ott marad az úr, amit egyedül az ember Teremtője és Megváltója képes betölteni. Ő az, aki kitartóan kérlel és készlet, hiszen Isten is vágyakozik kezének alkotásai, szeretett gyermekei után.

5 Milyen felelősséggel jár az a tény, hogy Isten megadta nekünk a választás, döntés szabadságát?

„Bizonyosságul hívom ellenetek ma a mennyet és a földet,
hogy az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot:
válaszd hát az életet, hogy te is, utódaid is életben maradjatok!” (5Móz 30,19)

„Se ne szánjátok oda tagjaitokat hamisság fegyvereiül a bűnnek,
hanem szánjátok oda magatokat Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazság fegyvereiül az Istennek.” (Rm 6,13)

.....

.....

.....

„Isten úgy is teremthette volna az embert, hogy képtelen áthágni törvényét, visszatarthatta volna Ádám kezét a tiltott gyümölcs érintésétől, de akkor az ember nem lett volna szabad erkölcsi lény, hanem csak akarat nélküli báb. A döntés lehetősége nélkül engedelmissége nem lett volna önkéntes, hanem kényszerű. Jelleme nem fejlődhetett volna. Ez a mód ellentétben állt Istennek azzal a tervével, amelynek alapján más világok lakóival bánik. Ez méltatlan lett volna az emberhez mint értelmes lényhez, és alátámasztotta volna Sátánnak azt a vádját, hogy Isten zsarnokként uralkodik.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Teremtés c. fejelet)

Bár az első rossz döntés miatt az ember a bűn, a gonosz befolyása alá került, és akarata is meggyengült, Isten ma is kész arra, hogy együttműködjön velünk. Kérlek és készíts bennünket, hogy közeledjünk hozzá, és álljunk ellen a sátáni kísértéseknek. Megromlott természetünk elidegenült a tiszta menyeyei elvektől, de Isten szeretetére, vonzására válaszolhatunk. Ő értékeli az iránta megnyilvánuló szeretetünket, engedelmisségünk legkisebb szándékát is, és megerősít bennünket a jó választásában.

„Kívánnád átadni magad Istennek, de ahhoz, hogy ezt saját erődből elérd, gyenge és tehetetlen vagy, mert a kételkedés kötelékei és bűnös életed szokásai rabságban tartanak. Ígéreteid és elhatározásaid homokra vannak építve, gondolataidat, szenvedélyeidet és érzelmeidet nem vagy képes uralni. Megszegett ígéreteid és be nem tartott fogadalmaid megingatják őszinteségedbe vetett hitedet, elcsüggedsz, és azt hiszed, hogy Isten nem fogadhat el. Ne ess kétségbe! Amit meg kell értened: az akarat tényleges ereje. Ez az emberi természetet uraló erő – a döntés, a választás hatalma. Minden az akarat helyes irányú tevékenységétől függ. A választás képességét Isten megadta az embernek, tőled függ, hogy helyesen élj vele. Bár a szívedet

nem változtathatod meg, és saját erődből nem szeretheted Istent, mégis a szabad választásodtól függ, hogy Őt szolgálod. Mihelyt átadod neki az akaratodat, Ő fogja benned munkálni az akarást és a cselekvést. Ily módon egész lényedet Krisztus Lelke uralja, szereteted Isten Fiában összpontosul, és gondolataid összhangban lesznek vele.

Ha csak kívánság marad a jóság és szentség utáni vágyakozásunk, ez semmit sem ér. Sokan, bár remélik és vágyakoznak arra, hogy Isten gyermekei legyenek, mégis elvesznek. Sohasem jutnak el odáig, hogy akaratukat alárendeljék Istennek. Nem döntenek most amellet, hogy keresztények akarnak lenni.

Ha akaratodat és kívánságaidat tettekké érleled, tökéletes átalakulás mehet végbe az életedben. Ha akaratodat teljesen alárendeled a Megváltónak, akkor a minden erőt és uralmat felülmúló, magasztos hatalommal egyesülsz. Akkor felülről nyersz erőt az állhatatossághoz, és így, állandóan átadva magad Istennek, képes leszel új életet, a hit életét élni!” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fejelet)

6 Mi volt az ember bukásának az első és legmesszebb ható következménye? Milyen mértékben távolodott el az ember Teremtőjétől, akinek a hasonlatosságára teremtett? Hogyan nyerhetjük vissza, amit a bűn miatt elveszítettünk?

„Meghallották az Úr Isten szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben járt, és elrejtőzött az ember és a felesége Isten előtt a kert fái között.” (1Móz 3,8)

„Amint meg van írva, hogy nincsen csak egy igaz is, mindnyájan elhajlottak, egyetemben haszontalanokká lettek; nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Nincs, aki megértse, nincs, aki keresse Istent.” (Rm 3,11–12)

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha

nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Őhöz, mert meg fogjuk őt látni, amint van.” (1Jn 3,2)

„És látják az ő orcáját, és a neve homlokukon lesz.” (Jel 22,4)

.....

.....

.....

„Bűntelen állapotában az ember a legbensőbb és legboldogítóbb összeköttetésben állt azzal, akiben van a »bölcsségnek és ismeretnek minden kincse elrejtve« (Kol 2,3). A bűnbeesés után azonban többé nem lelte örömét a szentségben, és mindinkább elrejtőzött Isten jelenléte előtt. A meg nem újult szív ma is hasonló állapotban van: nem él összhangban Istennel, így nem is talál örömet a vele való közösségben.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, A bűnösnek Krisztusra van szüksége c. fej.)

„Az emberi család áthágta Isten törvényét, és törvénszegőként az ember reménytelen helyzetbe kerül, a romlás állapotába, mert Isten ellenségévé lesz, akinek semmi jóra sincs ereje.” (Szemelvények *Ellen G. White írásaiból*, 1., Az isteni mérték c. fej.)

Amikor az ember meghozta az első rossz döntését, alárendelte magát az ellenség, Sátán hatalmának. Természete megromlott, szembefordult Teremtőjével, a szeretet helyett az önzés irányította cselekedeteit. Jelleme egyre inkább a kísértő vonásait tükrözte vissza, nem Isten képmását. Jézus megdöbentető szavaival, amelyeket a zsidó nép elismert vezetőihez intézett, ezt a tényt akarta leleplezni: „Ti az ördög atyától valók vagytok, és a ti atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni.” (Jn 8,44) Szoktunk-e erre gondolni, ahányszor úrrá lesznek rajtunk az önző vagy rosszakarató gondolatok?

Jézus Krisztus ebből a mélységből emelt ki bennünket, és az a célja, hogy újra Isten gyermekeiként éljünk, s jellemünk átformálódjon az Ő képmására – ahogyan Pál apostol megfogalmazta: „míglen kiábrázolódik bennetek Krisztus” (Gal 4,19). Ezt a célt soha nem szabad feladnunk, hiszen erre teremtett bennünket Isten, ezért szenvedett és halt meg a mi Megváltónk.

---

*Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja.
– A bózsvai és a törökkoppányi Biblia-táborok fenntartására
és fejlesztésére szánt adomány.*

„Az Ő sebei árán gyógyultunk meg”

Megváltásunk ára

¶ Mit jelent az igei kijelentések fényében az a tény, hogy Isten Fia Emberfiává lett? Követhető-e az ember számára is Krisztus életpéldája?

„Az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is, aki, amikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vett föl, emberekhez hasonlóvá lett. És amikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig.” (Fil 2,5–8)

„Mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.” (Zsid 2,17–18)

„Mivel Jézus lejött a földre és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. (...) Mint közülünk való adott

példát az engedelmességre. Ezért magára öltötte emberi természetünket, és osztozott sorsunkban. »Mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz.« (Zsid 2,17) Ha bármi olyat kellene elviselnünk, amiben Jézusnak nem volt része, akkor Sátán azt állíthatná, hogy Isten ereje nem elegendő számunkra. Ezért Jézus »megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan« (Zsid 4,15). Kiállt minden olyan próbát, amely minket is érhet, és nem vett igénybe olyan erőt, amelyet Isten nem kínál fel nekünk is, ingyen. Emberként találkozott a kísértéssel, és legyőzte azt az Istentől kapott erő által. Így szólt: »Hogy teljesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepete van.« (Zsolt 40,9) Amikor sokfelé járva jót tett, és meggyógyította mindazokat, akiket Sátán meggyötört, világosan bemutatta az embereknek Isten törvényének jellegét és a saját szolgálata mi-benlétét. Élete tanúsítja, hogy mi is engedelmeskedhetünk Isten törvényének.» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Velünk az Isten c. fej.)

¶ Mit tett Isten az elbukott ember megmentése érdekében? Miért volt szükség Krisztus kereszttáldozatára?

„Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem tulajdonítván nekik a bűneiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. Mert azt, aki bünt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Kor 5,19–21)

Vö. Jn 3,16; Rm 3,25–26; 5,7–8; 6,23.

A Szentírás talán legmegrendítőbb igeverse, hogy azt a valakit, aki szent, ártatlan, büntelen és szeplőtlen volt, a menyeyei Atya bűnné tette értünk.

Jézus Krisztus helyettes halált halt a bűnnel fertőzött emberért. Isten úgy szerette az emberiséget, hogy egyszülött Fiát adta az elbukottakért. Mérhetetlen szeretet és felfoghatatlan áldozat ez az Isten ellen lázadó emberért. Luther Mártont mélyen megérintette Jézus keresztdozata: „Az egyik Isten elhagyta a másik Istent, hogy mi élhessünk, ki érti ezt?” Valóban: hogy lehet ezt felfogni, megérteni, és hálával lenni Alkotónk iránt? Jézus Krisztus – ahogy Péter apostol fogalmaz – „nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon” váltott meg minket a bűn következményétől, ami ránk nézve az örök halál állapotát jelentené, hanem „drága véren”. Jézus Krisztus önként áldozza fel magát, a saját véréért adja azért az emberiségért, amely Isten igazsága és szeretete helyett az „Isten nélküli élet szálnalmas voltát” választotta. A Zsidókhhoz írt levelében Pál apostol azt írja, hogy „vérontás nélkül nincs bűnbocsánat” (9,22): Isten törvényének súlyos megsértése, semmibevétele a bűnös ember véréért igényli. Mert a bűn nem maradhat büntetlenül. Isten változhatatlan törvényének zsoldja a halál, minden vétkező számára. A szerető Istennek megoldást kellett találnia a bukott, lázadó ember megmentése érdekében, hogy örök törvényének érvényt szerezzen, ugyanakkor a saját képére és hasonlatosságára formált embert megmentse a kárhozattól. Jézus és az Atya között a „békesség tanácsa” jött létre, aminek az a csodálatos evangéliuma, hogy megoldás született az emberiség megváltására, a bűnös ember megmentése érdekében. A bűn továbbra sem marad büntetlenül, mert Isten ártatlan Báránya magára veszi, elhordozza a bűn büntetését a lázadó emberiség helyett. Ez az önző gondolkodásmódunk számára alig felfogható áldozat nemcsak Jézus, hanem mennyei Atyánk együttes áldozatát és végtelen irgalmát tanúsítja.

Feltehetjük magunknak a legkomolyabb kérdések egyikét: Ha az egész emberiségre szétáradó és az én személyes életemet is érintő szeretet nem tud kimenteni az önző, énközpontú életviteleből, akkor mit adjon még az irgalmas Isten, mit nyújtson még számomra, hogy megtérésre indítson és az igazság út-

jára vezessen? „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent mi nekünk?” (Rm 8,32)

„Nem azért volt szükség erre a nagy áldozatra, hogy szeretetet ébresszen az Atya szívében az ember iránt, vagy a megmentésünkre indítsa Őt. Hiszen »úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta érte« (Jn 3,16). Az Atya nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem azért hozta meg ezt az áldozatot, mert szeret bennünket. Krisztus volt a Közvetítő, aki által Isten az elveszett világra áraszthatta végtelen szeretetét. »Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot.« (2Kor 5,19) Az Atya együtt szenvedett Fiával. A Getsemáne haláltusájában és a Golgota keresztyén a végtelen szeretet forrása fizetett a megváltásunkért. (...)

Krisztusnak azért kellett meghalnia, mert nem létezett semmilyen más mód, amely által Isten megszabadíthatta volna az embert. Azért kellett megtörténnie ennek az áldozatnak, mert e nélkül lehetetlen volt kimenteni az emberiséget a bűn szennyéből és hatalmából, e nélkül nem állhatott volna helyre a közösség a szent lényekkel, és lehetetlen volna az ember számára részesülni a valódi lelki életben. Ez volt az oka annak, hogy Krisztus magára vette az engedetlenek bűnének terhét, és szenvedett a bűnösök helyett. Isten Fiának szeretete, szenvedése és halála – mindezek a bűn iszonyatos súlyosságát bizonyítják. Ünnepelesen hirdetik, hogy nincs szabadulás a bűn hatalmából, nincs remény a magasabb rendű életre másképpen, csak azon az úton, ha az ember alárendeli és átadja magát Krisztusnak. (...)

Nézzetek Krisztusra! Ő büntelen volt, és ami ennél is több: a menny Fejedelme volt. Mégis »bűnné lett értünk«, a mi megmentésünk érdekében (2Kor 5,21). »A bűnösök közé számláltatott, pedig ő sokak bűnét hordozta, és a bűnösökért imádkozott.« (Ésa 53,21) Vajon mit áldozunk fel, még ha mindent odaadunk is? Bűnnel beszennyezett szívünket, hogy Krisztus meg-

tisztítsa, megmossa a tulajdon vérével, és csodálatos szeretete által megmentse. És mégis vannak, akik nehéznek találják azt, hogy mindent feladjanak Krisztusért! Szégyellem, amikor ilyen beszédet hallok, szégyellek írni erről.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, 13., 29., 41. o.)

3 Milyen lelki és fizikai szenvedéseken ment keresztül Jézus a lázadó ember helyett? Mi a bizonyága annak, hogy Megváltónk a kárhozat, a második halál tapasztalatát szenvedte el?

„Haláltusában lévén, buzgóságosabban imádkozott, és a verítéke olyan volt, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak.” (Lk 22,44)

„Hat órától kezdve pedig sötétség lett mind az egész földön, kilenc óráig. Kilenc óra körül pedig nagy fennszóval kiáltott Jézus, mondván: ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? (Azaz: Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem?)” (Mt 27,45–46)

.....

Olvassuk el a Messiás szenvedéséről szóló jövendöléseket, és hasonlítsuk össze az evangéliumok leírásával: **Zsolt 22,1–22; Ésa 52,13–53,12.**

Ezek a messiási próféciák Jézus Krisztus életében teljesedtek be, aki „életét halálra adta, és a bűnösök közé számláltatott, pedig ő sokak bűnét hordozta, és a bűnösökért imádkozott”.

Ő volt az, aki a kereszten felkiáltott: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Az Ő kezeit, lábait szegezték át. Ő volt az, akinek megosztak ruháin, köntösére sorsot vetettek. Emberek csúfja, a nép utálata lett. Őt gúnyolták ki: „Az Úrra bízta magát, ment-

se meg őt, hiszen gyönyörködött benne!” Jézus volt az, akinek az életében teljesedett: „Erőm kiszáradt, nyelvem ínyemhez tapadt.” Ésaías próféta fájdalmaik férfiának, betegség ismerőjének nevezi.

Ő tapasztalta meg helyettünk, hogy „a nép utálata lett, orcánkat elrejtettük előle, és nem gondoltunk vele”. Ő sebesített meg bűneinkért, fájdalmainkat hordozta, betegségeinket viselte, békességünk büntetése rajta volt. Ő kínoztatott miattunk, pedig alázatos volt, szótlán maradt a kínzások közepette – mindezt azért, hogy „önlelkét áldozatul adja” az emberekért, akiket szeretett.

„A mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.” (Ésa 53,5)

„Isten Krisztusra mint helyettesünkre és kezesünkre terhelte minden gonoszágunkat, bűnünket és igazságtalanságunkat. »A bűnösök közé számláltatott«, hogy megválthasson bennünket a törvény ítéletétől, kárhoztatásától (Ésa 53,12). Ádám minden leszármazottjának bűne az Ő szívére nehezedett súlyos teherként. Isten haragja a bűnnel szemben, nemtetszésének féltelmetes kinyilatkoztatása a bűn, az igazságtalanság miatt rettenettel töltötte el Krisztus szívét. Krisztus egész élete az Atya kegyelmének és megbocsátó szeretetének a jó hírét hirdette az elesett világnak. Üdvösség a bűnösök számára – ez volt a feladata, munkálkodásának célja. Most azonban, mivel a bűn szörnyű terhét hordozta, nem látta az Atya megbékülést sugárzó arcát. Annak az érzete, hogy az Atya megvonta tőle jelenlétét legnagyobb nyomorúságának ebben az órájában, olyan szomorúsággal és fájdalommal nehezedett a Megváltó szívére, amit senki emberfia nem érthet meg teljesen.

Sátán kegyetlen kísértéseivel gyötörte Jézus szívét. Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamrát elzáró kövön. Egyetlen biztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön

elő a sírból, és az Atya elfogadja áldozatát. Krisztus arra gondolt, hogy a bűn olyan súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. Krisztus azt a lelki kínt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könyörög többé a bűnökben élő emberi nemzetségért. A bűnnek ez az érzete volt az, amely az Atya haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, amely oly keserűvé tette a poharat, amit kiivott, és összetörte Isten Fiának szívét.

Ebben a félelmetes órában az Atya nem vigasztalta meg jelenlétével Krisztust. Jézus egyedül taposta a szőlőprést, és az emberek közül senki sem volt vele.

A kilencedik órában a sötétség felemelkedett az összegyűltekről, csak a keresztet burkolta homály. Ez jelképe volt annak a lelki kinnak és borzalomnak, amely ránehezedett Jézus szívére. Egyetlen szem sem tudott áthatolni azon a homályon, amely körülvette a keresztet, és senki sem tudta áttörni a még mélyebb homályt, amely beburkolta Krisztus szenvedő lelkét. Úgy látszott, hogy a haragos villámok éppen Krisztusra csaptak le, amint ott függött a kereszten. Ekkor »nagy fennszóval kiáltott Jézus: ÉLI, ÉLI! LAMA SABAKTÁNI? Azaz: Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem?« (Mt 27,46). Amikor a sötétség megsűrűsödött az Üdvözítő körül, sokan így kezdtek el kiáltani: »A menny bosszúja van rajta! Isten haragjának a nyilait találták el, mert Isten Fiának mondta magát!« Sokan azok közül, akik hittek Jézusban, hallották kétségbeesett kiáltását, s minden reménységüket elveszítették. Ha maga Isten is elhagyta Jézust, kibe vethetnék akkor bizodalomukat a követői? (...)

Isten makulátlanul tiszta Fia a kereszten függött. Testét korbácsütésekkel szaggatták össze. Kezeit, amelyeket olyan gyakran nyújtott áldásra, fagerendákhoz szegezték. Lábait, amelyek fáradhatatlanok voltak a szolgálatban, nagy szeggel verték át és erősítették a kereszthez. Fejét felsebezte a töviskorona. Ajka reszketett, kiáltani szeretett volna. Krisztus minden kínt eltűrt – vércseppek hullottak fejéről, lefolytak kezeiről, lábairól, a ha-

láltusa eltorzította testét, és kifejezhetetlen lelki kínszenvedést élt át, amikor Atyja elrejtette előle arcát. Mindez azt üzeni az emberi nemzetség minden egyes gyermekének: érted történt, hogy Isten Fia beleegyezett a bűn terhének elhordozásába! Érted döntötte meg a halál uralmát, és tárta fel ismét előtted az Éden kapuit. Lecsendesítette a tenger vad hullámain, és járt a tajtékos vízen, megremegtette az ördögöket és száműzte a betegségeket, megnyitotta a vakok szemeit, életre keltette a halottakat, és áldozatként adta oda magát a kereszten, mert szeretett téged. Krisztusra, a bűnök elhordozójára sújtott az isteni igazságszolgáltatás, és érted Ő maga lett bűnné.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 660–663. o.)

A Szentírás így fogalmaz: „Íme Istennek ama Báránya, aki elveszi (elhordozza) a világ bűneit!” (Jn 1,29) Mivel szeretetteljes Urunk önként magára vette a világ összes bűnét, hogy mi felmentést kapjunk az ítéletben, a mennyei Atya úgy tekintett Fiára az ember megmentése érdekében, mint minden bűnösök bűnösére! Jézus a második halál lelki fájdalmát élte át, mintegy előrevetítve azok tapasztalatát, akiktől a mennyei Atyának majd véglegesen el kell fordulnia (Jel 20,14–15). Jézus Krisztus a bűn zsoldját fizette meg helyettünk, ami a kárhozat halála.

4 Mi volt Krisztus győzelmének legfőbb bizonyítéka? Megváltónk feltámadása milyen értelemben alapja a keresztény hitnek?

„Tudván, hogy Krisztus, aki feltámadott a halálból, többé meg nem hal, a halál többé rajta nem uralkodik. Mert hogy meghalt, a bűnnek halt meg egyszer; hogy pedig él, az Istennek él.” (Rm 6,9–10)

„A mi bűneinkért halálra adatott, és feltámasztatott a mi megigazulásunkért.” (Rm 4,25)

„Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát. Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lett azoknak, akik elaludtak.” (1Kor 15,17–20)

Olvassuk el Krisztus feltámadásának leírását: Mt 28,1–11; Jn 20,1–20.

Jézus teste nem maradt a sírban, feltámadása annak bizonyítéka, hogy Ő tiszta és bűntelen volt, és legyőzte nemcsak a bűnt, hanem a halált is. A 16. zsoltárban ezt olvassuk: „Nem hagyod lelkemet a Seolban, nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson.”

Jézus feltámadása számunkra a legreményteljesebb bátorítás. Milyen csodálatos ígéret szól mindazoknak, akik mindvégig „kitartottak a hitben”, de élve nem érik meg az Ő második eljövételét, hiszen ők is részesülni fognak a feltámadás csodájában! „Aki győz, annak nem árt a második halál.” (Jel 2,11)

A feltámadásról szóló beszámoló egyik legmegindítóbb leírását a korinthusi gyülekezethez írt levélben találjuk (1Kor 15,3–8), amikor Jézus a feltámadása után többek között ötszáz embernek jelent meg. Pál ezt a levelét i. sz. 57-ben írta: 26 évvel a feltámadás után minden biztonnal éltek még olyanok, akik az ötszáz szemtanú között lehettek. Gondoljunk bele, senki nem cáfolta meg Pál beszámolójának hiteles voltát! Mert a feltámadás megtörtént úgy, ahogy azt a szemtanúk láthatták, és ahogy az evangéliumok leírják. Blaise Pascal a feltámadás valószínűségéről a következőket írta: „Az a feltevés, hogy az apostolok csalók voltak, teljesen képtelen valami. Gondoljunk

csak végig: képzeljük el, ez a tizenkét ember összegyűl Jézus Krisztus halála után, és összebeszél, hogy azt fogja állítani: Jézus Krisztus feltámadott. Az emberek szíve különös módon hajlik az állhatatlanságra, a megingásra, az ígéretek, az előnyök csábítására. Elégséges, hogy csak egyikük is megtagadja fogadalmát..., és mindnyájan elvesztek. Gondoljunk csak ezt végig! Az apostolokat becsapták, vagy ők maguk csalnak, mindegyik lehetőség nehézségbe ütközik, mert lehetetlen valakiről azt vélni, hogy feltámadott... Amíg velük volt, Jézus Krisztus erőt önthetett a szívükbe; de ha utána nem jelent meg nekik, ki bírta őket cselekvésre?” (*Gondolatok*, 802. töredék)

„Arra a következtetésre jutottam, hogy Jézus Krisztus feltámadása vagy a leggonoszabb, legelvetemültebb és legszívtelenebb szélhámosság, vagy pedig a történelem legfontosabb ténye. Vajon van-e elegendő bizonyíték, amelynek alapján hihető a feltámadás?

Sir Norman D. Anderson, a Londoni Egyetem jogi karának dékánja így nyilatkozott arról, hogy a tanítványok esetleg ellopták Krisztus testét: »Ez szöges ellentétben állna mindazzal, amit róluk tudunk: erkölcsi tanításukkal, életvitelükkel, a szenvedések és üldözések közepette tanúsított kitartásukkal. Azonkívül természetesen egyáltalán nem magyarázná meg azt, hogy miért változtak át letört és reményvesztett álmodozókból semmilyen fenyegetéssel el nem hallgattatható tanúságtevőkké... A bizonyítékokat jogi szempontból megvizsgálva Lord Darling, Anglia egykori főbírája arra jutott, hogy annyira meggyőzőek a pozitív és negatív, ténybeli és közvetett bizonyítékok, hogy nincs olyan intelligens esküdtszék a világon, amely ne arra a döntésre jutna, hogy a feltámadás története igaz.«” (Josh McDowell: *Több mint ács*, Elnyomható-e egy jó ember? c. fejelet)

François Eldin a következőt írja: „Krisztus feltámadása szegletköve a kereszténység egész épületének. Minden ezen áll vagy bukik. Feltámadása nélkül Jézus nem volna Megváltó, mert ne-

ki magának is szabadítóra lenne szüksége. Nem győzte volna le a bűnt és a halált, és nekünk sem lenne biztosítékunk arra vonatkozóan, hogy Ő valóban győzött. Isten igazságossága azt kívánta, hogy tökéletes ember győzedelmeskedjék a sír felett.”

„A hívő emberek számára Krisztus a feltámadás és az élet. Üdvözítőnkél Isten helyreállította azt az életet, amely a bűn által elveszett. Mivel az életet önmagában hordozza, ezért meg tudja eleveníteni azokat, akiket akar. Isten felruházta Őt a halhatatlanság adományozásának jogával. Azt az életet, amelyet letett ember voltában, ismét felveszi, és az emberiségnek adja. »Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővelkedjenek.« (Jn 10,10)” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Feltámadott az Úr c. fejj.)

Alfred-Felix Vaucher-től idézzük a következőket (*Az üdvösség története – A Szentírás tanításának kézikönyve*, 174–175. o.):

„Ha Jézus nem támadt fel, akkor ebből logikusan következnek az alábbiak:

1. *Igehirdetésünk hiábavaló*, mert prédikálásunk teljes egészében Krisztus feltámadásán alapszik (Ap csel 23,6; 24,15; 26,6–8).

2. *A ti hitetek is hiábavaló*.

3. Az apostolok hamis tanúk: bizonyágtételük, amelynek lényeges tartalma volt Krisztus feltámadása, csalás.

4. *Még bűneitekben vagytok*, mert »az ítéletet csak Krisztus engesztelő halála veheti el, ez az engesztelés azonban egyáltalán nem történt volna meg, ha az áldozat, aki az engesztelést végezte, nem térhetett volna vissza az életbe« (Frédéric Godet).

5. *Akik Krisztusban elaludtak, elvesztek*, mert várakozásuk hiábavaló, semmi remény nincs az ébredésükre.

6. *A hívők minden embernél nyomorultabbak*, szánandóbbak, mert arra vannak ítélve, hogy lemondásuk, önmegtagadásuk jutalmazás nélkül maradjon.

7. A küzdelmeknek, szenvedéseknek és a vértanúságnak nincs semmi értelme, a materialistáknak van igazuk, a halállal mindennek vége van (vö. 2Kor 15,29–32).

Krisztus feltámadásának a valósága azonban, hála Istennek, olyan bizonyágtételekkel van megalapozva, amelyeket semmilyen ellenvetés, kritika nem dönthet meg ténylegesen.”

5 Hogyan gyógyulhatunk meg Krisztus sebei által? Milyen változás történik az életünkben, amikor megértjük és befogadjuk a halálnál is erősebb isteni szeretetet?

„Aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk: akinek sebei-vel gyógyultatok meg.” (1Pt 2,24)

„Krisztus szerelme szorongat minket, úgy vélekedvén, hogy ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak, és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámasztatott.” (2Kor 5,14–15)

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus, amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” (Gal 2,20)

Krisztus nem „aranyon vagy ezüstön” váltott meg minket, nem valamit adott értünk, hanem önmagát áldozta fel. Ha ezt megértjük, akkor csak két lehetőségünk van: vagy ellenállunk ennek a szeretetnek, és megkeményítjük a szívünket, vagy mi is készek vagyunk mindent odaadni, átadni neki egész életünket. Ha ezt tesszük, Ő munkálja bennünk az akarást és a cse-

lekvést is, betölti lelkünket szeretetével, és átformálja az életünket, hogy az igazságnak éljünk.

„Azt hisszük talán, hogy igen nagy áldozat mindent felajánlani az Úrnak? Tegye fel mindenki ezt a kérdést: Mit adott Krisztus értem? Életét, szeretetét és szenvedéseit – Isten Fia mindent feláldozott a megváltásunk érdekében. Lehetséges-e, hogy mi, ilyen végtelen szeretet méltatlan tárgyai, szívünket távol tartsuk tőle? Életünk minden egyes pillanatában az Ő kegyelmi áldásait élvezzük – épp ezért nem vagyunk képesek teljesen felfogni azt a mélységes tudatlanságot és kimondhatatlan nyomort, amelyből kimentett bennünket. Vajon feltekintünk-e Őrá, akit a mi bűneink juttattak a keresztre? Vagy lekicsinyeljük végtelen áldozatát és szeretetét? Látva a dicsőség Urának mély megaláztatását, vajon zúgolódnánk-e azért, hogy csak küzdelmek és önmehtagadás által nyerhetünk életet?” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Odaadás c. fejj.)

6 Hogyan határozza meg életünk minden területét az a tudat, hogy Krisztus drága áron megvásárolt tulajdonává lettünk?

„Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, aki bölcsességül lett nekünk Istentől, igazságul, szentségül és váltságul.” (1Kor 1,30)

„Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz nektek.” (Jn 15,7)

„Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a lelketeknek.” (Mt 11,28)

.....
.....
Mit jelent számunkra, hogy élő, gondviselő, fenntartó, együtt érző, szeretetteljes, igazságos Megváltónk van? Milyen változást hoz az életünkbe?

„Milyen változást hoz a kereszt a házasságodban? Milyen változást hoz a férjeddal, feleségeddel vagy gyermekeiddel való kapcsolatodban? Milyen változást hoz a kereszt üzleti ügyeidben, vagy kétségbeesésedben és csüggedésedben? Hogyan tesz engem új emberré? Testvérem, lehet, hogy éppen lelki hullámvölgyön haladsz át, bánat árnyékolja be utadat. Lehet, hogy válság lelki gyötrelmén mész keresztül, vagy gazdasági nehézségen esel át. Lehet, hogy ráksejtek vannak a testedben – nem tudom, milyen fizikai fájdalomon mehetsz keresztül, sem azt, milyen szomorúságot tapasztalsz... Hívó közösségben nevelted fel a gyermekeidet, de elmentek. Nem érdekli őket a vallás... Életed problémái oly nagyok és úgy leterhelnek, nehéz átlátni rajtuk. Gondok vannak a házasságodban, gondok az egészségeddel? A keresztnél reményt találsz a reménytelenségben! Hozd mindezeket az élő Jézushoz! Tudja, miért jöttél hozzá, a szíved minden gondolatát ismeri. Aggódik miattad, mert sokat jelentesz számára. Most azonnal az ajkán van a neved, és felterjeszti az Atya elé a mennyben. Most, ebben a pillanatban odaajándékozta neked a békét, örömet, bizonyosságot, és azt a tudatot, hogy az övé vagy!” (Mark Finley: *Az utolsó napok*, 76–77. o.)

„Hitben lettetek Krisztus tulajdonaivá, és hit által kell benne folyton növekednetek, odaadás és elfogadás által. Mindent oda kell adnotok: szívet, akaratot, szolgálatot, az éneteket, hogy parancsait mindenekben teljesíthessétek. Hasonlóképpen kell mindent vennetek: Krisztust mint az áldások összességét, hogy szívetekben maradjon, s erősségetek, igazságotok és segí-

tőtök legyen, adjon erőt engedelmeskedni! (...) Ha Krisztusban élünk, a lelki nyugalom életét éljük. Nem mindig az elragadtatás érzülete uralkodik a szívünkben, de állandóan békés, bizalommal telt. Reményünk nem önmagunkban, hanem Krisztusban van. Gyengeségeinket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságunkat az Ő tökéletessége. Azért ne magunkra, hanem Krisztusra tekintsünk! Foglalkozzanak gondolataink az Ő szeretetével és jellemének tökéletességével! Krisztus önmegtágadása, alázatossága, tisztasága, szentsége és leírhatatlan szeretete legyen a tárgya elmélkedéseinknek. Csak ha Őt szeretjük, ha példáját követjük és teljesen rábízunk magunkat, akkor alakulhatunk át az Ő képmására.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés Krisztusban c. fej.)

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

„Növekedjünk Krisztusban!”

Megtérés, megigazulás, megszentelődés – és ezek jelképei

|| Hogyan kezdődik bennünk az új élet, amely nélkül el sem indulhatunk a kereszténység útján? Milyen hasonlatokkal fejezi ki a Szentírás ezt a döntő belső változást?

„Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát.” (Jn 3,3–8)

„Ezenképpen gondoljátok ti is, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.” (Rm 6,10–11)

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” (Gal 2,20)

Jn 12,24–25

.....

.....

Jézus a legszemléletesebben és legkomolyabban tárta Nikodémus elé a megtérés és az újjászületés szükségességét. Aki ezt

nem éli át, nem tapasztalja meg, az képtelen lesz felfogni, megérteni az Isten országával kapcsolatos bármilyen további ismeretet, az itt szereshető további tapasztalatokat. Nemcsak egy új értelmi meggyőződés szükségességéről szolt Jézus, hanem új szív elnyeréséről, az egész élet átalakulásáról. Ez a változás Krisztus megváltó műve, értünk hozott áldozata által lehetséges csupán. Az Ő szeretete hat ránk olyan mélyen, hogy önző, bűnös életünket feladva átadjuk magunkat neki. Mi csak a döntést hozhatjuk meg, hogy befogadjuk Krisztust az életünkbe, de az Ő újjáteremtő hatalma által születik meg bennünk az új ember, tiszta gondolatokkal és vágyakkal.

„A szív forrását kell megtisztítani, mielőtt a víz tisztán csörgedezhet belőle. Lehetetlent kísérel meg, aki a saját erejéből, a törvény megtartásával próbálja elérni a mennyet. Nincs biztonságban, akinek vallása pusztán a törvényesség, a kegyességbe burkolózás. **A keresztyén élet nem a régi módosítása vagy továbbfejlesztése, hanem a természet átalakulása. A bűn és az én halála, és egészében új élet.** Ezt a változást csak a Szentlélek munkálhatja. (...) Mindenkinek, aki Krisztussal együtt akar gyümölcsöt teremni, először a földbe kell hullnia és meghalnia: az életet a világ szükségleteinek barázdájába kell vetni. Az önszeretnek, önérdéknek el kell vesznie. A gazda úgy őrzi meg gabonáját, hogy elveti. Így van ez az emberi életben is. Adni ugyanaz, mint élni. Akik Krisztus kedvéért odaadják életüket Isten és az emberek szolgálatára e világon, az örök életre tartják meg azt.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, Nikodémus c. fej., A külső udvarban c. fej.)

2 Milyen jelképes cselekedettel pecsételhetjük meg a bennünk történt döntő változást? Hogyan nyerhetünk ezáltal is megerősítést ahhoz, hogy hitéletünk során ne magunkra, hanem Krisztusra támaszkodjunk, vele járjunk?

„Nem tudjátok, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemetettünk vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atya dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk.” (Rm 6,3–4)

„Most annakokáért mit késedelmezel? Kelj fel és keresztelkedj meg, mosd le bűneidet, segítségül híván az Úr nevét.” (Ap csel 22,16)

„Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztus nevében a bűnök bocsánatára, és veszitek a Szent Lélek ajándékát.” (Ap csel 2,38)

Lásd még: Mt 3,15; 28,19; Tit 3,5; Mk 1,4–5; 16,16.

.....
.....

Az új élet születéséhez a réginék meg kell halnia, el kell temetnie. Ennek a meghalásnak és újjászületésnek külső megpecsételése a vízben való alámerítkezés, azaz a felnőttkeresztség. Ez a jelképes cselekmény kifejezi azt a vágyunkat is, hogy szeretnénk a múltunkat elrendezni, bűneinkre bocsánatot nyerni, lemosni magunkról minden szennyet. Amikor ezt a döntésünket meghozzuk, valójában Isten tisztítja meg az életünket minden bűntől, szívünket, lelkünket újjáteszi, és Szentlélekének ajándékát adja nekünk. A keresztség az Istennel való szövetségkötés jele is.

Foglaljuk össze, mi mindent fejez ki ez a jelképes cselekmény:

- meghalás a bűnnek, a régi élet eltemetése,
- feltámadás egy új, Krisztusban való életre,
- a bűn szennyének lemosása,
- Isten segítségül hívása, a vele való szövetség megkötése,
- a keresztség által „beleszületünk” a mennyei családba, és csatlakozunk a földi egyház tagjaihoz is.

A döntő azonban a belső változás, amely nélkül pusztá formáság, üres szertartás marad a keresztség, még akkor is, ha a Biblia útmutatása szerint bemerítéssel történik. Nem választható külön a belső és külső történés, ahogyan Jézus megfogalmazta: „Aki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be Isten országába.”

„Az újjászületés ritka tapasztalat az emberi történelemnek ebben a szakaszában. Ez az oka annak, hogy oly sok nyomorúság van a gyülekezetekben. Sokan, akik Krisztus nevét vallják, megszenvedetlenek és szentségtelenek. Megkeresztelkedtek, de élve temetettek el. Az énjük nem halt meg, ezért nem is támadtak fel új életre Krisztusban.” (Ellen G. White, 148. kézirat, 1897)

Mit tehetünk azért, hogy ne csupán szép emlékként éljen bennünk a Krisztussal való szövetségkötésünk, hanem naponként erőt meríthessünk belőle?

3 A keresztény ember életében az újjászületés után miért van elengedhetetlenül szükség növekedésre? E lelki fejlődésnek milyen alapvető törvényszerűségeiről szolt Jézus a példázatában, példabeszédében?

„Mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjete.” (1Pt 2,2–5)

„Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, akképpen ti sem, csak ha énbennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15,4–6)

„Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus

teljességével ékeskedő kor mértékére: hogy többé ne legyünk gyermekek, akiket a megtévesztő emberi tanítás és a tévedésbe ejtő álnokság minden szele magával sodor. Hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva növekedjünk abban, aki a fej, Krisztusban.” (Eféz 4,13–15)

Vö. Kol 2,6–7; Mk 4,26–29.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a természetünk milyen mélyen megromlott a bűn miatt, ahogyan Pál apostol is megvallotta saját küzdelmét: „Mert tudom, hogy nem lakik bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.” (Rm 7,18) Ezért kell naponként tudatosítanunk, hogy magunkra nem támaszkodhatunk, csak akkor győzhetjük le a tagjainkban lévő bűnt, ha Krisztusban maradunk.

„Hogy szent és Istennek tetsző életet élhessünk, éppen olyan mértékben függ Krisztustól, mint a szőlővessző növekedése a szőlőtőkétől, melyből a gyümölcssterméshez szükséges erőt nyeri. Tőle elszakadva hójával leszünk az erőnek, amelynek segítségével szembeszállhatunk a kísértésekkel, s növekedhetünk a kegyelemben és szentségben. De ha „benne maradunk”, életünk Krisztuséból sarjadzik, nem száradunk el, sem terméketlenné nem válunk. Folyópartra ültetett fához leszünk hasonlóká.

Sokan úgy vélik, hogy a munka egy részét maguknak kell elvégezniük. Bízna Krisztus bűnbocsánatában, de saját erejükből akarnak igaz életet élni. Az ilyen próbálkozások sikertelenek lesznek. »Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.« (Jn 15,5) A kegyelemben való növekedésünk, örömünk és

hasznosságunk mind a Krisztussal való egységünktől függ. Csak ha napról napra, sőt óráról órára közösségekben vagyunk vele – ha Őbenne maradunk –, akkor növekedhetünk a kegyelmekben. Ő nemcsak a szerzője, hanem befejezője is hitünknek. Krisztus az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Ám nemcsak a kezdetnél és a végnél, hanem minden lépésünknel legyen velünk. Fenségesen fejezik ki ezt Dávid szavai: »Az Úrra néztem szüntelen, mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök.« (Zsolt 16,8)” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés Krisztusban c. fejezet.)

Növekedés nélkül nincs élet sem a természetben, sem a lelki életben. A növény vagy fejlődik, vagy elpusztul. A csecsemő életben maradásának, növekedésének is alapvető feltétele, hogy születése pillanatától a szervezetének szükséges táplálékhoz kell jutnia. A keresztény ember újjászületését Péter apostol az újszülött állapotához hasonlítja (1Pt 2,2), akinek feltétlenül szüksége van „a tiszta és hamisítatlan tejjel” való táplálásra. Ez ugyanaz az eledel, amelybe már a keresztény ember az újjászületése előtt, megtérésekor is belekóstolt, tudniillik „hogyan jóságos az Úr”.

Nem baj, ha egy csecsemő – miként egy frissen megtért keresztény is – sok mindenre képtelen. A lényeg az, hogy újjászületésétől kezdve Isten szeretetéből, kegyelméből minél nagyobb kortyokban, minél többet megismerve és ezáltal növekedve eljusson az „érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére”. Viszont e folyamatos táplálkozás és az ezzel együtt járó növekedés nélkül – miként a természetben is – elkerülhetetlen a visszafejlődés, végül pedig a pusztulás. A keresztény ember lelkileg vagy előrehalad, vagy visszafejlődik. Stagnáló, azonos szinten megrekedt lelkiállapot nem létezik.

Miként vizsgálhatjuk meg magunkat, hogy lelkileg, hitben növekszünk, fejlődünk-e, vagy visszaestünk?

4 Mit jelent a gyakorlatban „Krisztusban maradni”? Milyen külső és belső tényezők akadályozhatják a Krisztussal való folyamatos kapcsolatunkat, és ezáltal a gyümölcsstermésünket is? Hogyan küzdjünk ezek ellen?

„Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, akképpen ti sem, csak ha énbennem maradtok.” (Jn 15,4)

„Amiképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg az én szeretetemben. Ha a parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben; amiképpen én megtartottam Atyám parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.” (Jn 15,9–10)

„Az Isten szeretet, és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.” (1Jn 4,16)

„Mi pedig az Úr dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, az Úr Lelke által.” (2Kor 3,18)

„Lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.” (2Kor 10,5)

Krisztus a „maradjatok énbennem” többszöri megismétléseivel nyomatékosítani kívánta a vele való folyamatos közösség szükségességét – mint a gyümölcsstermés elengedhetetlen feltételét. Ebben legnagyobb és első számú akadály az Istentől elidegenedett emberi természetünk, másrészt az Ellenség folyamatos munkája, hogy gondolatainkat és érzelmeinket különböző praktikákkal elvonja Istentől. Azonban nem vagyunk

egyedül. Krisztus szeretetteljesen vonz bennünket, hogy hit által belé kapaszkodjunk, és Ővele közösségbe kerülve győzhessünk önmagunk felett.

„Ha gondolataink a saját énünknel időznek, akkor eltávolodunk Krisztustól, az élet és erő forrásától. **Sátán azért igyekszik állandóan elvonni a figyelmünket Megváltónkról, hogy lelkünk minden vele való közösségét megghiúsítsa. A világ örömeire, az élet gondjaira, akadályaira és nehézségeire, saját gyengéinkre vagy fogyatkozásainkra, mások tökéletlenségeire irányítja figyelmünket. De ne essünk a csapdájába!** Még valóban lelkiismeretes embereket is, kik Istenért kívánnak élni, gyakran félrevezet, hogy saját gyengeségeikkel és bűneikkel foglalkozzanak, s ily módon elszakítva őket Krisztustól, győzelmet arat felettük. Sátán minden csábításával azt akarja elérni, hogy elszakadjunk Jézustól. Legyünk éberek, imádkozzunk és küzdjünk állandóan, nehogy elcsábítva más mestert válasszunk. Nézzünk mindig Krisztusra, aki megtart bennünket. Amíg Őrá figyelünk, addig biztonságban vagyunk. Semmi sem ragadhat ki bennünket a kezéből. Ha állandóan Őt szemléljük, »ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, az Úr Lelke által« (2Kor 3,18).” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Növekedés Krisztusban c. fej.)

„Ahol Krisztussal való egység van, ott szeretet van. Bármilyen gyümölcseink is vannak, azoknak semmi hasznuk nem lesz, ha a szeretet hiányzik az életünkből. Vallásunk lényege az Isten és embertársaink iránti szeretet. Senki nem szeretheti Krisztust, ha nem szereti Isten gyermekeit. Ha egyesülünk Krisztussal, akkor az Ő értelme, Lelke uralkodik bennünk. Tisztaság és szeretet ragyog jellemünkben, életünket szelídség és igazság uralja. Még az arckifejezésünk is megváltozik. A lélekben lakozó Krisztus kiárasztja átalakító erejét, s a külső megjelenés a belül uralkodó békéről és örömről tesz bizonyosságot.

Úgy merítünk Krisztus szeretetéből, mint ahogyan a szőlővessző veszi táplálékát a szőlőtőből. Ha Krisztusba oltattunk, ha rostról rostra egyesültünk az élő szőlőtővel, akkor azt élő gyümölcsök gazdag fürtjeivel fogjuk igazolni. Ha kapcsolatban vagyunk a világossággal, akkor a világosság csatornáivá válunk, s szavainkkal és tetteinkkel fényt árasztunk a világban.” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból, I., Az élő szőlőtővel egyesülve c. fej.)

„Milyen örömmel birtokolná Jézus lelkünk templomát, ha engednénk! A Biblia szavai szerint Jézus a szív ajtajánál várakozik, és kopogtat. Miért nem lép be? Mert a bűnök szeretete bezárta előtte a szív ajtaját. Amikor engedünk annak a készletetésnek, hogy feladjuk bűneinket és beismerjük vétkeinket, a lelkünk és a Megváltó közötti akadály elhárul.” (*The Signs of the Times*, 1892. december 5.)

5 Mire tanít az úrvacsora? Hogyan segít a Krisztusban való növekedésben, a megszentelődés folyamatában?

„Valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úr halálát hirdessétek, amíg eljövend. Azért aki méltatlanul eszi e kenyeret vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Próbálja meg azért az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből, és úgy igyék abból a pohárból. Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivel nem becsüli meg az Úr testét.” (1Kor 11,26–29)

„Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az ő véré, nincs élet bennetek.” (Jn 6,53–56)

„Amikor ettek, vette Jézus a kenyeret, hálákat adván megtörte, és adta a tanítványoknak: »Vegyétek, egyétek, ez az én testem.« És vette a poharat, s hálákat adván adta azok-

nak, ezt mondván: »Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.« (Mt 26,25–28)

„Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, s megmosták a ruháikat és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.” (Jel 7,14)

„Mondta néki Péter: »Az én lábaimat nem mosod meg soha!« Felelt néki Jézus: »Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs énhozzám... Azért ha én, az Úr és a Mester megmostam a ti lábaitokat, néktek is meg kell mosnotok egymás lábait. Mert példát adtam néktek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek.« (Jn 13,8–15)

„És ők legyőzték azt a Bárány véréért...” (Jel 12,11)

Az úrvacsora két része – a lábmosás, majd a kovásztalan kenyér és must magunkhoz vétele – kifejezi, mennyire függünk Krisztustól fizikai és lelki életünkben egyaránt. A lábmosás a bűneinktől való újbóli megtisztulást fejezi ki, a megtört kenyér és a must pedig azt tudatosítja bennünk, hogy mi volt az ára megváltásunknak, megtisztulásunknak.

Minden úrvacsora alkalmat kínál a találkozásra Isten felfoghatatlan szeretetével. Krisztus halála kimeríthetetlen erőforrás lelki fejlődésünk és az Istennel való kapcsolatunk minél mélyebb megértéséhez. Amikor eltávolodunk Istentől és énünk veszi át az uralmat, akkor itt az ideje szembesülnünk azzal, hogy ezzel mit is okozunk elsősorban Őneki, majd embertársainknak, és magunknak is. Isten naponta szeretné összetörni kérlelhetetlen, akaratos énünket, hogy valóban Ő élhessen bennünk (Gal 2,20). De mire is van szükségünk ehhez?

„Isten el akar vezetni a kereszthez. Megmutatja Krisztus átsegezett kezét és lábát, s a töviskoszorúval megkoronázott

Megváltó szerető arcát. A Golgotán teljesen összetörve találjuk azt, aki e szavakat mondta: »Ne az én akaratom legyen meg, hanem a tiéd!« – majd az utolsó cseppig kiitta bűneink keserő poharát. Önző énünk tehát akkor törhet össze, ha feltekintünk rá, és megértjük: a mi bűneink szegezték Őt a keresztfára. A helyettünk szenvedő Isten szeretetének és megtörtségének láttán kemény szívünk lassan felenged, s kész lesz maga is összetörni az Úrért.” (Roy Hession: *A megújulás útján*, A szentség útja c. feje.)

„Senki nem találhat olyat saját jellemében, ami kedvessé tehetné őt Isten előtt, vagy ami az elfogadását biztosíthatná. A bűnös egyedül Jézus által jöhet Istenhez, akit azért küldött az Atya, hogy életet hozzon a világnak. Jézus az egyedüli Megváltónk és Közbenjárónk, benne és általa van egyedüli reményünk a bűnbocsánatra, a békeségre és az igaz életre. Jézus vérenek ereje az, ami a bűn sújtotta lélek épségét helyreállíthatja. Krisztus az az illat, az a szent tömjén, amely kéréseidet elfogadtatja az Atyával... **Nincs szükség keserves szellemi törekvésre és gyötrelmre ahhoz, hogy Krisztushoz jöjjünk. Csupán el kell fogadnunk azt a megváltást, amelyről Isten világosan szól Igéjében.**” (*Szemelvények Ellen G. White írásából*, I., Jöjj, keress és találj c. feje.)

Mit tehetünk azért, hogy az úrvacsora valóban lelki megújulásunkat, Krisztus iránti szeretetünk megerősítését eredményezze?

6 Mi a szerepünk a Krisztusban való növekedésben? Miért szükséges, hogy egész életünket végigkísérje a „szabályszerű” keresztény küzdelem? A másokért végzett szolgálat miképpen segíti elő növekedésünket, jellemfejlődésünket?

„Lélek szerint járjatok, és a test kívánságát véghez ne vigyétek! Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test

ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.” (Gal 5,16–17)

„Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlén.” (Mt 26,41)

Lásd még: 2Pt 1,3–11

„Mert valaki meg akarja tartani az életét, elveszti azt; valaki pedig elveszti az életét érterem és az evangéliumért, az megtalálja azt.” (Mk 8,35)

„Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: a szentek tökéletesítése céljából szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére – míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.” (Efész 4,11–13)

Péld 11,25; Mt 25,21. 31–46

„A keresztény élete folytonos harc és küzdelem. A győzelmet azonban emberi erővel nem vívhatja ki, mert a harctér: az emberi szív. A megvívandó harc a legnagyobb, amit valaha ember vívott, s abból áll, hogy saját énünket átadjuk Isten akaratának. Átadjuk a szívünket, hogy Isten szeretete irányítsa. A test és vér kívánságából született régi természetünk nem örökölheti Isten országát. El kell hagyni régi útjainkat, örökölt hajlamainkat és eddigi szokásainkat.

Aki elhatározza, hogy belép ebbe a lelki országba, tapasztalni fogja, hogy felvonul ellene a fékevesztett emberi természet minden ereje és szenvedélye, felerősítve a sötétség birodalmának minden hatalmasságával... Rossz szokásainkat és helytelen kívánságainkat – melyek lényünket uralják – nem tudjuk önerőnkől legyőzni; nem tudjuk legyőzni hatalmas ellenségün-

ket, aki bennünket rabszolgaságban tart. Egyedül Isten segítségével győzhetünk. Azt akarja, hogy uralkodjunk önmagunk, akaratunk és szokásaink felett, de beleegyezésünk és együtt munkálkodásunk nélkül nem segíthet. Isten lelke az embernek kölcsönzött képességek és erők által működik. Szívünket meg kell nyitnunk Isten lelke átformáló erejének, akaratérőnknek együtt kell működnie Isten erejével.

A szentségtelen élet átalakulása megszentelt létté: állandó folyamat. Isten napról napra munkálkodik a hívő megszentelésén, az embernek azonban együtt kell működnie vele, kitartóan törekednie, hogy az egyik erényt a másik után megszerezze. Mialatt ezen fáradozunk, Isten munkálja a megszerzett jó tulajdonságok gyarapodását. Megváltónk mindenkor kész meghallgatni a töredelmes, bűnbánó szív imáját, megsokszorozza hűségesei iránti kegyelmét és békességét. Örömmel árasztja ránk áldásait, melyekre a gonosszal vívott küzdelemben szükségünk van.” (Ellen G. White: *Gondolatok a hegyi beszédről*, Bírálat helyett mutass jó példát! c. fej.)

Egy igazán megtért ember nem kötelességből vagy az elvárások miatt teszi, hogy a környezetében lévőkkel megossza azt, ami neki is új életet adott: az evangéliumot. E nélkül szinte már nem is tud élni. Annak tudatában, hogy valami igazra, tisztára, tökéletesre talált, vágyakozik ezt másokkal is megosztani, és ezért semmilyen áldozatot sem sajnál. Azonban igen sajnálatos, hogy ennek a lelkületnek az elapadása, meglanygulása természetesen hozza magával visszafejlődésünket, vagy akár lelki halálunkat is előidézheti!

„A másokért végzett önzetlen munka állhatatosságot, elmélyülést, szilárdságot és Krisztushoz hasonló szeretetteljes jellemet eredményez, békét és boldogságot nyújt. A szív mindig nemesebbre törekszik. Többé nincs helye a hanyagságnak és önzésnek. Azok, akik ily módon gyakorolják a keresztény eré-

nyeket, növekedni és erősödni fognak, hogy Istenért dolgozhassanak. Világosan látnak, állandóan gyarapszanak hitben és értelemben, s növekszik imáik ereje. Isten Lelke munkálkodik a szívükben. Azok munkálják legbiztosabban saját üdvösségüket, akik ilyen önzetlen fáradozással áldozzák oda magukat embertársaik javáért. **A Krisztus kegyelmében való növekedés egyedüli útja az, ha önzetlenül végezzük az általa ránk bízott munkát, s minden tőlünk telhetőt megteszünk, hogy segítsük azokat, akik támogatásra szorulnak.** Akik tétlenül elfogadják a Lélek kegyelmi ajándékait, de Krisztusért mit sem tesznek, azok tapasztalják majd, hogy a semmittevés mind a lelki, mind az anyagi világban elerőtlenedést és végül romlást eredményez. Az az ember, aki vonakodik mozogni, csakhamar annyira erőtlenné lesz, hogy nem képes használni a tagjait – ehhez hasonlóan az a keresztyén, aki nem akarja Istentől nyert erőt felhasználni, nem növekedhet Krisztus kegyelmében, sőt még a meglévő erőt is elveszíti...

Isten az evangélium üzenetét és a szeretetszolgálatot a menyei angyalokra bízhatta volna, felhasználhatott volna más eszközöket is, hogy tervét megvalósítsa. De végtelen, kimondhatatlan szeretetében Krisztus és az angyalok munkatársaivá tett bennünket, hogy így részesülhessünk abban az áldásban és lelki növekedésben, amely az önzetlen munkából fakad. Imában Istenel küzdesz majd, és hited megerősödik, lelked felüdül a megváltás és üdvösség forrásánál. A megpróbáltatások és küzdelmek Isten Igéjéhez és az imához vezetnek. Krisztus kegyelmében és ismeretében fogsz növekedni, és gazdag tapasztalatokra teszel szert.” (Ellen G. White: *Krisztushoz vezető lépések*, Életünk és munkánk c. fejelet)

Az e beti adomány az irodalmi alapot támogatja. – Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.

„Törvényemet a szívükbe írom,
és Istenükké leszek,
ők pedig népemmé lesznek”

A törvény betöltése

¶ Mi a törvény? Jézusnak mi volt a küldetése a törvényt illetően? Hogyan vallott erről Ő maga?

„Az egek beszélnek Isten dicsőségét, és kezei munkáját hirdeti az égboltozat... Az Úr törvénye tökéletes, megeleveníti a lelket; az Úr bizonyágtétele biztos, bölcsésé teszi az együgyűt. Az Úr rendelkezései helyesek, megvidámítják a szívet; az Úr parancsolata világos, megvilágosítja a szemeket. Az Úrnak félelme tiszta, megáll mindörökké, az Úr ítéletei változhatatlanok, és mindenestől fogva igazságosak.” (Zsolt 19,2 és 8–10, vö. 2Móz 20,11)

„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvény vagy a próféták eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltsem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocská el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik.” (Mt 5,17–18)

„Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabelet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg.” (Ésa 42,3)

Lásd még: 2Kor 5,10

A Bibliában a *törvény* szó jelenti Isten minden szavát (lásd: 2Sám 7,18–19), jelenti Mózes öt könyvét, amelyet „törvény”-nek neveztek – mint a többi bibliai könyv alapját –, és az Írás törvénynek nevezi a Tízparancsolatot is – ez utóbbit értik általában *törvényen* a keresztények. Törvények irányítják a fizikai életet – de ugyanígy vannak a lelki életre vonatkozó törvények és törvényszerűségek is. Elviekben világos, hogy egy törvényt csak a törvény szerzője tehet semmissé. Isten törvényét csak Isten hatálytalaníthatná, ha szándékában állna.

Ki volt a Tízparancsolat kihirdetője? Nem más, mint Jézus Krisztus. Pál apostol világosan tanítja ezt a Korinthusiakhoz írt levelében: „A mi atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak, és mindnyájan a tengeren mentek által, s mindnyájan Mózesre keresztelkedtek meg a felhőben és a tengerben, s mindnyájan egy lelki eledelt ettek, és mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kősziklából, amely követte őket, e kőszikla pedig a Krisztus volt.” (1Kor 10,1–4)

A Krisztus által kihirdetett törvényt csak maga Krisztus függeszthetné fel. Beszélt-e Jézus arról, milyen a viszonya a törvényhez? Igen, világosan kijelentette a hegyi beszédben, Mt 5,17–18-ban. Azt tanította, hogy nem a Tízparancsolat pusztán formai megtartását várja el, hanem a parancsolatok lelki lényegének betöltését: „Ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehetek be a mennyeknek országába. Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj, mert aki öl, méltó az ítéletre. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, aki haragszik az atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéletre, aki pedig azt mondja atyjafiának: ráka, méltó a főtörvényszékre, s aki ezt mondja: bolond, méltó a gyehenna tüzére.” (Mt 5,20–22)

Ha Jézus betöltötte Isten törvényét az életével, ha a törvény a „keble közepette volt”, ennek fényében megfellebbezhetetlen kíváncsi ugyanaz az ember számára is: „**Aki azt mondja, hogy őbenne [Krisztusban] marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt.**” (1Jn 2,6)

Jézus „a szombat Urának” jelentette ki magát, azaz mindenekfelett álló tekintélynek például a szombattal kapcsolatos kérdésekben. Az Atya általa teremtette a világot (Kol 1,16; Zsid 1,2 stb.), tehát Ő nyugodott meg a teremtés műve utáni hetedik napon, Ő „szentelte és áldotta meg” ezt a napot mint a teremtés emlékünnepét, a Teremtő imádásának örök jegyét. Ő a „Vagyok, aki Ábrahám előtt lett” (Jn 8,58), aki Mózesnek is így mutatkozott be a Hóreb- vagy Sínai-hegyen, és aki átadta neki később a Tízparancsolatot is, saját ujjával írva, benne a IV. parancsolattal. Jézus Krisztus teremtő és újjáteremtő művét hirdeti a szombatnap, Őt ismeri el a szombatünnepeléssel Urának és Istenének a keresztény. Ő hívja közösségébe ezen a napon igéjének engedelmeskedő teremtményeit, hogy gazdag áldásaiban részesítse őket.

Jézus nem úgy utalt a törvényre, mint amelynek érvénye Ővele véget érne, hanem azt mondta, hogy az Ő szolgálata után is, „míg az ég és a föld elmúlik”, a törvény minden rendelkezése érvényben marad – kivéve természetesen azokat a rendelkezéseket, amelyekről maga Isten jelenti ki világosan, hogy nem kell azokat megtartani. Gondolhatunk itt a ceremóniális törvényre, benne az áldozati rendszerrel, évi ünnepkörrel, „amelyek árnyékai az eljövendő jóknak”. Az erkölcsi kívánalmak alól sem old fel Isten, ugyanakkor ez utalás az ószövetségi próféciaakra is, amelyek egy része még ezután fog beteljesedni, és amelyekről sajnálatosan keveset (vagy semmit sem) tud az egyetemes kereszténység. Mindent tanítani kell, ami Isten akaratával megegyező, és itt Jézus éppen a törvény kapcsán említi ezt.

2 Hogyan jellemzi a törvényt a Szentírás?

„**De aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe, és ki is tart mellette, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén boldog lesz a cselekedetében.**” (Jak 1,25)

„Úgy szóljatok és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.” (Jak 2,12)

„Azért a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó.” (Rm 7,12)

.....

.....

„Isten törvénye ugyanolyan szent, mint Ő maga. Akaratának megnyilatkozása, jellemének tükröződése, isteni szeretetének és bölcsességének kifejezése.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A kísértés és a bukás c. feje.)

Isten törvénye a szabadság törvénye is, mivel szabadon választhat az ember, hogy engedelmeskedik-e, hiszen Isten senkit nem kényszerít erővel erre. Szabadság törvénye azért is, mert csak a bűntől való szabadság állapotában tölthető be Isten törvénye és akarata. A törvény nem nehéz iga és elhordozhatatlan teher, hanem a vele belsőleg, szabadon azonosuló ember számára védelem, és életének útmutatója.

3 Mi a törvény betöltése? Valaminek a hiánya (bűn), vagy valaminek a megélése?

„Meggérdezte őt egy törvénytudó, kísértvén őt, és mondván: »Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?« Jézus pedig mondta néki: »Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.«” (Mt 22,35–40)

„A törvény betöltése a szeretet.” (Rm 13,10)

Gyakran hallható: „A keresztények Jézusban élnek, Jézusban már betöltöttük teljesen a törvényt, Ő az egyetlen, aki ezt meg tudta tenni, és mindennek eleget tett.” Valóban, Krisztus betöltötte s törvényt, de nem helyettünk, és nem azért, hogy nekünk ne kelljen. Kívánja Isten a törvény betöltését a hívőktől? Pál megadja a választ: „Mert nem azok igazak Isten előtt, akik a törvényt hallgatják, hanem azok fognak megigazulni, akik a törvényt betöltik.” (Rm 2,13)

A törvény betöltése és a szeretet váltófogalmak, éppen nem arról van szó, hogy a törvény érvénytelen. Ha a törvény érvénytelen lenne, be sem kellene tölteni, tehát szeretetben sem kellene járni.

„Jézus két fontos elvben foglalta össze az Úr törvényét... Ádám törvénytisztegetése után Isten nem változtatta meg a törvény elveit, hanem részletesebben fogalmazta meg, hogy megfeleljen az ember bukott állapotának. Olyan elvek sora ez, amelyek irgalmasságot, jóságot és szeretetet fejeznek ki... »Ha engem szerettek, tartsátok meg parancsolataimat« – ez Isten törvényének az összegzése és lényege... Ezt cselekedd, akkor nem kerülsz Sátán uralma és hatalma alá... Isten azért adta, rendelte el szent törvényét, hogy védőfalként álljon teremtményei körül.” (Ellen G. White: *„A Te Igéd igazság”*, 17–18. o.)

„Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot fogad el – teremtményei hódolatának azon a meggyőződésen kell alapulnia, hogy Ő igazságos és jó.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, Miért engedte meg Isten a bűnt? c. feje.)

4 Érvényes-e a Tízparancsolat? Mit jelent ennek megfelelően élni?

Olvassuk el a Tízparancsolatot **2Móz 20,1–17**-ből!

Vizsgáljuk meg, hogy az Újszövetség kijelentései és felhívásai párhuzamosak-e a Tízparancsolattal?

2Móz 20. fejezet	Újszövetség
Ne legyen más istened rajtam kívül! (3. v.)	Amikor meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszaggatva a sokaság közé futottak, és így kiáltottak: Emberek, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van! (Ap csel 14,14–15)
Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön vagy a föld alatt vannak. (4. v.)	Gyermekeim, őrizkedjete a bálványoktól! (1Jn 5,21)
Ne mondd ki hiába Istenednek, az Úrnak nevét, mert nem hagyja az Úr büntetés nélkül, ha valaki hiába mondja ki a nevét! (7. v.)	Mindenekelőtt pedig, testvéreim, ne esküdjete se az égre, se a földre, se más egyébre. Hanem legyen a ti igenetek igen, és a ti nemetek nem, hogy ítélet alá ne essete. (Jak 5,12)
Megemlékezzél a szombatnapról, és szenteld meg azt! (8. v.)	Jézus utal a végidőig tartó érvényességére (Mt 24,20).

2Móz 20. fejezet	Újszövetség
Tiszteld apádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amelyet Istened, az Úr ad neked! (12. v.)	Gyermekek! Engedelmeskedjete szüleiteknek az Úrban, mert ez a helyes. „Tiszteld apádat és anyádat”, ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik, mégpedig az, „hogy jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön”. (Eféz 6,1–3)
Ne ölj! (13. v.)	Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj! Mert aki öl, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette. Én pedig azt mondom nektek, hogy aki haragszik atyjafiára, méltó arra, hogy ítélkezzenek felette, aki pedig azt mondja atyjafiának: Ostoba! – méltó a főtörvényszéki eljárásra; aki pedig azt mondja: Bolond! – méltó a gyeheña tüzére. (Mt 5,21–22)
Ne paráználkodj! (14. v.)	Nem tudjátok, hogy igazságtalanok nem örökölhete Isten országát? Ne tévelyegjete: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok, sem tolvajok, sem nyereszkesek, sem részegesek, sem rágalmazók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát. (1Kor 6,9–10)
Ne lopj! (15. v.)	Aki lopni szokott, többé ne lopjon, hanem inkább dolgozzék, és saját keze munkájával szerezze meg a javakat, hogy legyen mit adnia a szűkölködőknek. (Eféz 4,28)

2Móz 20. fejezet	Újszövetség
Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen! (16. v.)	Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert a cselekedeteivel együtt. (Kol 3,9)
Ne kívánd felebarátod házát! Ne kívánt felebarátod feleségét, se szolgáját, se szolgálóját, se ökrét, se szamarát, és semmit, ami a felebarátodé! (17. v.)	Ellenben paráznaság, bármiféle tisztátalanság vagy nyereszkeskedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó; se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség, ami nem illik - hanem inkább hálaadás. Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának vagy tisztátalannak vagy nyereszkeskedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége Krisztus és Isten országában. (Eféz 5,3-5)

Nyilvánvalóan érvényesek a parancsolatok az Újszövetségben is, de tegyük fel a kérdést: ha Krisztus az erkölcsi törvényeket törölte volna el áldozata által, mi lenne ennek a következménye?

Tovább nem volna értelmezhető a bűn fogalma, a bűn nem létezne. Azok tehát, akik kereszténynek vallják magukat, semmilyen tettükért nem lennének felelősségre vonhatók, mindenki azt tehetne, amit akar. De nem csak ők, mert az Ige világosan kijelenti, hogy „...ő engesztelő áldozat a mi vétkeinkért, de nemcsak a mieinkért, hanem az egész világért is” (1Jn 2,2). Ha az engesztelés (elfedezés) ilyen értelemben állna fenn, Isten nem ítélné meg sem a keresztényeket, sem a pogányokat. Így valóban „megszűnne a választófal” a jó és a rossz között, csakhogy ezáltal a szenny öntene el mindent. A bűn kapna igazolást Krisztus által, de akkor miért lett volna szükség egyálta-

lán az áldozatra? Isten ennyire logikátlan lenne? Hiszen hatalmas áldozatot vállalt, de így ez fölösleges volt, hisz kijelenthetete volna: mától mindenki azt tesz, amit akar.

Melyik a két legnagyobb parancsolat a törvényben, mintegy annak összefoglalása? Az első: szeresd Istent, a második: szeresd felebarátodat. A törvény lényege a szeretet. „A szeretet nem illeti gonosszal a felebarátot. Annakokáért a törvény betöltése a szeretet.” (Rm 13,10) Isten lényének fő jellemzőjét pedig így fogalmazza meg János apostol: „Az Isten szeretet.” (1Jn 4,8) **Hatályon kívül helyezni a törvényt annyi, mint hatályon kívül helyezni a szeretetet – hatályon kívül helyezni Istent.** Ha hatályos az ölés, lopás, bálványimádás, akkor a szeretet hatálytalan, mert ezek a szeretet elleni tettek. Ha Isten a szeretet, akkor nem teheti hatályossá azt, ami a szeretettel ellentétes.

Ha az erkölcsi törvény nem volna érvényes, egészében nem lenne az. Akkor aki gyilkolt, aki lopott, nem vonható felelősségre – ez esetben viszont ugyan miért kellett volna Jézusnak meghalnia? Maga az áldozat ténye a legerősebb érv a Tízparancsolat érvényessége mellett. Ha Krisztus áldozatával eltörölte volna az erkölcsi törvényt, szabadon ölhetnénk, lophatnánk, imádhathatnánk bálványokat – márpedig számtalan felhívás van ezek ellen az Újszövetségben.

„A törvényt nem kizárólag a héberek számára és javára nyilatkoztatta ki az Úr a Sínai-hegyen. Noha megtisztelte a népet azzal, hogy törvényének őrévé és megtartójává tette, a Tízparancsolatot az egész világ szent örökségéül adta... Tíz rövid, tekintélyt parancsoló szabály tartalmazza az Isten és embertársaink iránti kötelességeinket. E szabályok mindegyike a szeretet nagy, alapvető elvén nyugszik... A Tízparancsolat ezt részletezi, hogy alkalmazható legyen az ember körülményeihez és állapotához.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A törvényadás c. feje.)

5 Miért van kiemelkedő szerepe a végidőben különösen a hetedik parancsolatnak?

„Amikor elvégezte Isten hetednapon a munkáját, amelyet alkotott, megszűnt a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott.” (1Móz 2,2)

„Hat napon át munkálkodj, és végezd minden dolgodat, de a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se állatod, se jövevényed, aki a te kapuidon belül van: mert hat napon teremtette az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugodott. Azért megáldotta az Úr a szombat napját, és megszentelte azt.” (2Móz 20,9–11)

„Ezt mondván nagy szóval: Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája, és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.” (Jel 14,7)

A Teremtés könyvéből azt láthatjuk, hogy a szombatot Isten nem Izráel elhívásakor (Ábrahám elhívásakor vagy a sínai törvényadáskor), hanem az ember teremtése (az emberiség elindítása) során különítette el. A szombat a teremtés emlékünnepe, amely mindaddig fennmarad, amíg a teremtés fennáll. „A pihenőnap semmilyen természeti jelenségtől sem függ, mert a természet nem ismeri a pihenést, még kevésbé a hetedik napot mint a nyugalom napját... Mert a hét bármelyik napjára tekintet nélkül az égitestek keringenek, a fű nő, a madarak énekelnek, a tenger zúg. A természet nem különbözteti meg a napokat. A pihenőnap csak az embernek adatott Istentől, és mi isteni meghatározásként is fogadjuk. A pihenőnap összefüggés-

ben van Isten teremtői művével, s valójában ennek a műnek az emléke.” (Golubics M.: *Isten nyugalomnapja korszakokon át*, 4. o.)

„A szombat a teremtés és megváltás hatalmának a jegye... Emlékeztet bennünket az ember dicsőséges állapotára... és bizonyosságot tesz Isten szándékáról, miszerint ismét a saját hasonlatosságára akar újjáteremteni.” (Ellen G. White: *Előtted az élet/Nevelés*, 250. o.)

„A szombat az emberért lett, és ez a mi Urunk napja. Krisztusé, mert »minden általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett« (Jn 1,3). Mivel Krisztus teremtett mindent, Ő alkotta a szombatot is, és Ő különítette el a teremtés emlékünnepeként. A szombat Krisztusra mutat mint Teremtőre és Megszentelőre. Azt hirdeti, hogy égen-földön mindent Ő teremtett és tart fenn. Ő az egyház feje is, általa békülhetünk meg Istennel... A szombat tehát jele Krisztus hatalmának, amellyel szentté tud tenni bennünket...

Mindazoknak, akik Krisztus teremtő és megváltó hatalma jeleként fogadják el a szombatot, örömük lesz benne. Krisztust látják szombaton, Őbenne találnak boldogságot. A szombat... miközben felidézi az Éden elveszített békéjét, az Üdvözítő által helyreállított békéről beszél. A természetben minden az Ő hívását ismétli: »Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelhettetek, és én nyugalmat adok nektek.« (Mt 11,28) (...)

A szombat a természetre irányítja gondolatainkat, és kapcsolatba hoz bennünket a Teremtővel. A madarak énekében, a fák susogásában, a tenger zenéjében még mindig meghallhatjuk annak hangját, aki Ádámmal beszélgetett Édenben, hűvös alkonyatkor... »Megvidámítottál engem, Uram, a te cselekedetteddel. A te kezeid műveiben örvendezem. Mely nagyok, Uram, a műveid, igen mélységesek a te gondolataid!« (Zsolt 92,5–6) A szombat arra rendeltetett, hogy ezt a természetbe írott üzenetet az emlékezetünkben tartsa.” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 208., 235. o.)

6 Mit jelent az, hogy Isten a szívünkbe írta törvényét? Hogyan viszonyul egymáshoz a törvény és az evangélium?

„Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, nem a törvény cselekvéséből.” (Rm 3,28)

„Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, mivelhogy erőtlenn volt a test miatt, Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhóztatta a bűnt a testben. Hogy a törvény igazsága beteljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.” (Rm 8,3–4)

„Tudván azt, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből, és nem a törvény cselekedeteiből. Mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg egy test sem. Ha pedig Krisztusban keresvén a megigazulást, mi magunk is bűnösöknek találtatunk, avagy Krisztus bűnnek szolgálja-e? Távoll legyen. Mert, ha amiket elrontottam, azokat ismét fölépítem, önmagamat teszem bűnössé. Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem. Nem törlöm el az Isten kegyelmét, mert ha a törvény által van az megigazulás, akkor Krisztus ok nélkül halt meg.” (Gal 2,16–21)

„Tudván azt, hogy a törvény nem az igazért van, hanem a törvénytaposókért és engedetlenekért, az istentelenekért és bűnösökért, a latrokért és fertelmesekért, az atya- és anyagyilkosokért, emberölőkért.” (1Tim 1,9)

További tanulmányozásra: Gal 3,1–14

Kétségtelen tény, hogy az ember a maga természetes állapotában képtelen az Isten szerinti jóra. A további kérdés most már az, hogy ennek hátterén Isten hogyan határozott?:

1. leszállította-e a törvény mércéjét, vagy
2. képessé teszi-e az embert a törvény betöltésére?

Isten az Ószövetségben hirdette ki a törvényét, és nyilvánvaló, hogy annak szintjét nem szállította le. A második útról tanúskodik Isten kijelentése: „Az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, és törvényeimet megőrizzitek és betöltsétek.” (Ezék 36,27)

Isten törvénye szent és örökkévaló, de nem az üdvösség elnyerésének a közvetlen eszköze. A törvény csak egyvalamire való: megmutatja, hogy bűnösök vagyunk, és elénk tárja azt a magaslatt, ahová emberi erővel soha nem juthatunk el. A kegyelem az, ami „Krisztushoz vezető nevelővé” teheti a törvényt számunkra. Isten megígérte kegyelmét és szabadítását mindannyiunk számára.

De „a törvény tehát Isten ígéretei ellen van-é? Távoll legyen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban a törvényből volna az igazság. De az Írás mindent bűn alá rekesztett, hogy az ígért Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek. Minekelőtte pedig eljött a hit, törvény alatt őriztettünk, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig. Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkkelé lett, hogy hitből igazuljunk meg. De minekutána eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt” (Gal 3,21–25). Pál apostol a 21. versben kijelenti, hogy meg lehetne igazulni a törvényből abban az egy esetben, ha az képes volna megeleveníteni. Ha a törvény nem lenne olyan szigorú, ha kiegyezne az emberi természettel, ha lehetne ölni, lopni, másét kívánni, akkor nem volna probléma a megigazulás, akkor mindenki igaz lehetne. „Az írás mindent bűn alá rekesztett”, azaz megmutatta, hogy semmi jó nincs bennünk, nem vagyunk képesek a jóra (Rm 3,10–18).

Megmutatja, hogy önmagunkban elveszett állapotban vagyunk, ezért segítségre van szükségünk. „Ekként a törvény Krisztushoz vezérlő mesterünké lett”, hozzá kell mennünk, hogy üdvösséget nyerjünk, hogy igaz életet élhessünk. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha előbb felismertük elveszettségünket. Ha pedig Krisztussal közösségben élünk, nem vagyunk a „törvény alatt”, azaz a megtisztult életünk nem esik a törvény ítélete alá.

Mi a törvény szerepe?

- a törvény azért van, hogy felismerjem, mi bűn,
- magamat a törvényhez mérve felismerem, hogy bűnös vagyok,
- ha bűnös vagyok, szükségem van valamilyen segítségre, hogy megszabaduljak,
- a szabadító pedig Krisztus.

„A törvény ekként Krisztushoz vezető nevelőnké lett, hogy hitből igazuljunk meg.” (Gal 3,24)

A törvényből nem lehet megigazulni, ezért jött el Krisztus, benne jelent meg az ember számára (hitben) elérhető igazság. A törvényen kívüli úton, nem a törvényben.

A törvény kimondja: a bűn zsoldja a halál. Mire az ember felismeri, hogy Istenre van szüksége, és rátalál Istenre, már bűnt követett el: azt kell látnia, hogy jog szerint a halál az osztályrésze. Krisztus azonban kegyelme által – ha az Ő áldozatát magamra nézve elfogadom, személyes Megváltómnak tekintem – megszabadít, bűneimet azok közé számítja, amelyekért meghalt, s igaz életét, ami nem volt az enyém, nekem adja. Krisztus valósággal szabaddá tesz a bűntől.

Ám az ember hiába kapná meg pusztán a jogi megigazítást, mert természete folytán nem képes a jóra (a törvény megtartására), tehát Krisztus az Ő kegyelme által itt is a segítségünkre siet, és Szentlelke által megtisztítja az életünket, a menny számára alkalmassá formál. A Szentlélek az a hatalom, aki által az életünk tiszta lehet, aki a megváltás és a kegyelem gyümölcseként ér-

kezik hozzánk. Isten a Lélek által a törvény kívánalma fölé emel bennünket, annak betöltőjévé tesz. A Szentlélek által járhatunk szeretetben.

Pál arról beszél, hogy az emberek nem ismerték fel Isten igazságát, a megigazítás módját, ezért a saját igazságukat akarták érvényesíteni, azaz a tetteik által akartak igazak lenni Isten előtt. A törvény azonban (amelyet be kellett volna tölteniük mint igazságot) nem adhatta meg a megigazulást, mert a törvény csak egyet tehet: megmutatja, hogy bűnös vagyok. A törvény Krisztushoz vezető tanítómester, az a rendeltetése, hogy önnön tehetetlenségünk és bűnösségünk beláttatása által Krisztushoz vezessen, mert egyedül Ő tud megtisztítani minket. A törvény célja, rendeltetése, feladata (*telosz* – Rm 10,4), hogy Krisztushoz vezessen, Krisztus éljen a hívő szívében, aki ezáltal szeretetben jár, a törvényt betölti. *Ami a saját tetteink által elérhetetlen, Krisztus által elérhetővé válik, megvalósul.* Aki a törvény kívánalmát (szeretet) Krisztus által (hit által) cselekszi, az nem esik a törvény ítélete (átka) alá.

A törvény tehát önmagában csak szembesít az állapotunkkal, a tehetetlenségünkkel és az ebből fakadó elveszettségünkkel, míg az evangéliumban az a legfőbb jó hír, örömhír, hogy a bennünket szerető Isten képessé tesz arra, hogy összhangra jussunk az örök, tökéletes törvénnyel, amennyiben készek vagyunk együttműködni vele.

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja. – A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.

„Dicsőítsétek Istent testetekben és lelketekben, amelyek Istenéi”

Keresztény életmód

Ha Krisztus követőivé lettünk, életünk minden területe az Ő irányítása alá kerül. Nem választható külön a lelki élet, hitélet a mindennapoktól. Megtérésünk után a legfontosabb szempont számunkra is az lesz, amit Pál apostol a következőképpen fogalmaz meg: „Akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent Isten dicsőségére műveljétek.” (1Kor 10,31)

Ebben a tanulmányban csak röviden tudunk kitérni életünk azon területeire, amelyekre nézve biztos igei útmutatást kapunk, és amelyek ugyanúgy fokmérői lelki fejlődésünknek – vagy éppen a Krisztustól való eltávolodásunknak –, mint a Biblia-tanulmányozás vagy az imádság.

I Miért alkotott Isten már kezdetben társat az embernek? Mikor működhet jól a legkisebb emberi közösség, a család?

„Teremtette tehát Isten az embert az ő képére, Isten képére teremtette őt: férfiúvá és asszonnyá teremtette őket. És megáldotta Isten őket, és monda nekik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, s töltsétek be a földet, hajtsátok birodalmatok alá, és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon... És

mondta az Úr Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni, szerzek neki segítőtársat, hozzá illőt.” (1Móz 1,27–28; 2,18)

Az ember közösségre teremtett, amelynek legkisebb sejtje a család – alapja pedig két ember életre szóló szövetsége. A szeretetközösség által Isten különleges áldásokban akar részesíteni bennünket: gyakorolhatjuk a szolgálat, az önzetlenség, a másokért élés mennyei alapelveit.

A bűn által megromlott emberi természet már képtelen erre a szeretetre, ezért csak Krisztus kegyelme és segítsége által valósulhat meg az igazán boldog és kiegyensúlyozott családi élet.

„Isten maga adott társat Ádámnak. Ő szerzett neki megfelelő »segítőtársat« – hozzá illő társat, aki egy lehetett vele szeretetben és megértésben. Isten Évát egy bordából teremtette, amelyet Ádám oldalából vett ki, jelezve, hogy nem uralhatta fejként Ádámot, hanem mellette kellett állnia vele egyenlő emberként, akit Ádám szeret és véd. Az ember része, második énjé volt, csont a csontjából és hús a húsából, tanúsítva azt a szoros egységet és szerető ragaszkodást, amelynek e kapcsolatban meg kell lennie. »Mert soha senki az ő tulajdon testét nem gyűlölte, hanem táplálgatja és ápolgatja...« (Eféz 5,29) Isten adta össze az első házaspárt. Ennek az intézménynek a szerzője tehát a világegyetem Teremtője. »Tisztességes... a házasság.« (Zsid 13,4) Ez volt Isten egyik első ajándéka az embernek, és ez egyike annak a két intézménynek, amelyet Ádám a bűnbeesés után magával vitt az Éden kapuin túlra. Amikor az ember felismeri és követi a mennyei elveket ebben a kapcsolatban, a házasság áldás; őrzi az emberiség tisztaságát és boldogságát, betölti az ember mint társas lény igényét, nemesíti testi, értelmi és erkölcsi természetét. (...)

Sok családban nincs meg a keresztényi előzékenység: az igazi udvariasság, az alkalmazkodás és az egymás iránti tisztelet, amely előkészítené tagjait a házasságra és arra, hogy családjukat boldoggá tegyék. A türelem, kedvesség, udvariasság, a keresztényi együttérzés és a szeretet helyett bíráló, erőszakos lelkület, éles szavak, ellentétes eszmék uralkodnak. A világ ma telve van nyomorúsággal és bűnnel a rosszul választott társsal kötött házasságok miatt. Sok esetben csak néhány hónapra van szüksége a férjnek és a feleségnek, hogy felismerjék: természetük sohasem tud összhangba jutni, aminek következtében egyenetlenség uralkodik otthonukban, ahol szeretetnek és menyei összhangnak kellene lennie. A hétköznapi dolgok miatti vitatkozás nyomán a keserűség lelkületét ápolják. A nyílt nézeteltérés és civakodás kimondhatatlan nyomorúságot hoz az otthonba, és szétkergeti azokat, akiknek egyesülniük kellene a szeretet kötelékében. Nagyon sokan áldozták fel magukat, testüket-lelküket az oktalan házasságok által, és lefelé haladtak a romlás útján.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, Az édeni mintaotthon; Összeférhetőség c. fej.)

2 Mennyire tartozik hozzá az ember életéhez a mindennapi, hasznos tevékenység?

„Vette az Úr Isten az embert, és helyezte őt az Éden kertjébe, hogy művelje és őrizze azt.” (1Móz 2,15)

„Hat napon át munkálkodj, és végezd minden dolgodat!” (2Móz 20,9)

„Becsületbeli dolognak tartásatok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitoknak utánaállásatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, amiként rendeltük néktek.” (1Thess 4,11)

„Jézus pedig felelt nekik: Az én Atyám mind ez ideig munkálkodik, én is munkálkodom.” (Jn 3,17)

.....
.....

A munka, az alkotó tevékenység, a teremtményekről való gondoskodás az ember életének része volt már az Édenben, a bűneset előtt is. Az ember kiegyensúlyozott fejlődését, testi-lelki egészségét szolgálja ma is, a tétlenség pedig jellembeli torzulást eredményez. Isten állandóan tevékenykedik, teremtő és fenntartó munkája példa számunkra is, akiket az Ő hasonlatosságára teremtett. Jézus is példát adott földi életében arra, hogy a munka áldás és öröm forrása. Dolgozott az ácsműhelyben, és kitartóan tevékenykedett mások javáért, testi-lelki gyógyulásáért.

„Isten a munkát áldásul adta az embernek, hogy fejlessze értelmét és képességeit, erősítse testét. Ádám számára a szellemi és fizikai tevékenység szent létének egyik legnagyobb öröme volt. Amikor engedetlensége következményeként el kellett hagynia gyönyörű otthonát, és mindennapi kenyerének megszerzéséért kénytelen volt a kemény talajjal küzdeni, az a munka – bár nagyon különbözött a kertben végzett kellemes foglalatosságtól – a kísértés elleni védelem és az öröm egyik forrása volt. Tévednek azok, akik a munkát átoknak tartják, jóllehet gyakran fáradságos és kimerítő. Sok gazdag ember lenézi a munkásokat, de ez teljesen ellentétben áll azzal, ami Isten szándéka volt a teremtéskor. Hogyan is hasonlítható még a leggazdagabbak vagyona is a nemes Ádám örökségéhez? Ádám nem tétlenségre volt teremtve. Teremtőnk, aki tudja, mi szolgálja az ember boldogságát, munkát adott Ádámnak. Csak a dolgozó férfiak és nők találják meg az élet örömét. Az angyalok szorgalmas munkások: Isten szolgálói, akik az emberek fiainak szolgálnak. A Teremtőnél nincs helye a restségnek.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A teremtés c. fej.)

3 Milyen alapvető kövessünk az anyagiakhoz való viszonyulásunkban?

„Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a Mammonnak. Azért azt mondom néktek: Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok, sem a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. Avagy nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál?” (Mt 6,24–25)

„Valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel, mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit. De ha van élmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembé és romlásba merítik.

Mert minden rossz gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magukat általszegezték sok fájdalommal.” (1Tim 6,6–10)

„Nem a nélkülözés mondatja ezt velem, hiszen megtanultam, hogy megelégedjem azzal, amim van. Tudok megáláztatni is, tudok bővelkedni is. Mindig mindenhez hozzászoktam: ahhoz, hogy jóllakjam és éhezsem, hogy bővelkedjem és nélkülözsem. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4,11–13)

„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és így tegyetek próbára engem – mondja a Seregek Ura. – Meglátjátok, hogy megnyitom az ég csatornáit, és bőséges áldást árasztok rátok.” (Mal 3,10)

Bár megélhetésünk szempontjából szükségszerű, hogy anyagiakkal is foglalkozzunk, az Ige óv attól a kísértéstől, hogy gondolatainkban a központi helyet foglalja el, és megkísértsen bennünket korunk pénzsóvár, anyagi szemlélete. Sajnos egyre inkább tapasztaljuk, hogy napjainkban is már a mindennapi megélhetésünk válik bizonytalanná, így meg kell tanulnunk Isten gondviselő szeretetében bízni, hiszen ismeri szükségleteinket, és megígérte segítségét. A gazdasági válság hatásai bennünket is érinthetnek, de akkor se engedjük meg, hogy az aggodalmaskodás, az „élet gondja” töltse be gondolatainkat. Meg kell tanulnunk a takarékoságot, gyakorolnunk a hálás és megelégedett lelkületet, és Isten ígéretei beteljesülnek rajtunk: „kenyerét megkapja, vize el nem fogy” (Ésa 33,16).

„Ha felismernénk, hogy Isten minden jó dolog adományozója és pénzünk az övé, akkor annak elköltésében bölcsességet tanúsítanánk, és alkalmazkodnánk szent akaratahoz. Akkor a világ szokásai, divatjai nem befolyásolnának bennünket. Nem vágyódnánk arra, hogy a világhoz alkalmazkodjunk, és nem engednénk meg hajlamainknak, hogy irányítsanak bennünket. Pénzünk felhasználását azáltal tehetjük lelki előrehaladásunk eszközévé, hogy szent letétnek tekintjük, amelyet nem a büszkeség, a hiábavalóság, az étvágy vagy a szenvedély szolgálatába kell állítanunk.

Nagyon sokan nem úgy nevelték magukat, hogy kiadásaik ne lépjenek túl a bevételeiket. Nem tanulják meg a körülményekhez való alkalmazkodást, ezért újra és újra kölcsönkérnek, s elárasztja őket az adósság, aminek következtében elcsüggednek. Ha szélsőséges szokásaid vannak, azonnal küszöböld ki ezeket az életedből! Ha ezt nem teszed, örökre tönkremész. A takarékoság, a szorgalom és a józanság szokása értékesebb gyermekeid számára a gazdag hozományánál. A földön zarándokok és idegenek vagyunk: anyagi javainkat ne költsük olyan kívánságok kielégítésére, amelyeket Isten sze-

rint meg kell tagadnunk énünktől. Mutassuk be helyesen hitünket a kívánságok visszaszorításával! (...)

Nem cselekedjük Isten akaratát, ha azt szenteljük neki, ami megmarad a jövedelmünkből, miután minden elképzelhető szükségletünket kielégítettük. Mielőtt elköltenénk kerestünk egy részét, vegyük ki és ajánljuk fel Istennek azt a részt, amelyre igényt tart... Ha eredményesek vagyunk világi munkánkban, azt az Úr áldásának kell tulajdonítanunk. A jövedelem egy részét a szegényeknek kell áldoznunk, és nagy részét Isten ügyére kell fordítanunk. Ha az Isten által igényelt részt visszaadjuk neki, akkor megáldja és megszenteli a maradékot, a saját használatunkra. De ha az ember megrabolja Istent azáltal, hogy visszatartja azt, ami az övé, átka nyugszik az egészen.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, A családi pénzkezelés alapelve; Isten sáfárai c. fejelet.)

4 Milyen segítséget nyújt számunkra az Ige a fizikai egészségünk megőrzésében?

„Nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek, és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg, dicsőítettek azért Istent testetekben és lelketekben, amelyek Istenéi.” (1Kor 6,19–20)

„A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.” (1Pt 4,7)

„És mondta Isten: Ímé néktek adok minden maghozó füvet az egész föld színén, és minden fát, amelyen maghozó gyümölcs van: az legyen néktek eledelül.” (1Móz 1,29)

„Mindaz, ami a testi erőnket csökkenti, gyengíti az értelmünket is – tönkreteszi azt a képességünket, amellyel különbséget tudunk tenni a jó és a rossz között. Kevésbé tudjuk a jót választani, és kevesebb erőnk lesz azt cselekedni, aminek a helyességéről meggyőződünk.” (Ellen G. White: *Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 42. o.)

A lelki folyamatok tehát gyengíthetők vagy javíthatók a testi szokások által. A testi állapot erősítése ugyanakkor önmagában nem elegendő az Istennel való kapcsolathoz, de annak egyik, nem elhanyagolható feltételét, mintegy „alapvető komponensét” jelenti.

„Lehetetlen a bűnös, egészségpusztító, elmét kimerítő szokások ellenére felismerni a szent igazságot, amelynek köszönhetően az ember megszentelődhet, fölemelkedhet, és alkalmassá válhat a mennyei angyalok társaságára.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, III., 162. o.)

„Tiszta levegő, napsütés, mértékletesség, pihenés, mozgás, megfelelő étrend, víz, bizalom az isteni gondviselésben – ezek az igazi orvosságok. Mindenkinek ismernie kellene a természet patikáját és a használati módokat.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnyomán*, 79. o.)

Ne feledjük az Édenben „kijelentett” három nagy hitbeli és életvezetési területet: munka és pihenés rendje (szombatnap), házasság (párkapcsolat, közösség) és étrend, életmód. Ezek jelentősége változhatatlan, mert már az Édenből származnak. Nem a zsidó népnek adattak csupán, hanem mindenkinek, aki egészséges testi-lelki állapotban szeretné imádni és szolgálni az Urat.

A bibliai étrendi alapszabályok – mint „kerettörvények” – minden emberre nézve áldásosak, azonban emellett fontos az

adott történelmi korhoz szabott tudatos felismerés és változtatás. Az életmód és étrend terén is érvényes a „mindent megvizsgálatok” elv követése, a józan megfontolás és a fokozatosság.

A húsfogyasztást a bizonyoságtételek egyáltalán nem javasolták már ezelőtt mintegy 100-120 évvel sem, az egyre szennyeződő környezet, a hússal kapcsolatos egészségügyi és erkölcsi problémák, valamint az állatbetegségek terjedése miatt.

„A hús sohasem volt a legmegfelelőbb táplálék, de fogyasztása most – az állatok betegségeinek rohamos szaporodása miatt – kétszeresen is kifogásolható. Akik húst fogyasztanak, aligha tudják, mit esznek! Ha alkalmuk lenne látni a vágóállatot, és tudnák, milyen minőségű hús kerül az asztalukra, sokszor undorral fordulnának el tőle. Sokan fogyasztanak rendszeresen olyan húsételeket, amelyek hemzsegnek a tuberkulózist és rákot kiváltó kórokozóktól. Ezek és más hasonló halálos betegségek így terjednek. (...) Nincs már itt az ideje, hogy mindenki felhagyjon a húsfogyasztással? Hogyan táplálkozhatnak még hússal és egyéb testet-lelket károsító ételekkel azok, akik a szent angyalok társaságára méltó tiszta, nemes és szent életre törekszenek? Miként olthatják ki Isten teremtményeinek életét, hogy azok húsát ínycsalatként fogyasszák? Térjenek inkább vissza a kezdetben kapott egészséges és ízletes ételekhez, legyenek irgalmasak az Isten által teremtett és uralmuk alá helyezett okatlan állatokkal, és tanítsák meg erre az irgalmasságra a gyermekeiket is.” (Ellen G. White: *A nagy Orvos lábnymán*, 295., 315. o.)

Ellen White kora óta a húsminőség és az állatok egészségi állapota tovább romlott. Számos nagy, az állatbetegségekkel összefüggő járványt értünk meg már a mi korunkban is, így az akkor leírt sorok egyre aktuálisabbak. (Lásd e témában Fehér János *Nemzetközi húskrizis – Húsételek a maradék asztalán* –

meddig? című könyvét, illetve Tóth Gábor *Eljött az idő?* című tanulmányát, mindkét kiadvány a BIK Könyvkiadónál jelent meg 2009-ben.)

Az egyéb állati eredetű élelmiszerekről Ellen White ezt írja: „Tanítsuk meg az embereket tej és vaj nélkül táplálkozni! Mondjuk el nekik, hogy hamar eljön az idő, amikor a tojás, a tej, a tejföl és a vaj fogyasztása nem lesz többé biztonságos, mert az emberek gonoszágának növekedésével arányosan nőnek az állatbetegségek. Közel az idő, amikor a bukott emberiség bűnei miatt az egész állatvilág nyögni fog a földünket átokkal sújtó betegségek alatt. Isten rátermettséget és ügyességet ad népének, hogy tej és vaj nélkül is egészséges táplálékot tudjon készíteni. Népünk vessen el mindenféle egészségtelen receptet!” (*Étrendi és táplálkozási tanácsok*, 282. o.)

5 Hogyan őrizhetjük meg a lelki egészségünket?

„**Atyámfiái, amik csak igazak, amik csak tisztességesek, amik csak igazságosak, amik csak tiszták, amik csak kedvesek, amik csak jó hírűek: ha van valami erény és ha van valami dicséret, ezekről gondolkodjatok.**” (Fil 4,8)

„**Békességet hagyok néktek, az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én nektek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a szívetek, se ne féljen!**” (Jn 14,27)

„**A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség.**” (Gal 5,22)

Korunk zaklatott életvitele, a sokféle benyomás és befolyás, amelyek nap mint nap érnek bennünket, nyomot hagynak lelki világunkban, veszélyeztetik idegrendszerünk és gondolkodásunk egészséges működését. Ezért át kell gondolnunk az Ige tanácsait, és kérni Isten vezetését, hogy amennyire csak lehet, megóvjuk lelkünket a gonosz befolyásától. Az internet, tévé és a zenés programok kínálatának ismeretében még inkább megszívlelendő számunkra a következő felhívás:

„Azok, akik nem akarnak Sátán csalásainak zsákmányául esni, jól őrizték a lelkükhöz vezető utakat! Kerülniük kell mindannak az olvasását, szemlélését vagy hallását, ami tisztátalan gondolatokat sugall. Nem kell megengednünk értelmünknek, hogy olyan gondolatnál időzzön, amelyet a lelkek ellensége befolyásolhat. Szívünket hűségesen kell őrizni, mert ha nem ezt tesszük, Sátán akarata ellenére felébreszti a bennünk levő rosszat, hogy a sötétségben járjunk.

Igyekezzünk magunkat és gyermekeinket olyan helyzetbe hozni, hogy ne lássuk a világban végbemenő gonoszságokat. Tegyük meg mindent ezért! Gondosan őriznünk kell szemünk látását, fülünk hallását, hogy e félelmetes dolgok ne hatoljanak az elménkbe. Amikor a napilapot otthonomban kezembe vettem, úgy éreztem, mintha el kellene rejtenem, hogy a neveléses, feltűnést keltő dolgok ne legyenek láthatók. Úgy tűnik, mintha az ellenség ott lenne az újságban megjelenő sok hír közzétételének szerkesztésénél. Az előforduló összes bűnös tettet leleplezetlenül felfedi a világ előtt.

Azoknak, akik az Istentől származó bölcsességet akarják elnyerni, balgákká kell válniuk e világ bűnös ismeretében, hogy bölcsékké legyenek. Be kell csukniuk szemüket, hogy ne lássanak és ne tanuljanak gonoszt. Be kell zárniuk fülüket, hogy ne hallják meg a gonoszt, és ne tegyenek szert olyan ismeretre, amely beszennyezné tiszta gondolkodásukat és cselekedetüket. Vigyázniuk kell a nyelvükre is, hogy

ne szóljanak romlott beszédet, nehogy szájukban álnokság találtassék.

Napjaink népszerű, felszínes zenéje és a világias énekek sokak ízlésének rokonszenvesek. A zene elveszi azt az időt, amit imára kellett volna szánniuk. Lehet nagy áldás a zene, ha nem élnek vele vissza – ám ha rosszul használják fel, rettenetes átok. Izgalmat okoz, de nem nyújt erőt és bátorságot, amit a keresztény egyedül a kegyelem trónjánál nyerhet el, ha alázatosan Isten elé hozza kívánságait, erős kiáltásokkal és könnyhullatással könyörög mennyei erőért, hogy megerősödjön a gonosz erőteljes kísértései ellen. Sátán foglyul ejti a fiatalokat. Mit mondhatnék, hogy rábírom őket e téboly hatalmának letörésére! Sátán ügyes csábító, aki romlásba viszi őket.” (Ellen G. White: *Boldog otthon*, A lélekhez vezető út őrzése c. fejelet)

6 Milyen elvek irányítsák viszonyulásunkat a világhoz, környezetünkhöz? Hogyan követhetjük Krisztus példáját életünk minden területén?

„Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos tiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Rm 12,1–2)

„Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (Jn 17,15)

„Legyetek feddhetetlenek és tiszták, Isten szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, akik között fényletek, mint csillagok e világon.” (Fil 2,15)

Az Ige szerint ebben a világban kell megőriznünk magunkat minden romboló befolyástól. Sőt, küldetésünk is van a világ felé, és ez is csak abban az esetben tölthető be, ha tiszta menyeyei elvek irányítanak bennünket, mégis ott élünk az emberek között. Mindkét véglet ellentétes Isten terveivel: ha beleolvadunk környezetünkbe, azonosulunk e világ eszméivel, szokásaival, stílusával, akkor elveszítjük a mennyei kapcsolatot, és segíteni sem tudunk másokon. Ha pedig teljesen elkülönülünk, nem ismerjük meg embertársaink gondjait, nem tudjuk őket megérteni, így öncélúvá válhat az életünk. Elzárkózásunk által saját hitbeli fejlődésünket is megakadályozzuk. Isten akaratára az, hogy ebben a megromlott világban éljünk az Ő képviselőiként, legyünk Isten országának követői. Egész életstílusunk, beszédünk, külső megjelenésünk, magatartásunk tükrözze Megváltónk jellemét, hogy mindenki megismerhesse az Ő átalakító hatalmát és kegyelmét.

Gondoljuk át: életünk mely területén érezzük leginkább a világ romboló befolyását? Hogyan lehetséges a gyakorlatban és a mindennapokban feddhetetlen, tiszta életet élni?

---

*E beti adományunk a központi alapot támogatja.
– A közösség működtetésére szánt adományok.*

A halottak állapota és az örök élet reménysége

|| Mi volt Isten eredeti elképzelése az életünkkel? Minek a hatálya alá került minden ember a bűneset következtében?

„Teremtette Isten az embert az ő képére, Isten képére teremtette őt: férfiúvá és asszonnyá teremtette őket... És látta Isten, hogy minden, amit teremtett, ímé igen jó... És parancsolta az Úr Isten az embernek, mondván: A kert minden fájáról bátran egyél. De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél, mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.” (1Móz 1,26–31; 2,16–17)

„Ahogy tehát egy ember által jött a bűn a világba, és a bűn által a halál, úgy minden emberre áterjedt a halál azáltal, hogy mindenki vétkezett.” (Rm 5,12, vö. 6,23)
Zsidókhöz írt levél 2,14–15

Lásd még: 1Móz 3,17–19.

Isten az embert nemcsak a maga képére és hasonlatosságára formálta meg, hanem az örök élet távlatát is neki ajándékozta. A Szentírás szerint tehát nem néhány rövid, fájdalmas évtizedre, hanem örök életre teremtette – ahol a fájdalom, sírás, kétségbeesés, reménytelenség, félelem, gyász és halál ismeretlen

tényezők lettek volna. Az örökkévalóság állt volna az ember rendelkezésére a szeretet megélésére, megtapasztalására és továbbadására. Az Istennel való személyes találkozás, beszélgetés, tanulás, fejlődés és örömteli tevékenység mind-mind az Örökkévaló tervét képezte, hogy az embernek örömet és boldogságot nyújtson.

De az ember semmibe vette ezt a határtalan lehetőséget és szeretetet. A saját útját választotta. Ezzel beengedte a világba a fájdalom, a kudarc, a reménytelenség és a halál elleni mindennapi, kilátástalan küzdelmet. A rossz oldalára állt, amikor Isten határozott figyelmeztetése ellenére szóba elegyedett a Kísértővel. Ennek következményeként megszűnt az Életadóval való kapcsolatunk, elidegenedtünk tőle, és így egymástól is. Azonnal megjelent egymás vádolása, a szeretetlenség, félelem, aggodás, fájdalom, és megrendítő jövőként a halál. Egy ítélet végrehajtására váró lény lett belőlünk: „Por vagy, és ismét porrá leszel.” (1Móz 3,19); „...és a halál porába fektetsz engem” (Zsolt 22,16); „Te visszatérid a halandót a porba” (Zsolt 90,3).

„Az a »gyermetegen egyszerű« történet azonban, amit a Genézis elmond, mégis a legtöbb és a legmélyebb, amit erről a tragédiáról tudhatunk. Olyanná szerettünk volna lenni, mint az Isten. Azóta az ember elveszítette ártatlanságát, önmagával való azonosságát, s vele együtt Isten közelségét. Lemozdulunk eredeti önmagunkról. Innét van minden kettősségünk. Halandókká váltunk. Megnyílt a szemünk az elidegenedésre, a látszatra, a hiúságra, a test szégyenére és a paráznaságra, a minden-tükrök-univerzumára, a gögre, önzésre és a hazugságra.” (Pilinszky János)

„Amikor Ádám és felesége a hervadó virágok és a hulló falevelek láttán először szembesült az elmúlás jegyeivel, gyászuk mélyebb volt, mint ahogy ma az emberek halottaikat siratják. A virágok hervadása is elszomorító volt, de a sudár fák is el-

hullatták levelüket, s a látvány összüleink emlékezetébe véste azt a változhatatlan tény, hogy a halál minden élőlény osztályrésze lett.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 44. o.)

A Szentírás szerint tehát a halál az Istentől való eltávolodás következménye, az örök élet hiánya.

Q Mikor jelentkezett Sátán először a halálnak mint az emberi bűn következményének a tagadásával? Hogyan jelent meg a népek kultúrájában és eszmerendszerében az a gondolat, hogy az ember a halála után bizonyos értelemben tovább él? Mit mond erről a Szentírás?

„És mondta a kígyó az asszonynak: Bizony nem haltok meg.”
(1Móz 3,4)

Lásd még: **Préd 3,21; 7,29; 2Tim 2,16–18.**

Ha végigtekintünk a különböző népek kultúráján, szokásain, vallásán és eszmerendszerén, akkor egyértelműen azt látjuk, amit bölcs Salamon leírt: „az emberek kerestek sok kigondolást” (Préd 7,29). Istentől eltávolodva a halál foglyai lettek, de hogy kitérjenek az azzal való szembesülés elől, hogy a „bűn zsoldja a halál” (Rm 6,23), kitaláltak sok mindent, hogy a halál tényével szemben vigasztalást találjanak. A halál utáni, a bűn következményétől független élet elgondolását nemzedékről nemzedékre örökítették. Azt állították, hogy az ember nem hal meg, legfeljebb a teste porlad el, de a lelke tovább él, és így az élet, bár megváltozott formában, de folytatódik. Ez a Biblia tanításától teljesen idegen és hamis állítás az Édenben

hangzott el először, és azóta végigkíséri az egész világtörténelmet. „Bizony nem halsz meg”, elkövetheted a bűnt, ne félj a haláltól, nem leszel a foglya – ezt hazudta a kígyó az első emberpárnak, ellentmondva „az igazmondó Isten” szavainak.

„A lélek halhatatlanságának tana attól származik, aki már kezdetben azzal a hazugsággal vezette félre őszüléinket az Édenben: »Nem fogtok meghalni«, holott Isten éppen az ellenkezőjét állította. Az egyházak, különböző vallások képviselői, kimagasló alakjai, a bölcsélet, az irodalom az ősi kígyó ezen hazugságát védelmezték, és mellette törtek lándzsát a Biblia tanításának elferdítése és helytelen értelmezése árán.”

(Carlyle B. Haynes: *Spiritizmus és halhatatlanság*, 22. o.)

„Ez Sátán módszere Ádám korától egészen napjainkig, és nagy sikerrel alkalmazza. Arra akarja rávenni az embert, hogy kételkedjék Isten szeretetében, és kétségbe vonja bölcsességét... Sátán engedetlenségre csábítja az embereket, elhitetve velük, hogy a tudás csodálatos mélységei tárulnak fel előttük. De mindez csak csalás. Képzelt előrehaladásukra büszkén, Isten követelményeit lábbal taposva olyan ösvényre lépnek, amely romlásba, pusztulásba vezet.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 35–36. o.)

Ez az ördögi eszme, a lélek továbbélése valamilyen formában, szilárdan bevette magát az emberi gondolkodásba. Ebben a következők játszottak szerepet: a többség képtelen szóba állni azzal, hogy a halálban semmivé válunk; az örök élet vágya a legkorábbi időszak óta jelen van az emberi gondolkodásban; az általános vélekedés szerint testünk alacsonyrendű, porból formált anyag, de a lelkünk magasrendű, halhatatlan.

Egy katolikus teológus néhány gondolatát idézzük: „Az európai hagyománytörténetben két gondolatkör hatására alakult ki a halál utáni élet eszméje. Az egyik a lélek halhatatlanságának görög fogalma, a másik a holtak feltámadásának bibliai

hite... Aki azt vallja, hogy az elmúlás után a pusztá lélek tovább él Istennél, nem veszi elég komolyan sem a halált, se a halálon aratott isteni győzelmet... A Biblia szerint az emberi személy – jelenlegi, bukott állapotában – teljességgel a halál hatalmába kerül: a lélek a seol, az alvilág foglya lesz, a test elporlad a sírban.” (Nyíri Tamás: Remény vagy halál. *Vigilia*, 1978/11., 723., 725–726. o.)

Pál a Timótheushoz írt második levelében „rákfekélyhez” hasonlítja ezt a tanítást, amivel szigorúan tilos szóba állni, mert „feldúlja” a hitet. Ugyanezt vallotta a II. századi egyház- atya, Justinosz is.

Z Kiről mondja a Szentírás, hogy egyedül halhatatlan? Hol találjuk a halhatatlanság forrását? Halhatatlan lény-e az ember önmagában?

„Övé egyedül a halhatatlanság, aki megközelíthetetlen világosságban lakik, akit az emberek közül senki sem látott, és nem is láthat: övé a tisztelet és az örökkévaló hatalom. Ámen.” (2Tim 6,16., vö. Rm 2,5–7; 2Tim 1,10)

„A bűn zsoldja halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet a mi Urunk Krisztus Jézusban.” (Rm 6,23)

.....
.....
A Biblia mintegy 1600-szor említi a *lélek* szót az emberrel összefüggésben, de sohasem a halhatatlanság vonatkozásában. Pál, az Istentől ihletett apostol minden kétséget kizárólag leírja, hogy „egyedül Istené a halhatatlanság”. „A halhatatlanság egyedül Istené. Teremtésének élete csak juttatott, ajándékozott élet.” (Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története – A Szentírás tanításának kézikönyve*)

„Ha egyedül Istené a halhatatlanság, akkor nem a miénk – hiszen ha a miénk is lenne, akkor ez a kijelentés nem volna igaz. Ha igazságon alapulna az a hit, amely szerint az ember természettől fogva halhatatlan lény, akkor a Biblia nem jelentené ki, hogy egyedül Istené a halhatatlanság. Azonban maga Isten jelenti ki ezt a tényt a Szentírásban.

Az embernek keresnie kell az örök életet – ez azt bizonyítja, hogy születésénél fogva nem halhatatlan. A Biblia-vers még ennél is többet mond... Kijelenti, hogy az örök életet csak egy bizonyos feltétel mellett nyerhetjük el: ha kitartunk a jó cselekedetekben, hogy olyan jellemet fejlesszünk, amely visszatükröződése lesz Isten jóságos jellemének. Aki nem tart ki hűségesen a jó cselekedetekben, aki nem engedelmeskedik az igazságnak, az a Szentírás tanítása értelmében nem nyerheti el az örök élet ajándékát.” (Carlyle B. Haynes: *Spiritizmus és halhatatlanság*, 9–10. o.)

Egyedül az evangélium ismerete és megélése az, ami biztosítja számunkra a halhatatlanságot a megfeszített és feltámasztott Jézus Krisztus által. Ha az ember Isten nélkül keresi a halhatatlanság forrását különféle eszmék vagy tantételek által, akkor ugyanazt a hazugságot fogadja el, amit Sátán az Édenben indított el „világ körüli útjára” (1Móz 3,4).

4 Milyen az ember teremtésbeli felépítettsége? Különválasztható-e a test és a lélek? Mitől vált az ember élő lélekké?

„Formálta az Úr Isten az embert a föld porából, és lehelte az orrába életnek leheletét. Így lett az ember élő lélekké.”
(1Móz 2,7)

„Isten lelke teremtett engem, és a Mindenható lehelete adott nekem életet.” (Jób 33,4)

Lásd még: **Préd 12,9; 3,19**

.....
.....
A Szentírás egyértelműen bemutatja az ember teremtésének alapját: „Formálta az Úr Isten az embert a föld porából, és lehelte az orrába az élet leheletét.” Ez a teremtésünk története. A föld porából, ugyanabból az anyagból hozott létre bennünket is a Teremtő, mint a többi élőlényt és élettelen dolgot.

„Isten ugyanazt az anyagot választotta az ember teremtéséhez, mint amelyből már előzőleg az összes többi lényt is alkotta. Azokat is a »földből« teremtette.” (Carlyle B. Haynes: *Spiritizmus és halhatatlanság*, 16. o.)

Az ember teremtésbeli felépítettségét Mózes I. könyve így mutatja be:

Test+élet lehelete = élő lélek (ember, emberi személyiség)

A Szentírás alapvetően elutasítja azt a dualista nézetet, mely szerint a testtől függetlenül létezne egy önmagában is létező lélek (test+lélek=ember).

Amikor az Úr létrehozott bennünket, a testalkatunkat tekintve készen voltunk, de valami hiányzott belőlünk, hogy az életműködésünket elkezdhessük, ez pedig az „élet lehelete” volt. E nélkül az ember élettelen test volt önmagában. De miután Isten az orrába lehelte az „élet leheletét”, az ember élő lélekké, vagyis gondolkodó, önmagáról tudó emberré vált.

„Ne feledjük a fontos tényezőt: a Szentírás nem szól arról, hogy Isten az emberbe egy testtől független, élő lelket lehelt volna. Akár úgy, hogy az a lélek az élettelen testbe költözött volna, akár úgy, hogy az a lélek a testben, de a testtől teljesen elkülönítve lakozott volna. Az írás csak azt mondja, hogy az ember, miután Isten élő leheletet lehelt az orrába, »élő lélekké« vált. Nem a testben lett egy élő lélek. Az írás nem tá-

masztja alá azt a ma oly általánosan elterjedt nézetet, hogy a léleknek a testtől teljesen külön élete lenne.” (Carlyle B. Haynes: i. m., 16–17. o.)

Az Írás egyértelműen kijelenti, hogyan váltunk élő lélekké „Isten lelke teremtett engem, és a Mindenható lehelete adott nekem életet.” (Jób 33,4) A Szentírás arról is bizonyosságot tesz, hogy ez az éltető lehelet nemcsak az embert, de az állatokat és a növényeket is fenntartja, életet biztosít számukra (Préd 3,19).

„A Mindenható az élet leheletét lehelte az élettelen alak orrába. S az ember azonnal élő lélekké vált. Az agy megkezdte működését, a szív verni kezdett, a vér elkezdte körforgását. Most már megvolt az ember gondolkodási képessége, volt öntudata. Mindez megvolt benne, mivel az élet lehelete már életet adott neki. Világos, hogy az öntudat csak a lehelet és az élettelen emberi test egyesülése folytán állt elő. Mielőtt egymással egyesültek, sem a testben, sem a leheletben nem volt öntudat. De amikor az élet lehelete a testbe jutott, a kettő egyesülése által előállt az öntudat. Az öntudat tehát kizárólag attól függ, hogy egyesült-e a test az élet leheletével. A kettő különválásával az öntudat is megszűnik.” (Carlyle B. Haynes: i. m., 17., 19. o.)

„A lélek soha nincs test nélkül. Felbonthatatlan az egységük... Az evangéliumok egyértelműen tanúskodnak erről az igazságról, mert egyáltalán nem beszélnek a lélek halhatatlanságáról – amely a filozófiából származó tanítás –, hanem a test feltámadásáról.” (Alexandre Vinet, idézi Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története – A Szentírás tanításának kézikönyve*)

5 Mi történik az ember halála után az Istentől kapott élet leheletével? Mi történik az ember gondolatvilágával a halálban? „Ha meghal az ember, hol van ő?” Mi az egyetlen reménységünk?

„A por földdé lenne, mint azelőtt volt, a lélek pedig megtérne Istenhez, aki adta azt.” (Préd 12,9)

„Az élők tudják, hogy meghalnak, de a halottak semmit nem tudnak, és azoknak semmi jutalmuk nincs többé, mivel hogy emlékezetük elfelejtetett. Mind szeretetük, mind gyűlöletük, mind gerjedésük immár elveszett, és többé semmi részük nincs semmi dologban, amely a nap alatt történik.” (Préd 9,7–8)

„Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, és kijönnek; akik a jót cselekedték, az élet feltámadására, akik pedig a gonoszt művelték, a kárhozat feltámadására.” (Jn 5,28–29)

A Biblia alváshoz hasonlítja a halál állapotát: **1Tess 4,13; Jn 11,11–14; Ap csel 7,60; Dn 12,2.**

Sokak számára gyötrő gondolat: ha egy ember meghal, hová kerül, hol van a lelke, lát-e bennünket felülről, vagy a pokolban szenved?

Mit válaszol a Biblia ezekre a kérdésekre?

Sátán az életnek ezen a területén tudta leginkább csalásának foglyává tenni az embereket. Mind a mai napig egy olyan tanítással vezet félre a Szentírást nem olvasó, avagy félreértelmezett igék alapján elhitetett, emberi hagyományokban bízó tömegeket, amit a történelmünk hajnalán indított útjára. „Ne aggódj: ha meghalsz, a lelked él tovább, ha családtagjaid halnak meg, lehet, hogy a testük elporlad, de a lelkükön keresztül felülről látnak téged, ott vannak fenn! A gonosz emberek a pokolban fognak szenvedni egy örökkévalóságon át!” Döbbenetes hazugságok, amelyek sajnos megnyugtatóan hatnak az em-

berek érzelmvilágára – a halál mégsem vette el tőlem a családtagjaimat, élnek tovább egy megváltozott formában, minden nap látnak, ők már jó helyre kerültek –, ezért sokan szóba sem kívánnak állni a Szentírás erre vonatkozó kijelentéseivel. Ez is olyan kérdés, amelyben nagyon felkészülteknek kell lennünk, mert Sátán leginkább ezen a ponton vezetett félre és tett csalása áldozatává sokakat.

Félreértést okozhat, hogy a legtöbb Biblia-fordítás egyaránt a *lélek* szóval adja vissza a héber szövegben előforduló *ruach* és *nefes* szavakat. A *ruach* szót így lehetne pontosabban fordítani: *az élet lehelete* (a héber *nösámá* szó is ugyanezt jelenti), amíg a *nefes* az ember belső lelkivilágát, személyiségét jelöli, amely csak addig él, amíg az ember életben van, tehát nem egy testen kívül élő lelket jelent.

Prédikátor 12,9-ben, ahol azt olvashatjuk, hogy a lélek visszatért Istenhez, aki adta azt, a *ruach* szó áll a héber szövegben, amely az élet leheletét jelenti, és nem egy olyan lelket, ami a testen kívül létezne és öntudattal rendelkezne.

„Egyáltalán nem a lélek halhatatlanságáról van szó ebben a bibliai kijelentésben, ahogyan később értelmezték, hanem csupán arról, hogy Isten visszavonja az életet, amelyet Ő adott valamikor.” (Auguste Sabatier) „A szerző elgondolása szerint *az élet lehelete*, a személytelen élet az, ami visszatér Istenhez, a *nefes* azonban, az emberi személy, egyéniség a *seolba* (a halottak tartózkodási helyére) száll alá, ahol nem foglalokoznak semmivel, nincs gondolkodás, nincs ismeret, nincs bölcsesség.” (Charles Bruston – mindkettőt idézi Alfred-Felix Vaucher: *Az üdvösség története – A Szentírás tanításának kézikönyve*)

Amikor egy ember elhalálozik, akkor halála pillanatában eltávozik belőle az éltető lehelet, amelyet Isten az orrába lehelt élete kezdetén, amitől élő lélekké vált (1Móz 2,7), így az ember újból csupán holtestté válik, éltető lehelet nélkül.

„Valótlanság az, hogy a halál csak egy újabb formában való folytatása az életnek. Valótlanság az, hogy a halál egy tökéle-

tesebb élet kezdetét jelenti. Valótlanság az is, hogy a halál a kínszenvedések kezdete. A halál az élet teljes és tökéletes megszűnését jelenti. A halál tehát sem jó, sem kínos folytatása az életnek... A halálban többé nincs semmiféle élet. Nem él többé szellemünk, nem létezik többé lelkünk, sem értelmünk, sem öntudatunk, nincsen többé emlékezőképességünk. Mindaz elmúlt, ami az élő embert képezte. Mindez azonban nem azt jelenti, hogy nincs egy eljövendő élet. Igenis lesz majd egy eljövendő, örök élet – amely azonban nem közvetlen folytatása a jelenvalónak. Az egészen más élet, és nem a halálnál, hanem a halottak feltámadásával kezdődik.” (Carlyle B. Haynes: *Spiritizmus és halhatatlanság*, 21–22. o.)

Ellen White leírja életrajzában, milyen félelmet ébresztett benne a gyermekkorában hallott tanítás a halál utáni életről és az örök gyötrelmről:

„Gyülekezetemben az igazság szigora elhomályosította és beárnyékolta Isten irgalmát és szeretetét. Nagy szívszorongást éltem át ezekben a napokban. Azt tanították nekem, hogy létezik egy örökké égő pokol, és amikor az Isten és reménység nélkül sínylődő bűnösök állapotára gondoltam, kétségbe estem. Félttem, hogy el fogok veszni, és az egész örökkévalóságon át élőhalottként szenvedek majd. Állandóan előttem lebegett az a borzalmas gondolat, hogy bűneim túl nagyok, hogy megbocsáttassanak, s így örökre elveszek. Mélységesen hatott rám az a borzalmas leírás, melyet az elveszett lelkekről hallottam. A prédikátorok eleven képekkel ecsetelték az elveszettek állapotát. Azt tanították, hogy Isten csak a megszen-teltek akarja megmenteni, az Atya szeme állandóan rajtuk pihen, Isten a könyveket pontosan és végtelen bölcsességgel maga vezeti: minden elkövetett bűnünket leírja, és annak igazságos büntetését megkapjuk. Sátánt sóvárnak jellemezték, aki mohón kapja el áldozatát, hogy a legmélyebb szívszorongásba ejtse, és egy örökké égő pokol borzalmai közepette örvendjen

szenvedéseinken. Ahol ezrek és ezrek, a tűz hullámaiban tekerdőző áldozatok kínlódásuk közepette így kiáltanak fel: »Meddig, Uram, meddig?« Ekkor ez a válasz mennydörög a mélység felé: »Az örökkévalóságon át!« Majd az olvadt hullámok ismét átfogják az elveszetteket, és lehúzzák egy állandóan háborgó tűztenger mélyébe.

Ez a borzalmas leírás olyan hatást tett rám, hogy verejtékeztem, és nehezemre esett, hogy félelmemben fel ne kiáltssak, mert szinte éreztem már a kárhozat szenvedéseit... Mennyei Atyánkat kényúrnak mutatták be, aki a kárhozottak szenvedéseiben gyönyörködik, és nem mint a bűnösök szerető, részvételteljes barátját, aki teremtményeit emberi elmével fel nem fogható módon szereti, s azt kívánja, hogy mindegyikük eljuthasson az Ő országába... Amikor azon tűnődtem, hogy a világmindenség Teremtője az istenteleneket a pokolba küldi, ahol a végtelen örökkévalóságon át égnek, szívem összeszorult, és kételkedtem abban, hogy ilyen borzalmas kényúr valaha is lehajol hozzám, és engem a bűnösöket sújtó ítélettől megment.

Mennyi gyötrelemtől és bánattól szabadultam volna meg, ha megmutatják nekem az igazságot, amelyet nem ismertem. Ha többet mondtak volna nekem Isten szeretetéről, mint az Ő szigorúságáról, akkor jellemének szépsége és dicsősége mély és komoly szeretettel töltött volna be Alkotóm iránt.” (Ellen G. White: *Életünk és munkánk*, 9–10. o.)

6 A lélek halhatatlanságának ördögi eszméje hogyan vált a spiritizmus alapjává? Isten miért óvta Izráelt a halottidézéstől? Ki áll mindezek mögött?

„Amikor bemész arra a földre, amelyet az Úr, a te Istened ad neked: ne tanulj cselekedni azoknak a népeknek utálatosságai szerint. Ne találtassék közötted, aki fiát vagy leányát átvigye a tűzön, se jövendőmondó, se ígésző, se jegymagya-

rázó, se varázsló, se bűbájos, se ördögösöktől tudakozó, se titokfejtő, se halottidéző, mert mind utálja az Úr, aki ezeket műveli, és az ilyen utálatosságokért úzi ki őket az Úr, a te Istened előled.” (5Móz 18,9–12)

„És ha ezt mondják nektek: »Tudakozatok a halottidézőktől és a jövendőmondóktól, akik sipognak és suttognak« – hát nem Istenétől tudakozik-e a nép? Az élőkért a holtaktól kell tudakozni? A tanításra és bizonyoságtételre hallgassatok! Akik nem ekként szólnak, azoknak nincs hajnaluk.” (Ésa 8,19–22)

Lásd még: 1Sám 28. fejj., vö. 1Krón 10,13; 2Kor 11,14–15, Mt 24,24.

„A spiritizmus az okkultizmus egyik részterülete, elhunyt lelkek megjelenésében való hitet jelent. A spiritizmus már az ókorban is ismert volt. Sok őskori népnél találunk leírásokat különböző médiumokról, akik meghalt emberek lelkeivel próbáltak kapcsolatot teremteni élők és holtak között. Izráel népének prófétái hangsúlyozottan figyelmeztették a népet e pogány környezetben gyakorolt szokások veszélyére...

A Biblia viszonyulása ehhez a problémához teljesen világos: elutasítja azt a gondolatot, hogy a halál után elkezdődik egy másik élet, és ezzel minden további lépést elvet, hogy halottak lelkeivel kapcsolatba lépjen egy hívő ember. Mielőtt Izráel az ígélet földjére belépett volna, az Úr világos utasítást adott nekik (5Móz 18,9–12).

A Biblia azért tiltja a halottaktól való tudakozódást, mert ha az ember halottakkal akar kapcsolatba kerülni, akkor való-

jában az Ellenséggel kommunikál, és Sátán rabszolgájává válik. Erről szól az endori tragédia is (1Sám 28. fejj.).

Sámuel felidézni, felhozni a halottak közül? Embereket felhozni a halálból – erre csak Isten képes, de egyetlen ember sem, semmilyen médium. Fontos kérdés az is, hogy vajon a jósnő általi felidézés megfelelne Isten prófétája viselkedésének és méltóságának, aki egész életében harcolt a jövendőmondók és halottidézők ellen...” (Gustav Tobler: *Nincs többé halál*, 198., 222., 228–229. o.)

„Sátán e két nagy tévedéssel: a vasárnapkal és a lélek halhatatlanságának tanával fogja csalása foglyaivá tenni az embereket.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 522. o.)

Az Újszövetség ugyanolyan határozottsággal óv minket ettől a veszélytől, amely a végidőben gyakorolja majd a legnagyobb hatást. Jézus határozottan elénk tárta, hogy a végidőben Sátán az egész világra kiterjedően emberek millióit fogja megteveszteni, azokat, akik nem tudakozzák az Írásokat.

„Pusztán ez a szó: ördögösség, megvetést vált ki az emberekből. Azt az állítást, hogy az ember ördögi lelkekkel érintkezhet, középkori mesének tartják. A spiritizmus azonban, amely híveinek százait, ezreit, sőt millióit tartja számon, utat talált a tudományos körökbe, betört az egyházakba, pártfogásra lelt a törvényhozó testületekben, sőt az uralkodók között is. Ez az óriási csalás, a régi időkben kárhóztatott és megtiltott boszorkányság új álarcot öltött.

Kevés embernek van helyes fogalma a spiritizmus megtevesztő hatásáról, és a befolyásával járó veszélyről. Sokan csupán kíváncsiságból barátkoznak vele, de nem hisznek igazán benne. A gonosz lelkek hatalma előtti meghódolásnak még a gondolata is rémülettel tölti el őket. De tiltott területre merészkednek, és a nagy hatalmú pusztító akaratuk ellenére ural-

kodik rajtuk. Csak egyszer hallgassanak rá, többet nem engedi ki őket a markából. Képtelenek saját erejükből elszakadni az igéző, csábító varázslattól. Csak Isten hatalma – a hittel elmondott imára válaszként – tudja megszabadítani ezeket a törbe csalt lelkeket.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, A spiritizmus c. fejj.)

---

*Az e heti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja.
– A bózsvai és a törökkoppányi Biblia-táborok fenntartására
és fejlesztésére szánt adomány.*

„Ismét prófétálnod kell...”

Az adventnép küldetése

I Milyen látomás vezet be a végidő üzenethirdető mozgalmáról szóló kijelentést?

„Láttam egy másik, erős angyalt az égből leszállani, aki felhőbe volt öltözve, a fején szivárvány volt, és az orcája olyan volt, mint a nap, s lábai mint a tűzoszlopok. A kezében egy nyitott könyvecske volt, és tette a jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a földre, s kiáltott nagy szóval, mint amikor az oroslán ordít, és amikor kiáltott, megszólaltatta szavát a hét mennydörgés... És az angyal, akit láttam állni a tengeren és a földön, felemelte kezét az égre, és megesküdött arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette az eget és a benne valókat, a földet és a benne valókat, a tengert és a benne valókat, hogy idő többé nem lesz: hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni kezd, akkor elvégeztetik az Isten titka, amint megmondotta szolgálóinak, a prófétáknak.” (Jel 10,1–7)

Isten Fia rendkívüli dicsőségben jelent meg János apostolnak ebben a látomásban (kilétére a megjelenéséből következtethetünk: vö. Jel 1,12–16; Dn 10,6), és ünnepélyesen, eskü-

véssel bejelentette, hogy Isten titka, a megváltás műve elvégeztetik a hetedik angyal szavának napjaiban úgy, ahogy a prófétáknak megmondott. Dn 12,7 szerint az 1260 év lejártát követően, 1789 után veszi kezdetét a vég ideje, amikor „mind ezek elvégeztetnek”. Ettől kezdve szabott idő, azaz prófétikus időszak már nem lesz többé, mert elközelgett a vég.

Miközben nagy szóval kiáltott, a kezében egy nyitott könyvecskét tartott. A *Biblia* szó jelentése: *könyvek*. A folytatásból egyértelműen kiderül, hogy az egyik bibliai könyv volt a kezében, amely – ahogy arra a látomás is utal – kis terjedelmű, és ezúttal nyitva volt. Dániel könyve az a bibliai irat, amelyre ez a leírás ráillik, mivel viszonylag kis terjedelmű, ugyanakkor nagy horderejű üdvtörténeti próféciákat tartalmaz, és ez az egyetlen olyan könyv a szent iratok gyűjteményében, amelynek a végén hangsúlyosan megjelenik, hogy mondanivalója a megértés elől átmenetileg bezártható: „Te pedig, Dániel, zárd be e beszédek, és pecsételd be a könyvet a végső időig: tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás.” (Dn 12,4)

Isten arra rendelte a prófétákat, hogy kinyilatkoztatást adjon általuk, vagyis ismertté tegye akaratát és a jövőt, Dániel könyve bizonyos részeinek feltárulását azonban mintegy „időzítette”. Az „amint megmondotta szolgálóinak, a prófétáknak” szintén egyértelmű utalás arra, hogy Isten már egyszer tudtul adta a végidő nagy eseményeit, és most, a véghez közeledve érkezik majd el az ideje, hogy azt a Biblia kutatói megértsék.

2 Hogyan teljesedett a jövendölés a 19. századi adventizmus mozgalom létrejöttében? Milyen felismerésből született ez a mozgalom?

„A szózat, amelyet hallottam az égből, ismét szólt nékem, és mondta: »Menj el, és vedd el azt a nyitott könyvecskét, amely a tengeren és a földön álló angyal kezében van.« El-

mentem azért az angyalhoz, mondván néki: »Add nékem a könyvecskét.«» (Jel 10,8–9)

A középkor 1260 éves egyházi főhatalmi időszakának lejártá után nagy változások történtek a nyugati világban. A társadalmi és technikai akadályok elhárulásával lehetővé vált, hogy az emberek kézbe vegyék és megismerjék a Bibliát és Isten benne foglalt üzenetét. A középkort követő vallási kiábrándulás kezdeti időszakát követően megnövekedett az érdeklődés a Biblia iránt, amit az újonnan alakult Biblia-társaságok ki is tudtak szolgálni. A „nagyobb lesz a tudás” jövendölés teljesedett: megnövekedett az igeismeret, legalábbis az őszintén érdeklődők körében.

A felismerések döntő momentuma volt a Dn 8. fejezetében olvasható 2300 éves prófécia (14. vers) megértése és beazonosítása a 9. fejezetben olvasható kiegészítéssel összekapcsolva (Dn 9,24–27). A legismertebb igemagyarázó azok közül, akik erre a felismerésre eljutottak, az észak-amerikai William Miller volt. Széles körű ismeretterjesztő munkája, valamint munkatársai hasonló szolgálata révén teljesedett ki a nagy adventváró mozgalom, amely Jézus Krisztus közeli visszatérését hirdette, és ennek az időpontját is kitűzte, a prófécia alapján 1844 októberére.

Isten minden korban emberi eszközökön keresztül munkálkodik az emberi világban. Így használta fel Énokhot, Noét, Illést, a prófétákat és később az apostolokat is. De nemcsak egyének által munkálkodik, hanem szervezett nép által is. Ezért választotta ki és nevelte kifejezetten ezzel a céllal az Ószövetség idején a zsidó népet (Ésa 5,1–7). Miután méltatlanságuk miatt elvételtek tőlük az Isten országára vonatkozó megbízatásuk, más népre, Krisztus követőire, a keresztények-

re szállt (Mt 21,43). A jelen prófécia arról tanúskodik, hogy a történelem végéhez közeledve Isten ismét egy nép által kívánja a Föld lakóit megszólítani, és az utolsó felhívást az embertömegekhez intézni. Most is elhívott és kinevelt egy népet, ugyanúgy, mint az Ószövetség idején. Ennek egyik állomása volt az 1844-es esztendő előtt felhangzó figyelmeztetés és adventvárás.

Felmértük-e már, milyen kiváltságot jelent, hogy mi Isten népéhez tartozhatunk a vég idején, hogy bennünket ez a hívás és ez az üzenet elér? Átérezzük-e annak a súlyát, hogy mi is azok közé tartozunk, akiket Isten ennek a népnek a soraiban szeretne látni, és ezzel a magasztos feladattal bízott meg? Az ószövetségi nép tragédiája az volt, hogy éreztek ugyan valamilyen megkülönböztetettséget (amitől gőgösek is lettek), nagy tömegekben azonban sem az Elhívót nem ismerték meg személyesen, sem a másokért végzendő munka rájuk bízott szent felelősségét nem érezték át. Nehogy mi is az ő hibájukba esünk, csak mert nem újulunk meg nap mint nap a minket ért megtiszteltetésért érzett alázatban és a hálaban!

3 Milyen szemléletes képpel jövendölte meg az írás a prófécia megértőinek örömteli várakozását és az azt követő csalódást? Hogyan teljesedett be mindez, és mi okozta a tévedést? Miért engedte meg Isten, hogy ezt átéljék?

„És mondta nékem: »Vedd el és edd meg, és megkeseríti a gyomrod, de a szádban édes lesz, mint a méz.« Elvettem azért a könyvecskét az angyal kezéből, és megettem azt; és a számban olyan édes volt, mint a méz, és amikor megettem, megkeseredett a gyomrom.» (Jel 10,9–10)

Krisztus közeli visszatérésének híre, ennek bibliai szakaszokkal alátámasztott bizonyosága érthető módon örömteli várakozással töltötte el mindazokat, akik szerették Istent és visszavárták Urukat. Ez a várakozás a kijelölt időpont közeledtével egyre erősödött, az üzenetet mind lelkesebben hirdették, és a küszöbön álló vég jegyében komoly anyagi áldozatokat is hoztak. Annak legfőbb bizonyítéka azonban, hogy mennyire komolyan veszik Krisztus eljövételének közelségét, mégis az volt, ahogyan napról napra önvizsgálatot tartottak, nehogy készületlenül érje őket a Mester érkezése.

„A mozgalom azt eredményezte, hogy az emberek mindennél alapos önvizsgálatot tartottak, és mélyen megalázták lelküket a menny Istene előtt. Nem ragaszkodtak többé e világ dolgaihoz, kigyógyultak az ellenségeskedésből és a gyűlölködésből. Megvallották hibáikat, Isten előtt sírva, bűnbánó és megtört szívvel esdekeltek bocsánatért, és kérték, hogy fogadja el őket. Emberek úgy megalázkodtak, mint még soha. Ahogy Isten Jóel próféta által megparancsolta, az Úr nagy napjának küszöbén szívüket szaggatták meg, nem a ruhájukat, és az Úrhoz fordultak böjtöléssel, sírással és kesergéssel. Miként Isten Zakariás által kijelentette, a kegyelem és könyörületesség lelke kiáradt Isten gyermekeire; arra tekintettek, akit átszegeztek, és nagy sírás volt az országban... Akik várták az Urat, megsanyargatták lelküket Őelőtte.

Az apostolok kora óta támadt nagy vallási megmozdulások közül egyik sem volt mentesebb az emberi hibáktól és sátáni mesterkedésektől, mint az 1844-es őszi mozgalom...

Amikor a Krisztus-várók hite szerint közeledett az Úrral való találkozás ideje, vigyázva és komolysággal töltötték napjaikat. Reggelenként elsődleges kötelességüknek tartották, hogy meggyőződjenek arról, elfogadja-e őket Isten. Szívük szorosan összefonódott, és sokat imádkoztak egymással és egymásért. Gyakran összegyűltek elhagyatott helyeken, hogy Isten-

nel bensőségesen beszélgessenek, és a közbenjáró ima szava mezőkről és ligetekből szállt a menny felé. Isten jóváhagyásának bizonyossága fontosabb volt nekik, mint a mindennapi táplálék. És ha felhő borult lelkükre, nem nyugodtak addig, amíg el nem vonult. Amikor Isten irgalmas bocsánatáról megbizonyosodtak, vágyakoztak arra, hogy megláthassák azt, akit lelkük szeret.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 22. feje.)

Hasonlítsuk össze a mi mostani Krisztus-várásunkat, annak őszinteségét és buzgalmunkat az övékével! Érzékelünk-e különbséget a fentebb leírtakhoz mérten? Mi lehet ennek az oka? Mit tehetnének annak érdekében, hogy személy szerint én is és a gyülekezetemben lévő testvéreim is ugyanolyan forrón várakozzunk, mint egykor elődeink? Gondolkozzunk el ezen, és a közös átvételnél osszuk meg azt, amire jutottunk!

A prófécia alapján kijelölt időpont elérkezett, sőt el is múlt, nekik pedig csatlakozniuk kellett – Jézus nem jött el. Pontosan az történt, amit Jelenések könyve 10. fejezete megjövendölt: előbb édes lesz a felismerés öröme, de azután keserű csalódás következik. Arról, hogy mit jelentett ez számukra, szinte lehetetlen fogalmat alkotnunk, azon egyszerű oknál fogva, hogy a csalódás mértéke a várakozással arányos minden élethelyzetben. Mivel a mi várakozásunk még elmarad az övéké-től, ezért nem tudjuk felfogni, mekkora megrázkódtatást éltek át, amikor a reményeik nem teljesedtek.

„A Krisztus második adventjét hirdető fájdalma hasonlított az első tanítványok fájdalmához, akik az első adventkor prédikálták »Isten országának evangéliumát«: »Betelt az idő, és elközelített Isten országa« – mondták. Miller és társai éppen így hirdették, hogy a Biblia utolsó és leghosszabb prófétikus időszaka lejárában van, az ítélet elközelgett, s az örökkévaló ország nemsokára megnyitja kapuit. Miller és társai meghirdették a 2300 nap végét (Dn 8,14), amelynek a hetven hét

egy részét képezte. Mindkét csoport prédikálása ugyanannak a nagy prófétikus időszaknak – csak más és más részének – a teljesedésére épült.

William Miller és társai nem értették teljesen az általuk tolmácsoltsolt üzenet tartalmát, akárcsak az első tanítványok. Az egyházban régóta meghonosodott tévedések gátolták meg őket abban, hogy a prófécia egyik fontos tételét helyesen értelmezzék. Ezért, jóllehet hirdették azt az üzenetet, amelyet Isten általuk küldött a világnak, de mivel félreértették, csalódtak.

A Krisztus-várók nem a prófétikus időszakok kiszámításában tévedtek, hanem abban, hogy milyen esemény lesz a 2300 nap végén. E tévedés miatt csalódtak... Krisztus megjelent, de nem a földön, ahogy várták, hanem Isten templomában, a mennyi szentek szentjében, amint ezt az árnyékszolgálat jelezte.

Isten próbára akarta tenni népét. Keze eltakart egy hibát, amelyet a prófétikus időszakok kiszámításánál ejtettek. Az adventhívók nem jöttek rá a tévedésre, de a legképzettebb ellenfeleik sem... Miller és társai beteljesítették a próféciát, és hirdették az üzenetet, amelyet az ihletett Ige jövendölése szerint el kellett mondaniuk a világnak – de nem lettek volna képesek a hirdetésére, ha teljesen megértik a prófeciákat, amelyek rámutatnak csalódásukra, és egy másik üzenetet hordoznak, melyet minden nemzetnek hirdetni kell, mielőtt Krisztus eljön.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, Nagy vallási ébredés; A beteljesedett prófeciák c. fej.)

4 Elveszítette-e hitelét és ezzel együtt megbízatását Isten szemében a hívók csalódást átélt csoportja? Kikhez küldettek az Ige tanúsága szerint? Milyen újabb felismerésekre jutottak a csalódás okának kutatása közben, és azt követően?

„És mondta nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, nyelvek és királyok felől.” (Jel 10,11)

.....
.....

Az „ismét” kifejezés egyértelműen a megbízás folytatóságára utal. Az ószövetségi zsidó néppel ellentétben az adventmozgalom tagjai nem vesztették el Istentől kapott megbízatásukat. A zsidó nép tömegei közönyösek voltak és nem ismerték fel „meglátogatásuk idejét” (Lk 19,44), ezért zárult le megbízatásuk hosszú, másfél ezer éves időszaka. Az adventvárók közössége ezzel szemben éppen csak formálódott, és a középkor sötétségéből kiemelkedve tettek szert az időszerű igeismeretre. Ők éppenséggel várták, nagyon is várták Jézust. Azért csalódtak, mert kutatták az Írást, megértették, és vártak. Azok a felekezetek, amelyek egyrészt nem kerestek, másrészt az adventüzenetet hallva közömbösek maradtak Krisztus visszatérésének híre iránt, természetesen nem csalódtak – de vajon ettől lennének hitelesek?

„A szentély tana volt az a kulcs, amely megadta az 1844-es csalódás nyitját. Kerek, összefüggő és egységes igazságrendszerre derített fényt. Ennek ismeretében világossá vált, hogy Isten irányította a nagy adventmozgalmat. Egyértelmű lett, mi volt a szerepe Isten népének, és az is, mi lesz a további feladata... A szenthelyről sugárzó fény megvilágította a múltat, a jelent és a jövőt. Tudták, hogy a gondviselő Isten tévedhetetlenül vezette őket. Habár az első tanítványokhoz hasonlóan ők sem értették az üzenetet, amelyet tolmácsoltak, de az üzenet minden vonatkozásban helyes volt. Hirdetésével betöltötték Isten szándékát, és amit az Úrért tettek, nem volt hiábavaló...

A nép azonban még nem volt felkészülve arra, hogy Urával találkozzék. Még hiányzott valami a felkészülésükhöz. Világosságra volt szükségük, amely figyelmüket Isten mennyei templomára irányítja, hogy Főpapjuk szolgálatának hitben való felismerése közben új feladatokat lássanak meg. Az egyháznak

további intő és eligazító üzenetet kellett kapnia... Azoknak, akik akkor élnek a földön, amikor Krisztus befejezi közbenjárását a mennyei templomban, a szent Isten színe előtt közbenjáró nélkül kell megállniuk. Ruhájuknak hótisztának kell lennie, jellemüknek »a meghintés vére« által meg kell tisztulnia a bűntől. Isten kegyelme és kitartó emberi igyekezet által győzniük kell a bűn ellen vívott harcban. Miközben a vizsgálati ítélet folyik a mennyben, és Krisztus a bűnbánó hívők bűneit eltávolítja a templomból, a földön Isten népének tagjai között a tisztogatás, a bűntől való szabadulás különleges munkájának kell végbemennie...

Jézus közbenjárásának áldása azokra árad, akik hitben elfogadják az engesztelés nagy jelentőségű szolgálatát. Azokon pedig, akik elvetik azt a világosságot, amely fényt áraszt erre a szolgálatra, nem nyugszik meg Isten áldása.

A hitetlen zsidók helyzete illusztrálja a közönyös és hitetlen látszatkeresztények állapotát, akik nem akarnak tudomást venni irgalmas Főpapjuk munkájáról.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 24. feje.)

Az adventvárás mellett a mennyei szentély tana, az ott folyó vizsgálati ítélet, a Tízparancsolat örök érvényű volta – beleértve az Isten nyugalomnapjáról szóló negyedik parancsolatot is – és a halottak öntudatlan nyugvása a feltámadásig jelentették a tanítások és hitelvek azon körét, amelyek felismerésére fokozatosan jutottak el, és amelyek tanítás tekintetében markánsan megkülönböztetik az adventizmust lényegében minden más keresztény felekezettől. Ennek is tudható be, hogy épp ezeken a pontokon (különösen a szentély és a szombat tekintetében) intézik hitelveink ellen a leghevesebb támadásokat a kívülállók, vagy az adventizmust valamilyen csalódás miatt elhagyók. Ezért is fontos, hogy személyes meggyőződésre jusunk e hitelveink tekintetében, hogy magunk is megálljunk, és szükség esetén másoknak is segíteni tudjunk.

Az „ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, nyelvek és királyok felől” jelentése az eredeti görög szövegben nemcsak a „felől”-t jelentheti, hanem azt is, hogy „előtt”. Az előbbi az üzenet tartalma tekintetében helytálló fordítás, az utóbbi pedig a címzettek tekintetében, tehát mindkettő jogosult értelmezés. Ez az ige egyértelmű elhívást, megbízást fejez ki. Ahogyan a múltban a zsidó népet elhívta Isten, hogy Izráel fiai az Ő tanúi legyenek mint „papok birodalma”, és „rájuk bízta az Ő beszédeit” (Rm 3,2), majd Krisztus követőit, a kereszténységet bízta meg ugyanezzel a feladattal (lásd Mt 21,43; 1Pt 2,9–10), most a végidőt és Krisztus eljövételének közelségét felismerő csoport kapta a felelősségteljes megbízást, hogy „minden ágazat, nyelv és nép” számára hirdesse „Isten országa evangéliumát”.

5 Milyen módon és milyen eszközök által kell képviselnünk ezt az üzenetet?

„Felelt nekem az Úr, és mondta: Írd fel [e] látomást, és vésd táblákra, hogy könnyen olvasható legyen.” (Hab 2,2)

„A názáreti Jézust, mint kente fel őt Isten Szent Lélekkel és hatalommal, s széjjeljárt, jót tévén és meggyógyítván mindeneket, akik az ördög hatalma alatt voltak, mert Isten volt vele.” (Ap csel 10,38)

„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel! – azt mondja a Seregek Ura.” (Zak 4,6)

A Biblia igazságait szemléletesen kell az emberek elé tárunk, minden olyan eszközt igénybe véve, amely segíthet megragadni a figyelmüket, és az evangélium üzenetét a lelkekben

mélyre ültetni. Már az 1844-es mozgalom is így járt el, a korabeli viszonyokhoz mérten. Nekünk a ma lehetőségei között kell számba venni azokat az eszközöket, amelyek nem jelentenek szükségtelen hivalkodást, ugyanakkor alkalmasak lehetnek az emberek elérésére. Azt is szem előtt kell tartanunk, hogy a legkiválóbb és leghatásosabb eszköz sem pótolja Krisztus személyes ismeretét, a szolgálata iránti készséget, és azt a vágyat, hogy embereket a Megváltóhoz és üdvösségre vezessünk.

„Isten ma is egyházát használja fel szándékának kinyilatkoztatására e földön. A kereszt hírnökei ma városról városra, országról országra járnak, és előkészítik Krisztus újbóli jövetelének útját. Hirdetik, hogy Isten törvénye: az élet zsinórmértéke. A Mindenható Lelke készíti az emberi szíveket, és mindazok, akik befolyásának engednek, az isteni igazság tanúivá lesznek. Megszentelt életű férfiak és nők sok helyütt továbbadják azt a világosságot, amelyet Krisztus által nyertek. És miközben szétárasztják a fény sugarakat – mint tették azok, akik pünkösd napján részesültek a Lélek keresztségében –, állandóan többet és többet nyernek a Lélek erejéből. Ily módon világítja be Isten dicsősége a földet.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, A Lélek adománya c. feje.)

A gondolkodásunk hajlamos beszűkülni, és csak arra gondolunk, hogy az evangéliumot szóban hirdessük, pedig Jézus Krisztus szolgálatában a gyógyítás nagyobb helyet kapott. „Szolgálat során Jézus több időt szentelt gyógyításra, mint prédikálásra” – írja Ellen White *A nagy Orvos lábnyomán* című könyvben (14. o.). Mi is hasonló tanácsokat kaptunk: az egészségügyi üzenet, amely közvetlenül szolgálja az ember jólétét, egészségét, lelki, szellemi tisztaságát, támogassa az evangélium szóbeli hirdetését:

„Isten azt kívánja, hogy alapítsunk egészségügyi intézményt, amely a befolyásával majd szorosán kapcsolódik a halhatatlanságra készülő halandókért végzett befejező munkához... Ennek az intézménynek az lenne a nagyszerű küldetése, hogy javítsa a

test egészségi állapotát, s ezáltal a szenvedők még többre értékeljék az örökkévaló dolgokat... Nem nyereség céljából kell megalapítanunk, hanem hogy segítségére legyen Isten népének az olyan fizikai és szellemi egészségi állapot elérésében, amely képessé teszi arra, hogy helyesen értékelje a megváltást, melyet oly drága áron vásárolt meg számukra Üdvözítőnk. (...)

Az egészségügyi misszió a harmadik angyal üzenetének jobbkeze, amelyet hirdetniük kell a bukott világnak. Az orvosok, a kórház vezetői és alkalmazottai, ha becsületesen elvégzik a rájuk bízott feladatot, az isteni üzenetet hirdetik. Így az igazság eljut minden nemzethez, néphez és nyelvhez. E munka egyik részét a mennyei angyalok végzik. A szenvedéstől szabadulók szívében örömet ébresztenek. Isten iránti hálaadás fakad azok ajkán, akik befogadják az értékes igazságot.” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek*, I. köt., 523. o.; VI. köt., 229. o.)

6 Milyen ismertetőjeggyel hitelesíti és segíti Isten a végidő leghevesebb küzdelmébe menetelő népét?

„Megharagudott azért a sárkány az asszonyra, és elment, hogy hadakozzék egyebekkel az ő magyából valókkal, az Isten parancsolatainak megőrzőivel, és akiknél volt a Jézus Krisztus bizonyságtétele.” (Jel 12,17)

„...Jézus bizonyságtétele a prófétaság lelke.” (Jel 19,10)

A 12. fejezet beszámolóját olvasva megfigyelhetjük, hogy a sárkány haragja egyre fokozódik. Nem csoda, hiszen a nagy küzdelmet elveszítette, sorsa megpecsételődött, haragját pedig immár nem élheti ki a Fiún, mert Ő már Istenhez ragadtatott (12,5). Ezért a sárkány mindinkább nekikeseredett haraggal

Krisztus követői ellen fordul. Ilyen körülmények között Isten is fokozottan támogatja népét.

Isten a történelem során mindig arra használta a prófétai szolgálatot, hogy népének egyértelmű, közvetlen vezetést adjon. Az üdvtörténet szempontjából különösen nehéz időszakokban ez jól megfigyelhető. A babiloni fogságra vitel idején például egy időben, három különböző helyszínen három próféta szolgált Isten népének a lelki érdekeit (Dániel a babiloni udvarban, Ezékiel a fogságra vittek, Jeremiás pedig a szülőföldjükön maradt nép körében). Mindezek ismeretében nem az a különös, hogy ha a végidőben is megjelenik ez a lelki ajándék (1Kor 12,10), hanem az lenne rendhagyó, ha ez elmaradna éppen egy ilyen rendkívüli időszakban, amikor a küzdelem és az ellenség haragja a tetőpontjára hág. A 17. vers pedig kifejezetten állítja, hogy a végső küzdelem idején megtalálható Isten népénél ez az ismertetőjegy.

Mindezt komolyan véve az az egyedül helyes magatartás, ha a Biblia olvasója mintegy hitelesítő jegyként keresi, melyik keresztény felekezet körében jelenik meg a prófétálás a vég idején, ahelyett, hogy megütközne rajta, vagy esetleg elbizonytalanodna. Mi se zavartassuk magunkat, ha valaki ebben a tekintetben kritizálja hitünket és közösségünket, hanem legyünk készek megosztani vele meggyőződésünk bibliai alapjait.

Az adventizmus történetében, annak kezdetétől fogva Ellen G. White személye és munkássága minden jel szerint beteljesítette ezt a jövendölést. Így hangzik önvallomása a szolgálatáról: „Beszédemben azt mondtam, nem állítom magamról, hogy prófétanő vagyok. Néhányan meglepődtek ezen a kijelentésen, és mivel olyan sokat beszélnek erről, megpróbálok rá magyarázatot adni. Voltak, akik prófétanőnek neveztek, de én soha nem használtam ezt a címet. Nem feladatom, hogy így jelöljem magam. Azok, akik vakmerően napjaink prófétáinak nevezik magukat, gyakran Krisztus ügyének meggyalázói. Munkám sokkal többet foglal magában, mint amit e név jelöl. Az Úr küldöttének tartom magam, aki népéhez szóló üzeneteit közvetíti.” (55. levél, 1905)

Sajátos szerepét mi sem mutatja jobban, hogy a markánsan adventista hitelvek (szentélytan, szombatünneplés stb.) egyike sem származott tőle, egyiket sem általa „üzente” Isten az adventistáknak. Hasonlóképpen igaz, hogy sohasem töltött be formális felelős vezetői tisztséget az egyházban. Miben állt akkor szolgálatának a jelentősége? Írásművei és szóbeli szolgálata révén a mélyebb igeismeretre és istenismeretre vezetett el, mintegy kisebb világosságként a nagyobbhoz. A végidő bibliai próféciáinak részletesebb magyarázatával, kifejtésével pedig mintegy a révkalauz szerepét töltötte be az üdvtörténet utolsó szakaszán. Eközben személyeknek szóló bizonyosságtételei egyszerre jelentettek segítséget a címzettnek és azoknak, akik a lelkiismeretükre hallgatva felismerték helyzetük hasonló voltát.

Fontos személyes meggyőződést kialakítanunk azt illetően, hogy szolgálata csakugyan Istentől való volt-e, és az Ő jóváhagyásával történt-e. Ebben egyrészt annak a számbavétele segíthet bennünket, hogy az elmúlt bő száz esztendőben mi teljessé vált be az írásaiból (lásd például a Vatikán politikai szerepének növekedése és egymásra találása az Egyesült Államokkal, ami még néhány évtizeddel ezelőtt is elképzelhetetlennek tűnt), másrészt ha a műveit olvasva személyesen szerzünk benyomásokat, tapasztalatokat, hogy összhangban szól-e a Szentírással, és ugyanazt a nemesítő, jellemformáló hatást tapasztaljuk-e. Erre a célra különösen alkalmas a *Korszakok küzdelme* sorozat 1., 3. és 5. kötete, amelyeket maga a szerző külön is ajánlott (a *Pátriárkák és próféták*, a *Jézus élete és A nagy küzdelem*). Aki személyes tapasztalatokat szerez e tekintetben, annak könnyebb lesz kezelnie azokat a kritikai oldalakat is, amelyekkel az interneten találkozhat ebben a témakörben.

Az e beti adomány az ingatlanalapot támogatja. – Gyülekezeti ingatlanok vásárlására és felújítására szánt pénzüsszeg.

Jézus főpapi szolgálata – ítélet „Isten házán”

Aszentély és a vizsgálati ítélet tanát Isten népének jól kell ismernie. Meg kell értenünk, mit foglal magában nagy Főpapunk tisztsége és munkája. Különben soha nem lesz olyan hitünk, amilyenre most van szükség, és sohasem tudjuk betölteni azt a helyet, amelyet Isten nekünk szán. Minden egyes ember üdvözülhet, illetve elveszhet. (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A vizsgálati ítélet c. fej.)

IAz ószövetségi ünnepkör melyik ünnepe vetítette előre Krisztus főpapi szolgálatát? Milyen idői prófécia szól arról, hogy a végidőben ez a jelképes szertartás a megváltási terv részeként beteljesedik?

„Ugyanennek a hetedik hónapnak tizedikén az engesztelés napja van: szent gyülekezések legyen néktek, sanyargásokat meg magatokat, és tűzáldozattal áldozatok az Úrnak.” (3Móz 23,27)

„És mondta nékem: Kétezer és háromszáz estéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága.” (Dn 8,14; 12,4)

.....

.....

.....

Az évi ünnepkör ünnepei (3Móz 23. fejezete) a megváltás nagy eseményeit vetítették előre. Az első három ünnep – a páska, a zsenge kéve bemutatása, majd a pünkösöd – Krisztus első adventjéhez kapcsolódó események előképe volt: Krisztus kereszthalála, feltámadása, majd mennybemenetele nyomán a Szentlélek kitöltetése által teljesedett be. Az év második felének három ünnepe pedig a megváltási terv záró szakaszát foglalta magába: a kürtzengés, majd a nagy engesztelési nap, végül pedig a sátoros ünnep.

A kürtzengés ünnepe szorosan kapcsolódott az engesztelési naphoz: ennek közeledtére, a felkészülésre, bűnbánatra hívta fel a nép figyelmét. A nagy engesztelési napon a szentek szentjébe bevitt vérrel az egész évben oda áthárított bűnök eltörléséért járt közben a főpap. Ezt az ünnepet a zsidó írásmagyarázók is az ítélet előképének tartották. A nagy adventmozgalom teljesítette be a kürtzengés figyelmeztető felhívását, illetve amíg az ítélet le nem zárul, addig hangzania kell ennek az üzenetnek (lásd: Jel 14,6–7). Az engesztelési nap után öt nappal hosszabb (8 napos) örömnünnep zárta le a jelképes ünnepek körét, amely a betakarítás, gyümölcserés idejére esett. Előrevetítette a nagy aratást, Krisztus visszajövetelét, és az újjáteremtett Földön élők örömét, amikor „Isten sátora az emberekkel lesz”.

A nagy engesztelési nap végidőben bekövetkező valóságos beteljesedését jelentette ki Isten Dániel prófétának, egyértelmű utalásokkal, miszerint „az utolsó időre szól ez a látomás”. Ennek a próféciónak a megértése indította el a nagy adventmozgalmat, és ahogyan az előző tanulmányban is láthattuk, a csalódás után rávezette a Krisztus-várókat a mennyei templomban folyó szolgálat igazságára.

„Mind Dániel prófécija (»Kétezer és háromszáz estéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága« – 8,14), mind az első angyali üzenet (»Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget, mert eljött az Ő ítéletének órája«) a vizsgálati ítéletre és

a szentek szentjében szolgáló Krisztusra, nem pedig a népe megváltására és a gonoszok elpusztítására megjelenő Krisztusra hívta fel a figyelmet.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A szentek szentjében c. fejt.)

2 Mi a különbség a naponkénti papi közbenjárás és a főpapi szolgálat között? Mire figyelmeztet ez a megszentelődésünket, bűneinktől való teljes megtisztulásunkat illetően?

„Örökkévaló rendtartás legyen ez nálatok: a hetedik hónapban, a hónap tizedikén sanyargassátok meg magatokat, és semmi munkát ne végezzetek, se a bennszülött, se a közöttek tartózkodó jövevény. Mert ezen a napon engesztelés lesz értetek, hogy megtisztítson titeket, minden bűnötöktől megtisztultok az Úr előtt.” (3Móz 16,29–30)

Olvassuk el 3Móz 16. fejezetét!

„Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövőző javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül, és nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve... Azonképpen Krisztus is egyszer megáldoztatván sokak bűneinek eltörlése végett, másodsor bűn nélkül jelenik meg azoknak, akik őt várják üdvösségükre.” (Zsid 9,11–12,28)

Lásd még: Zsid 9,6–7. 23–25.

.....

.....

.....

A naponkénti engesztelési szolgálat a bűn naponkénti rendezését kívánta kifejezni. Isten megváltási tervében azonban a bűnt nemcsak naponta megbocsátani akarja. A jelképes főpapi szolgálat azt fejezi ki, hogy Isten szeretné végleg eltörölni a bűneinket, illetve teljesen kiiktatni azokat az életünkéből. Mégpedig úgy, hogy semmilyen nyom ne maradjon utánuk: sem a szentélyben, sem a mennyei könyvekben. Azaz egyetlen figyelmeztető jelként maradnak meg örökre a bűneinkre emlékeztetőül Jézus golgotai áldozatának testi jelei, az „Ő hatalmának rejteke” (Hab 3,4).

„A naponkénti papi szolgálat legfontosabb része a személyekért végzett szolgálat volt. A bűnbánó bűnös áldozatát a sátor ajtajához vitte, és kezét az áldozati állat fejére helyezve megvallotta bűneit, így jelképesen áthelyezte azokat önmagáról az ártatlan áldozati állatra. Azután saját kezével leolta az állatot. Az állat vérét a pap bevitte a szent helyre, és a kárpit előtt elhintette. A kárpit mögött volt a frigyláda, amely a bűnös által megszegett törvényt tartalmazta. Ezzel a szertartással a bűnt a vér útján jelképesen áthárították a szentélyre... Ez volt a szertartások rendje napról napra, egész éven át. Izráel bűneit így áthárították a szentélyre, ezzel az tisztátalanná lett, és rendkívüli cselekményre volt szükség, hogy a bűnöket eltávolíthassák a szent helyről. Isten azt parancsolta, hogy a sátor mindkét helyiségeért végezzenek engesztelést, csakúgy, mint az oltárért: »Hintsen arra a vérből az ujjával hétszer: így tegye tisztává, és így szentelje meg azt Izráel fiainak tisztátalanságaitól.« (3Móz 16,19)

Azt a kecskebakot, amelyre az első sors esett, le kellett vágni bűnáldozatként a népért. A főpapnak be kellett vinni a vért a kárpiton belül lévő helyiségbe, és rá kellett hintenie a kegyelem trónjára. »Így szerezzen engesztelést a szent helynek Izráel fiai tisztátalanságai és vétkei miatt, mindenféle bűnei miatt, így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, amely közöttük van, tisztátalanságaik közepette.« (3Móz 16,16) (...)

Amíg a bakot nem küldték el, a nép nem tekinthette magát a bűnei terhétől szabadnak. Minden embernek meg kellett sa-

nyargatnia magát, míg az engesztelés szertartása folyt. Minden munkájukat félre kellett tenniük. Izráel egész gyülekezete ünnepélyes megalázkodásban töltötte el az engesztelés napját Isten előtt, imádsággal, böjtöléssel és szíve vizsgálatával.

Az engeszteléssel kapcsolatban fontos igazságokat tanult meg a nép az évenkénti szolgálat által. A bűnázatokban, amelyeket az év folyamán bemutattak, a bűnös helyett helyettest fogadtak el – az áldozati állat vére azonban nem nyújtott teljes engesztelést a bűnért. Csak eszköz volt, amellyel a bűnt átvitték a szentélybe. A vér feláldozásával a bűnös elismerte a törvény tekintélyét, megvallotta törvényszegését, és kifejezte hitét abban, aki majd elveszi a világ bűneit – de ezzel még nem szabadult meg teljesen a törvény kárhoztatásától. Az engesztelés napján a főpap – miután átvette a gyülekezetért való áldozatot – bement a szentek szentjébe a vérrel, és ráhintette a törvény táblái felett lévő kegyelem trónjára. Így tett eleget a törvénynek, amely a bűnös életét követelte. Azután a főpap közbenjárói jellegének megfelelően magára vette a bűnöket, és miután elhagyta a szentélyt, magával vitte Izráel bűnének terhét. A szent sátor ajtajánál kezeit a kecskebak fejére tette, és megvallotta felette Izráel fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit, s ráhelyezte azokat a bak fejére (3Móz 16,21). Amikor a kecskebakot, amely ezeket a bűnöket hordozta, elküldték, úgy tekintették, hogy magával vitte minden bűnüket, és a nép megszabadult azoktól. Így végezték a szolgálatot a »mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának« mintájára (Zsid 8,5).” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A szentély szolgálata c. fejelet)

„A főpapi szolgálat nem ellentétes a papi szolgálattal, hanem meghaladja azt... Továbbra is »nyitott« a kegyelem ajtaja a megtérni kívánó bűnösök számára. Bezárul azonban az igazságot ismerők közül azok előtt, akik hitetlenségük és bűnhöz való ragaszkodásuk miatt elutasítják, hogy együttműködjenek Istennel a megváltási terv záró szakaszában.” (*Bibliai tanítások kiskatéja*, 265. o.)

3 Mit jelent számunkra a mennyben folyó vizsgálat? Mi a feltétele bűneink eltörlésének?

- „Néztem, míg királyiszékek tétetének, és az öreg korú leült, ruhája hófehér, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú, széke tüzes láng, ennek kerekai égő tűz. Tűzfolyam folyt és jött ki a színe felől, ezerszer ezren szolgáltak néki, és tízezerszer tízezren álltak előtte, ítélok ültek le, és könyvek nyitattak meg.” (Dn 7,9–14)
- „Itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Isten házán: ha pedig először rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmeskednek Isten evangéliumának?” (1Pt 4,17)
- „Nem oly főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenekben, hozánk hasonlóan, de nem vétkezett. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyiszékéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” (Zsid 4,15–16)

Lásd még: Jel 11,15–19; Mt 22,11–12.

„Azoknak, akik valaha is felvették Krisztus nevét, át kell esniük az alapos vizsgálaton. Mind az élőket, mind a holtakat megítélik »azokból, amik a könyvekbe voltak írva, a cselekedeteik szerint.«” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A vizsgálati ítélet c. fejelet)

Milyen könyvekről és milyen feljegyzésekről tudhatunk az Ige alapján?

„Főpapunk a mennyei angyalok kíséretében belép a szentek szentjébe, és ott megjelenik Isten színe előtt, hogy elkezdje az emberért végzett szolgálata utolsó szakaszát – a vizsgálati ítéletet és az engesztelést mindazokért, akikről bebizonyosodik, hogy részesülhetnek áldásaiban. A jelképes szolgálat idején csak azokért folyt az engesztelés, akik előzőleg bűneiket megbánva és megvallva Isten elé léptek, és bűneik a bűnért hozott áldozat vére útján átkerültek a szenthelyre. Azon a súlyos napon, a végső engesztelés és vizsgálati ítélet napján Jézus csak azoknak az ügyével foglalkozik, akik Isten gyermekeinek vallották magukat. A gonoszok megítélése később történik. »Az ítélet az Isten házán« kezdődik. »Ha pedig először rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmessé válnak Isten evangéliumának?« (1Pt 4,17) A könyvek megnyílnak az ítéletkor, és Isten megvizsgálja azoknak az életét, akik hittek, illetve hisznek Jézusban. Védőügyvédünk a Föld első lakóitól kezdve minden nemzedékben élők ügyét felhossa, és a sort az élőkkel zárja. Minden név sorra kerül, minden ügyet alaposan megvizsgálják. Isten számos nevet elfogad, másokat elutasít. **Azoknak a nevét, akiknek meg nem bánt és el nem rendezett bűneit őrzi a mennyei nyilvántartás, Isten kitorli az élet könyvéből, és az emlékezés könyve jótetteiket sem tartja számon tovább.** Az Úr kijelentette Mózesnek: »Aki vétkezett ellenem, azt törölöm ki az én könyvemből.« (2Móz 32,33) Ezékiel próféta pedig így írt: »Ha az igaz elhajol igazságától és gonzságot cselekszik... semmi igazságairól, amelyeket cselekedett, emlékezés nem lesz.« (Ezék 18,24)» (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A vizsgálati ítélet c. feje)

A bűnbocsánat és a bűneltörlés közötti különbség lelki feltételeit Jézus az adós szolga példázatában (Mt 18,21–35) szemlélteti a legvilágosabban. A földi igazságszolgáltatás rendszerében is a „felfüggesztett szabadságvesztés” csak addig érvényes, míg a felfüggesztés időszakában az elítélt nem követ el

valamilyen bűncselekményt. Ha valaki visszaél a büntetés elengedésével, azaz a felfüggesztés ideje alatt bünt követ el, a büntetés letöltendő lesz. Gondoljuk át ennek tükrében bűneink eltörlésének egyik legfontosabb feltételét!

4 A szentély megtisztításának igei felfedezése hogyan függött össze a hit általi megigazulás üzenetének felfedezésével? A XVI. századi lutheri megigazulástanhoz képest mi-
ben vált még teljesebbé ez a bibliai tanítás?

„Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból, s megmosták a ruháikat és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.”
(Jel 7,14)

„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyiszékembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyiszekében.” (Jel 3,21)

„Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az ő felesége elkészítette magát, s adatott annak, hogy felöltözzék tiszta és ragyogó fehér gyolcsba, mert a fehér gyolcs a szentek igazságos cselekedetei.” (Jel 19,7–8)

Vö. 3Móz 16,30; Jel 14,3–5. 12.

Luther bibliai felismerése, hogy az ember nem az egyház vagy a cselekedetek által üdvözülni, hanem hit által, korszakalkotónak számított. Az adventmozgalom előtt feltárult (1888-ban, a minneapolis konferencián több héten keresztül Alonzo T. Jones és Ellet J. Waggoner képviselte, amiről Ellen G. White már korábban többször is írt), hogy a Krisztus helyettes áldozatá-

ban való hit által nem csupán bírói felmentést kaphatunk bűneinkre, hanem képes az ember egész lényét, jellemét átformálni, tökéletessé tenni. Az ember hit által képességet, azaz természetfeletti hatalmat nyerhet a Szentlélek által minden bűne feletti győzelemre. A tökéletesség (nem perfekcionista) hit és szeretet által elnyerhető igazságát mutatták be. Azt is felismerték, hogy a hit általi megigazulás valójában nem maradhat pusztán tantétel, elméleti ismeret, hanem tapasztalat, élet! „Élek pedig többé nem én, hanem **él bennem a Krisztus...**” (Gal 2,20) Kívánatos lenne, ha mi is ekként tudnánk bizonyosságot tenni a hit általi megigazulás bibliai igazságáról!

„Ha a bűneinkről szóló összes feljegyzés eltűnne is, akár Isten saját kezével törölné el, bűneink mégis megmaradnának, mert a bűn bennünk van. Ha kősziklába lennének vésve, és ez a kőszikla porrá őrölné, akkor sem lennének eltörölve ezzel a bűneink. A bűn eltörlése csak úgy történhet, hogy emberi lényünkéből törölné ki a bűn... A földi szentély szolgálata arról tanúskodik, hogy a szentély megtisztítása és ezáltal az evangéliumi szolgálat befejezése érdekében mindenelőtt annak a népnek kell véglegesen megtisztulnia, amely részt vesz ebben a szolgálatban. Más szavakkal ez azt jelenti, hogy a szentélyben magában nem fejeződhet be addig a törvényszegésektől, bűnöktől és tisztátalanságoktól való szabadítás és az Istennel való megbékélés műve, amíg meg nem valósul ez minden egyes személyben, aki része volt a szentély szolgálatának. A szentély nem tisztíthat meg addig, míg nem tisztul meg minden egyes hívő, aki ott imádja az Urat. **A szentély nem tisztíthat meg addig, amíg a nép bűnvallomásai és papi közbenjárás által a tisztátalanságok, törvényszegések és a bűnök folyamata árad a szentélybe...** Ezt a folyamatot meg kell állítani, és pedig a forrásnál, a szentélyhez tartozó hívők szívében és életében, **mielőtt lehetséges volna magának a szentélynek a megtisztítása...**” (Robert J. Wieland: *Az 1888-as üzenet*, A szentély megtisztítása és az 1888-as üzenet c. fej.)

„Minden úgynevezett hit általi megigazulás, amely igaznak jelenti ki az embert, aki továbbra is szándékosan engedetlen Isten törvénye iránt – hazugság, mert elferdíti mind a megigazulás, mind a hit jelentését, és egyiket sem érti.” (Robert J. Wieland: i. m., A hit általi megigazulás, ahogyan az 1888-as hírnökök értették c. fej.)

5 A végidőben Isten népének milyen tapasztalatokon kell keresztülmennie, hogy mennyei Főpapunk elvégezhesse, kiteljesíthesse bűntől való szabadításunk munkáját? Miért van szükség Isten egyházában a rostálásra?

„**Ímé, elküldöm az én követemet, és megtisztítja előttem az utat, s mindjárt eljön templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetség követe, akit ti kívántok; ímé, eljön, azt mondja a Seregek Ura. De kicsoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvös tüze és a ruhamosók lúgja! Ül mint ötvös vagy ezüsttisztogató, és megtisztítja Lévi fiait, fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt, és igazsággal visznek ételáldozatot az Úrnak.**” (Mal 3,1–3)

„**Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de aki utánam jő, erősebb nálamnál, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó, ő Szent Lélekkal és tőzzel keresztel majd titeket. Akinek szórólapát van a kezében, és megtisztítja szérűjét, és gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tőzzel.**” (Mt 3,11–12)

Vö. Ámos 9,9; Lk 22,31–32; Jel 3,18.

Régen a földművesek rostálással tisztították a búzát, hogy az értékes magvakat elkülönítsék az értéktelen héjtól, a polyvától. Ezzel a képpel utal a Szentírás Isten népe megtisztítására, a válságos idők eseményeire való felkészítésre. Ez a rostálással rázogató ma is „működik” mind egyéni, mind közösségi életünket érintően, hogy megtisztítsa egyházát, illetve elkülönítse a búzát a konkolytól. Jézus Pétert életének egyik válságos órájában „Sátán rostálására” figyelmeztette. Ebből is látszik, hogy nem Isten küldi a rostát képező próbákat, szenvedéseket, mögöttük Sátán tevékenysége áll. De csak addig mehet el, ameddig – Jób példája szerint – Isten megengedi neki. És amiképpen tette Péter esetében, értünk is imádkozik, hogy hitünk meg ne fogyatkozzék. Azt akarja, hogy kigyógyuljunk önzésünkéből, és teljesen adjuk át neki a szívünket.

Amit Isten a mennyre való alkalmassá válásunk érdekében egyenként tesz velünk, sokszor megcselekszi egész népével is. Ámos könyvében azt olvashatjuk, hogy Isten megengedi, hogy népének tagjai szétszóródjanak a nemzetek közé, s a nyomorúság és fájdalom útját járva ráébredjenek lelkületük helytelenségére, és változást akarva „teljes szívből keressék Őt” (Jer 29,13). Amit Isten a történelem folyamán ismételt megengedett egyháza megtisztítására, azt teszi most még fokozottabban, mert a maradéknak különlegesen nagy szerepet kell betöltenie a világ végső evangelizálásában. A megszentelődés legmagasabb szintjét kell elérnie, hogy átvészelhessen a végidőre megjövendő nagy nyomorúságot (Dn 12,1; Mt 24,21). Az idők végének közeledtét jelző egyik legfontosabb jel, hogy az ellenség ádáz dühvel támadja kívülről és belülről mind az egész egyházat, mind egyenként a Krisztus-követőket. A közömbösség és gondtalanság, az üldözés, a tévtanok, az elkeseredés, a szakadások vihára, vagy egyszerűen a Lélek hangjának szándékos visszautasítása, a világiassághoz való ragaszkodás és az önzés sokakat ki fog rostálni az egyházból.

„Kérdeztem a szemlélt rostálás jelentőségét, és azt hallottam, hogy azt a hű Tanúbizonyosság Laodiceáról szóló határozott bizonyágtétele idézte elő. Ez mély benyomást gyakorol majd azok szívére, akik elfogadják, s arra indítja majd őket, hogy céljukat magasra tűzzék ki, s a teljes igazságot hirdessék. Sokan képtelenek lesznek ezt a határozott bizonyágot elviselni, ezért szembe szállnak vele, s ez idézi elő Isten népe között a rostálást. Láttam, hogy a hű Tanúbizonyosság bizonyágtételét félig sem szívlelték meg. Azt az ünnepélyes bizonyágtételt, amelytől a gyülekezet sorsa függ, könnyelműen vették, sőt majdnem teljesen elvetették. Ennek a bizonyágnak mély megbánást kell előidézni az emberekben. Akik igazságban elfogadják, engedelmeskednek neki, és megtisztíttatnak.” (Ellen G. White: *Korai írások*, A rostálás c. fej.)

6 A főpapi szolgálat idején mire ügyeljünk annak érdekében, hogy bűneink töröltessenek ki a könyvekből, ne a nevünk? Jákob hitküzdeme milyen tanulsággal szolgálhat ma is számunkra?

„Semmi dolgot ne végezzetek azon a napon, mert engesztelés napja az, hogy engesztelés legyen értetek az Úr előtt, a ti Istenetek előtt. Mert ha valaki nem sanyargatja meg magát ezen a napon, irtassék ki a népe közül.” (3Móz 23,26–32)

„De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezdedjék a szívetek dobzódás, részegség és ez élet gondjai miatt, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap! Mert mint egy tőr, úgy lep meg mindeneket, akik az egész föld színén lakoznak. Vigyázzatok azért minden időben, kérvén, hogy méltókká tétessetek arra, hogy elkerüljétek mindezeket, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az embernek Fia előtt!” (Lk 21,34–36)

Lásd még: Jer 30,7; Jel 22,11.

.....
.....
.....

A végidőre vonatkozó próféciákból is csak annyit tudhatunk, hogy Jézus főpapi szolgálata pontosan mikor kezdődött el (1844), és az első szakasza a meghalt igazak felett folyik. Arra azonban nem találunk sem idői, sem eseményhez kötött kijelentést, hogy az élő igazakkal – azaz a Jézus második eljövételét élve megérő igazakkal – kapcsolatosan mikor kezdődik el az ítélet. „Az Isten háza felett kezdődik” (1Pt 4,17) az ítélet második szakasza. A főpapi szolgálat harmadik szakasza a nagy evangéliumhirdetésre megtért emberek csoportjával zárul. Annyit viszont bizonyosan tudhatunk, hogy a kegyelemidő lejártával, a hét csapás kezdetére már minden ember sorsa örökre eldőlt. Akkor már késő lesz bűneinkre felmentést kérni, illetve azok eltörlésében reménykedni, mivel ekkor már végleg lezárul Krisztus közbenjáró szolgálata. Bűneink eltörléséért már „ma” kell folyamodnunk, „ma, ha az Ő szavát halljátok” (Zsid 3,7).

Sorsunk végső kimenetele minden nappal formálódik.

„Ha Jákób előzőleg nem bánta volna meg a bűnét – azt, hogy csalással szerezte meg az elsőszülöttségi jogot –, az irgalmas Isten nem hallgatta volna meg imáját, és nem őrzi meg életét. Ha a nyomorúság idején Isten népének – aggódása és gyötrődése közben – be nem vallott bűnök jutnának eszébe, összeroskadna. A hívők kétségbeesésükben elveszítenék hitüket, és nem tudnának bizalommal szabadulásért könyörögni Istenhez. Nagyon is tudatában vannak méltatlanságuknak. Nincsenek elrejtett hibáik. Bűneik előttük mentek az ítéletre. Isten eltörölte e bűnöket, és ők már nem is emlékeznek rájuk. **Sátán sok emberrel el tudja hitetni, hogy Isten elnézi az apró mulasztásokat. De az Úr – ahogy Jákób esetében megmu-**

tatta – semmiképpen nem hagyja jóvá és nem tűri el a gonoszt. Sátán le fogja győzni azokat, akik mentegetik és rejtegetik bűneiket, mert azok bevallatlanul és megbocsátatlanul bent maradnak a mennyei könyvekben. Minél hangzatosabb a hitvallásuk, és minél rangosabb a helyük, Isten annál súlyosabbnak ítéli eljárásukat, és annál biztosabb nagy ellenségük diadala. Akik halogatják az ítéletre való felkészülést, azok nem fognak elkészülni sem a nyomorúság idején, sem később. Esetük reménytelen...

Most van a nagy engesztelési nap. Az Úr azt kívánta, hogy míg a jelképes szolgálat főpapja Izráélért engesztelést végez, az egész nép, bűnbánattal és alázattal sanyargassa meg lelkét előtte, hogy senki „ki ne irtassék a népe közül”. Annak pedig, aki azt akarja, hogy neve bent maradjon az élet könyvében, most, e rövid kegyelmi idő alatt kell bűnbánó szívvel és őszinte megtéréssel megsanyargatnia lelkét Isten előtt. **Tartsunk mélységes, lelkiismeretes önvizsgálatot! A léhaságból és felszínességből, amit oly sok állítólagos keresztény megenged magának, ki kell gyógyulni. Súlyos harc vár mindazokra, akik uralomra törő bűnös természetüket igába akarják hajtani. A felkészülés munkája személyes munka. Nem csoportosan fogunk üdvözülni. Az egyik ember tisztasága és odaszentelődése nem ellensúlyozza e tulajdonságok hiányát a másokban. Minden nemzetnek meg kell jelennie Isten ítélőszéke előtt, de Isten minden egyes ember ügyét olyan alaposan vizsgálja meg, mintha rajta kívül nem volna senki más a világon. Mindenkinek a mérce alá kell állnia. Senkin sem maradhat egyetlen folt sem.”** (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A nyomorúság ideje; A vizsgálati ítélet c. feje.)

---

*Az e heti adomány az irodalmi alapot támogatja.
– Hozzájárulás a Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadónál
megjelentetett kiadványok és a kiadó működési költségeihez.*

„Ezt mondván nagy szóval...”

Küldetésünk betöltése a jelenben

Az emberi történelemben élő utolsó nemzedék helyzete sajátos és egyedülálló: megélheti Jézus eljövetelét, és még azt megelőzően a kegyelemidő lejártát. Ez azt jelenti, hogy a bűnrendezés lehetősége még az életük folyamán lezárul, és végső sorsuk még életük folyamán eldőlt. Éppen ezért Isten minden segítséget megad ahhoz, hogy mindenki helyes döntést hozhasson. E heti tanulmányunkban azt vizsgáljuk, milyen figyelmeztetéssel, utolsó felhívással keresi meg a Föld lakóit Isten, mielőtt felkelne, hogy ítéljen.

¶ Mire figyelmeztet és mire hív fel az első angyal üzenete?

„Láttam más angyalt az ég közepén repülni, akinél volt az örökkévaló evangélium, hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, minden nemzetségnek és ágazatnak, nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája, és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait!” (Jel 14,6–7)

„Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten, ő alkotott minket és nem magunk. Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le, essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt!” (Zsolt 100,3; 95,6)

Vegyük számba, milyen konkrét felhívásokat fogalmaz meg az üzenet, és miért lehetnek ezek különösen időszerűek a vég idején, korunk sajátos társadalmi állapotai közepette:

„Féljétek az Istent”

Világunkban ugyanúgy kihalóban van az istenismeret és az istenfélelem, mint Noé korában volt, vagy a megítéltetés előtt álló Kánaánban. Ennek törvényszerű következménye a bűn megsokasodása, hiszen nincs, ami féken tartsa az emberi természetet. 1Tim 3,1–5 szerint végül általános lesz a kegyesség/istenfélelem látszata (Jel 13. szerint általános, kikényszerített vallásosság lesz az uralkodó), de annak ereje nélkül. „Az Úr félelme... a gonosztól való eltávozás” (Jób 28,28) – tehát az istenfélelem egyedüli bizonyossága az Isten iránti engedelmesség és a bűn megtagadása. Istent félni annyit jelent, hogy az Ő értékrendje szerint élek, amely immár az enyém is, mert befogadtam a szívembe.

„Az első angyal által Isten arra szólítja fel az embereket, hogy féljék Őt, neki adjanak dicsőséget, és benne a menny és föld Teremtőjét imádják. Hogy ezt megtehessek, engedelmeskedniük kell törvényének. Bölcs Salamon ezt mondja: »Istent féljed, és az Ő parancsolatait megtartsd, mert ez az embernek fő dolga!« (Préd 12,15) Isten parancsolatainak megtartása nélkül semmiféle imádat nem lehet kedves Istennek. »Az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az Ő parancsolatait.« »Valaki elfordítja fülét a törvény hallásától, annak könnyörgése is utálatos.« (1Jn 5,3; Péld 28,9)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 25. feje.)

„...néki adjatok dicsőséget”

A nyílt istentagadás korában élünk, vagy ami talán még ennél is rosszabb, az Istenről való teljes elfeledkezés, az iránta való közöny korában. Emlékezés sincs róla, ehelyett emberek nyernek dicsőséget: ünnepelelt csillagok, sztárok, közszereplők, akik sok esetben feslett életű emberek. Megrendítő ellentmondás, hogy éppen az utolsó, eddigi legnépesebb nemzedék, az ítélet közvetlen közelségében élő hatalmas embertömeg az, amely teljesen elfeledkezett Istenről. Hamarosan oda kell állniuk az ítélszéke elé, és azt sem tudják, hogy léteznek! Kimondhatatlanul nagy szükség van erre a felrázó üzenetre – következésképpen rendkívüli felelősség nyugszik rajtunk, akik mindezt látjuk és tudjuk.

„...eljött az ítélet órája”

Mindig az jelentette az egyedüli biztonságot az üdvösség szempontjából, ha lelkiileg készen álltunk az Istennel való találkozásra, hiszen nem tudhatjuk, hogy személyes életünk meddig tart. A vég idejéhez érve azonban leszűkül az időhorizont, és kifejezetten sürgető tényként jelenik meg az ítélet, a számadás közelsége. Embertársainkat is szembesítenünk kell a ténnyel: nincs helye a halogatásnak – választani kell, még ma.

Figyeljük meg, hogy a bejelentés múlt időben hangzik: „eljött az ítélet órája”, ami pontosan megfelel a valóságnak: „Az ítélet, amely 1844-ben kezdődött, addig tart, amíg mindenkinek az ügye eldől – élőké és holtaké egyaránt. Tehát az emberiség kegyelmi idejének lezárulásáig.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 25. fej.) Valóban eljött az ítélet órája, csak a kihirdetése várat még magára.

Talán ellentmondásnak tűnhet, hogy az angyal az örökkévaló evangéliumot hirdeti, és közben az ítéletről szól, de nincs szó ellentmondásról. A bűneitől szenvedő, azokat igazán megbánó, hitben elrendező ember számára nem létezik nagyobb örömhír annál, hogy a múlt bűneit, amiket immár szégyell, és szeretné, ha meg nem történtté tehetné, Isten az ítéletben Krisztus igaz-

ságára tekintettel egyszer és mindenkorra eltörli, s úgy mehetünk be Isten országába mint igazak, nem pedig mint megtúrt személyek. Ugyanúgy valósággal gyógyulnak nyilvánítanak bennünket, mint egykor a Jézus Krisztus által meggyógyított leprást a papok (Mt 8,1–4). Isten adná meg mindannyiunknak, hogy felragyogjon az életünkben az ítélet igazi örömhír volta!

„...imádjatok a Teremtőt”

„Azért kell imádnunk Istent, mert Ő a Teremtő, és minden lény neki köszönheti létét.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 25. fej.) Istent a teremtés jogán is megilleti az imádat, amit csak azért, hogy a bűneset után sem mondott le rólunk, hanem véghezvitte a megváltás művét. Nem lehetünk olyan érzéketlenek és tompák, hogy mindez ne érintsen meg bennünket. Az egyedül helyes és méltányos reakció, ha ezért teljes mértékben előtte hódolunk, minden más elutasításnak, tagadásnak számít. Vigyáznunk kell, mert Isten imádata ellen nemcsak látványosan vétethetünk, másoknak adva dicsőséget, hanem azzal is, ha magunknak, az önző kívánságainknak kedvezünk, amikor tudjuk, hogy Ő mást kívánna.

„Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt. Az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióállomásához...” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 543. o.)

Q Milyen megállapítást fogalmaz meg a második angyal? **Q** Hol találkozunk még tartalmilag hasonló üzenettel, és az mennyiben hangzik másként? Mi indokolhatja azt, hogy a három angyal nem azonos erővel szólaltatja meg az üzenetét?

„Más angyal követte azt, mondván: »Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város! Mert paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek.«” (Jel 14,8)

„Ezek után láttam más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma volt, és a föld fénylett a dicsőségétől. És kiáltott teljes erejéből, nagy szóval, mondván: »Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögök lakhelyévé, minden tisztátalan lélek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madár tömlöcévé. Mert paráznasága haragjának borából ivott valamennyi nép, és a föld királyai vele paráználkodtak, s a föld kalmárai az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak.« És hallottam más szöveget a mennyből, amely ezt mondta: »Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek a bűneiben, és ne kapjatok csapásaiból: mert bűnei az égig hatottak, és megemlékezett Isten az ő gonoszságairól.«” (Jel 18,1–5)

A második angyal mondandója tartalmában és hirdetésének módjában is eltér a másik kettőtől. Egy tényről állapít meg: a végidő egyházainak jelképesen Babilonnak nevezett csoportja (Jel 17,1–5) Isten szemében elbukott. Az első angyal üzenetével szoros összefüggésben teszi ezt: a magukat kereszténynek valló közösségek, amelyek nem fogadták örömmel Jézus visszatérésének hírért, hanem elutasították azt, magukat minősítették.

„A második angyal üzenete 1844 nyarán hangzott fel először, és akkoriban leginkább az Egyesült Államok egyházaira vonatkozott, ahol az ítéletre való figyelmeztetés a legszélesebb körben hangzott, s a legáltalánosabban visszautasították, és ahol az egyházak hanyatlása a legrohamosabb volt.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Az elutasított intés c. fejelet)

Az első és a harmadik angyaltól eltérően ez az üzenet nem „nagy szóval” hangzik. Csak a 18. fejezetben erősödik fel,

akkor azonban már a másik kettőt is felülmúlóan: „...kiáltott teljes erejéből, nagy szóval...”

„A második angyal üzenete azonban 1844-ben még nem érte el a teljes beteljesedését. Az egyházak abban az időben erkölcsi bukást éltek át annak következtében, hogy nem fogadták be az adventüzenet világosságát, de ez a bukás még nem volt teljes. Mivel azonban továbbra is elutasították az időre szóló különleges igazságot, egyre mélyebbre süllyedtek. De még mindig nem mondható, hogy »leomlott (elesett)... Babilon...«, mert paráznasága haragborából adott inni minden pogány népnek«. Babilon még nem itatott meg minden népet. A világhoz igazodás és a korunknak szóló, próbára tevő igazságokkal szembeni közömbös lelkület teret hódít a keresztény világ minden országának protestáns egyházaiban. Ezekre az egyházakra is vonatkozik a második angyal ünnepélyes és rettenetes ítélete. A hitehagyás munkája azonban még érte el a tetőpontját.

A Jel 18. fejezete arra az időre mutat, amikor a hármast intés (lásd Jel 14,6–12) elutasításának következményeként az egyház teljesen eljut a második angyal által megjövendölt állapotra, és Isten felszólítja a még Babilonban levő népet, hogy szakadjon el attól a közösségtől. Ez az üzenet az utolsó, amelyet a világ kap, és ez az üzenet elvégzi a maga munkáját. Amikor azok, »akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazságtalanságban« (2Thess 2,12), ki lesznek szolgáltatva a súlyos csalások és hazugságok befogadásának, akkor az igazság fénye ragyog mindazokra, akiknek a szíve nyitva van befogadására, és az Úr minden gyermeke, aki még Babilonban van, hallgat e hívásra: »Fussatok ki belőle, én népem!« (Jel 18,4)” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Az elutasított intés c. fejelet)

„Láttam a mennyben angyalokat fel-alá járni, leszállni a földre, majd újra fel a mennybe, valamilyen fontos esemény teljesezésére készülve. Majd láttam egy másik hatalmas angyalt, aki

megbízást kapott, hogy szálljon le a földre, és egyesítse hangját a harmadik angyaléval, adjon erőt és súlyt az üzenetének. Az angyal nagy hatalmat és dicsőséget kapott, és amikor alászállt, dicsősége megvilágította a földet. A világosság, amely az angyalt övezte, mindenhova elhatott, amikor nagy erővel, fennhangon kiáltotta: »Leomlott, leomlott a nagy Babilon, s lett ördögök lakhelyévé, minden tisztátalan lélek tömlöcévé, és gyűlöletes madarak tömlöcévé.« A Babilon bukásáról szóló üzenetet, ahogyan a második angyal hirdette, megismételte, kiegészítve annak a romlottságnak a megemlítésével, amely 1844 óta jelent meg az egyházakban. Ez az angyal éppen időben érkezett, hogy a harmadik angyal üzenetének végső nagy munkájához csatlakozzék, amikor az hangos kiáltással erősödik. Isten népe így készítetik elő arra, hogy megálljon a kísértés órájában, amely hamarosan bekövetkezik. Láttam, hogy nagy világosság nyugodott meg rajtuk, és egyesült erővel, bátran hirdették a harmadik angyal üzenetét.

Angyalok küldettek el, hogy a hatalmas angyalt támogassák munkájában, és a következő kiáltást hallottam, amely úgy tűnt, mindenfelé hangzik: »Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek bűneiben, és ne kapjatok csapásaiból! Mert bűnei az égig hatottak, s megemlékezett Isten az ő gonoszságairól.« Úgy tűnt, hogy ez az üzenet kiegészíti a harmadik angyal üzenetét, ugyanúgy, ahogy az éjféli kiáltás 1844-ben a második angyal üzenetét. Isten dicsősége nyugodott meg a türelmesen várakozó szenteken, akik félelmet nem ismerve hirdették az utolsó ünnepélyes figyelmeztetést és Babilon bukását. Felszólították Isten népét, hogy fussanak ki Babilonból, nehogy részesei legyenek rettenetes sorsának.” (Ellen G. White: *Tapasztalatok és látomások*, A hangos kiáltás c. fej.)

A fenti idézetekből megérthetjük, hogy a névleges kereszténység romlása egy előrehaladó, kiteljesedő folyamat, amely a végén éri el a tetőpontját. Ekkor jön el az ideje annak, hogy

mindent felülmúló erővel és határozottsággal hangozzék a felszólítás, hogy Isten őszinte gyermekei jöjjenek ki onnan. Ahogyan Jel 13. fejezetének két fenevadja válaszút elé állítja az emberiséget, ugyanúgy válaszút elé állítja Isten is, eme üzenet által. Addigra azonban Isten látható népe körében is végbe kell mennie a megtisztulásnak, „világosság” és „Isten dicsősége” kell hogy „megnyugodjon rajtuk”. Ki kell emelkednünk a laodiceai állapotból, hiszen csakis Isten igazságának megélése adhat erőt és tekintélyt egy ilyen súlyos üzenetnek. Ennek híján furcsa, felsemés módon csapódhat le más egyházak híveiben, ha őket az egyházuk elhagyására szólítjuk fel. Nem szerencsés, és valószínűleg nem is gyümölcsöző, ha a kritikai üzenetünk erősebb és jobban hallható, mint az evangélium képviselője az életünkben.

3 Milyen óvást és milyen törvényszerűséget fogalmaz meg a harmadik angyal üzenete?

„Harmadik angyal is követte azokat, mondván nagy szóval: **Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába: és kínoztatik tűzzel és kénkövel a szent angyalok előtt és a Bárány előtt; és az ő kínlásuk füstje felmegy örökkön-örökké, és nem lesz nyugalomuk éjjel és nappal, akik imádják a fenevadat és annak képét, és ha valaki az ő nevének bélyegét felveszi. Itt van a szentek békeséges türe, itt, akik megtartják Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” (Jel 14,9–12)**

„A legfélelmetesebb fenyegetést, amely valaha is halandókhoz szólt, a harmadik angyal üzenete tartalmazza. Szörnyű bűn lehet az, amely Istent olyan haragra indítja, melybe nem vegyül kegyelem. Mindenki tisztán láthat e fontos kérdésben. Isten, mielőtt ítélkezne, óva inti e bűntől a világot, hogy mindenki megtudja, miért fog ítélete lesújtani, és mindenkinek legyen alkalma megmenekülni a büntetéstől.

Ellentétben azokkal, akik megtartják Isten parancsolatait, és őrzik Jézus hitét, a harmadik angyal rámutat egy másik csoportra, amelynek a tévelygéseivel szemben ez a komoly és félelmetes figyelmeztetés hangzik: »Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, s bélyegét felveszi homlokára vagy kezére, az is iszik Isten haragjának borából.« (Jel 14,9–10) Ennek az üzenetnek a megértéséhez jól kell értelmeznünk az itt alkalmazott szimbólumokat. Mit jelképez a fenevad, a kép, a bélyeg?

Amikor az ősegyház megromlott, mert feladta evangéliumi egyszerűségét, s pogány rítusokat és szokásokat fogadott el, elveszítette Isten Lelkét és erejét. Mivel azonban az emberek lelkiismeretét irányítani akarta, a világi hatalom támogatását igényelte. Így jött létre a pápaság, egy olyan egyház, amely irányította az államhatalmat, és felhasználta saját céljainak előmozdítására, főképpen az »eretnység« megbüntetésére. Hogy az Egyesült Államok megformálhassa a fenevad képét, ahhoz a világi hatalomnak úgy kell a polgári hatalmat irányítania, hogy az egyház az államhatalmat is saját céljainak szolgálatába állítsa.

Amikor az Egyesült Államok legjelentősebb egyházai a közösen vallott tantételekben egységre jutva arra befolyásolják az államot, hogy tegye kötelezővé rendelkezéseiket és tartsa fenn létesítményeiket, akkor a protestáns Amerika már megformálta a római hierarchia hasonmását, aminek elkerülhetetlen következménye, hogy a polgári hatóság büntetést ró azokra, akik eltérő véleményt vallanak.

A próféta óva inti a fenevadnak és bélyegének imadásától, majd kijelenti, hogy itt vannak azok, »akik megtartják Isten

parancsolatait és a Jézus hitét«. A kinyilatkoztatás ilyen éles különbséget tesz Isten parancsolatainak megtartói és azok között, akik imádják a fenevadat, valamint a fenevad képét, és felveszik bélyegét. Ebből következik, hogy a törvény megtartása és a törvény áthágása jelzi a különbséget Isten imádói és a fenevad imádói között...

A pápaság csak Isten törvényének megváltoztatásával tudta Isten fölé emelni magát. Mindazok, akik az így megváltoztatott törvénynek tudatosan engedelmessé válnak, mindenképp tisztelettel tekintenek az államhatalomra, amely a törvényt megváltoztatta. Aki a pápai törvényeknek engedelmessé válnak, az a pápa iránti hűség jelét veszi magára az Isten iránti hűség helyett.

Amikor tehát az Egyesült Államokban kötelező lesz a vasárnap megtartása, tulajdonképpen a fenevadnak és képének az imádása lesz kötelező.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem/Korszakok nyomában*, Isten változhatatlan törvénye c. fejelet)

Az üzenet szerint Isten parancsolatait és Jézus hitét egyszerre kell megtartani. Másként nem is lehetséges, hiszen emberi erővel képtelenek vagyunk összhangra jutni Isten törvényével (lásd Rm 7. emberének küzdelmét). A törvény feladata, hogy „Krisztusra vezérlő mesterünké legyen” (Gal 3,24), megigazulni azonban – akár a múlt bűneinek az elrendezésére nézve, akár a mindenkorai kísértések legyőzését tekintve – csakis Krisztusba vetett hit által és az Ő segítségével lehet. Ennek eredményeként jutunk összhangra Isten törvényével, és ezért kapunk akkorra hangsúlyt ennek az üzenetnek a végén, hogy bár a küzdelem Isten törvénye körül, és azon belül különösen a negyedik parancsolat vonatkozásában zajlik majd, Isten nem önmagában a hűséget várja el tőlünk, hanem a Fiába vetett hitet, és annak a hitnek a gyakorlását a szorongatás idején, amellyel Krisztus Urunk is élt és győzött. Ezt a hitet minősíti a békességes tűrés is, ami azt jelenti, hogy állhatatosan kitartani lázongás, zúgolódás nélkül, és önként alatta maradni a tehernek (ez a kifejezés eredeti jelenté-

se), amelyet pedig letehetnénk. Ez a keresztény egyik legfőbb erénye. Az evangélium összefüggésében ez annyit jelent, hogy kényszer hatására sem adni fel a hitet, és közben megőrizni a lelki békét. Ez lesz a végidő hívő népének nagy próbája is.

4 Kik alkalmasak ennek az üzenetnek a hirdetésére?

„Láttam, ímé egy Bárány állt Sion hegyén, és vele száznegyvennégy ezren, akiknek homlokán írva volt az ő Atyjának neve... Ezek azok, akik asszonyokkal nem fertőztették meg magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, valahová megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül Istennek és a Báránynak zsengeiül. És az ő szájukban nem találtatott álnokság, mert Isten királyiszéke előtt feddhetetlenek.” (Jel 14,1–5)

.....

.....

.....

Az idézett szakasz a 13. fejezet és a hármasság üzenet között olvasható, a látomásos önműködő szakaszaként. Az előző fejezet a végidő két nagy főhatalmát mutatta be, akik egymással karöltve szinte az egész világot a bálványimádás útjára kényszerítik, minden lehetséges eszközt felhasználva ennek érdekében. Az egyes emberre nehezedő nyomás szinte elképzelhetetlen lesz. A fejezet jövődőléseit komolyan átgondolva joggal vetődik fel a kérdés, hogy lesznek-e egyáltalán olyanok, akik ellent tudnak állni ennek a példátlan kényszernek (Dn 12,1; Mt 24,21), és ha igen, vajon megadatik-e, hogy mi magunk is közéjük számláltassunk? Ugyanilyen erővel ve-

tődik fel az a kérdés is, hogy ezeknek az utolsó, felrázó üzeneteknek a hirdetésére „kicsoda alkalmas” (2Kor 2,15)?

A választ az idézett szakaszban találjuk: lesznek, még hozzá nem is kevesen, hanem kifejezetten sokan és minden népből, akik győzni fognak a fenevad felett (Jel 15,1–2). De ebben a küzdelemben csak azok tudnak megállni, és csak azok hívhatják fel hitelesen embertársaikat is arra, hogy álljanak Isten oldalára, akik győztek a bűn felett és elérték a tökéletességet, még hozzá maradéktalanul: Isten királyiszéke előtt feddhetetlenek, a szájukban álnokság nem található. Ez a győzelem azért is elengedhetetlen, mert a kegyelemidő lejárta után nincs mód a bűnök rendezésére. Ráadásul csak ilyen embereket pecsételhet el Isten és nyilváníthat magáénak, s támogathat Szentlelkével a küzdelemben és a másokért végzett munkában.

5 Minek, kinek a révén végzi el Isten bennünk ezt a mérhetetlen munkát? Mire van szükség ahhoz, hogy ez kiteljesedjen az életünkben?

„Akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.” (Rm 8,14)
„Ha azért ti gonosz létekre tudtok a fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, akik tőle kérik.” (Lk 11,13)

.....

.....

.....

Egyedül Isten Lelke által lehetséges legyőzni a bűnt, és felkészülni. „Isten Lelke nélkül az Ige ismerete nem ér semmit. Elméleti igazság – ha nem kíséri a Szentlélek – nem tudja megeleveníteni az ember lelkét, sem megszentelni a szívét. Ha Isten

Lelke nem vési szívünkbe az igazságot, hiába ismerjük a Biblia parancsait és ígéreteit, jellemünk nem alakul át. A Lélek világossága nélkül az ember nem tudja megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől, és elbukik Sátán mesteri kísértései nyomán.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a vőlegénnyel c. fejr.)

„Szükségünk van a mindeddig nélkülözött tapasztalatokra, amelyek megszerzésére sokan túlságosan lusták. Sokszor a várható bajt nagyobbban látjuk, mint amilyen a valóságban. De nem így van ez az előttünk álló veszéllyel. A legéletszerűbb ábrázolás sem tükrözi vissza, hogy milyen súlyos lesz a megpróbáltatás. A próbában mindenkinek egyedül kell Isten előtt megállnia. Ha »Noé, Dániel és Jób« az országban volna, »élek én, mondja az Úr, nem szabadítanának meg sem fiat, sem leányt, ők igazságukkal csak a maguk lelkét szabadítanak meg« (Ezék 14,20).” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 41. fejr.)

„A bolond szüzek által képviselt emberek nem képmutatók. Tisztelik és pártfogolják az igazságot, szeretik azokat, akik hisznek az igazságban, mégsem vetik alá magukat a Szentlélek munkájának. Nem estek a Sziklára, Krisztus Jézusra, és nem engedik, hogy régi természetüket szétzúzza. Akárcsak a köves talajjal ábrázolt hallgatók, szívesen hallgatják az Igét, de nem igazodnak elveihez. Az Ige hatása nem tartós az életükben. A Szentlélek csak akkor munkálkodik a szívünkben, csak akkor alakít új lénynyé, ha vágyunk erre, és hagyjuk, hogy a Lélek alakítson. A bolond szüzekként ábrázolt emberek azonban megelégszenek a felszínes cselekedetekkel. Nem ismerik Istent. Nem tanulmányozták jellemét, nincs közösségük vele. Ezért nem tudnak bízni Istenben, és hinni Igéjében. Istenszolgálatuk formássággá süllyedt.” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, Találkozás a vőlegénnyel c. fejr.)

Vajon mennyire illik ránk ez a jellemzés? Tudatosult-e bennem, hogy sok minden, amit értéknek gondoltam és az okos

szüzekhez tartozás zálogának, az a bolond szüzekben is megvan? Hogy állok ugyanakkor azon dolgok tekintetében, amelyek náluk hiányoznak, és amiért bolondnak nevezi őket a Szentírás? Ha találva érezzük magunkat, akkor rendülünk meg, de ne csüggedjünk: a tanítványok három és fél évig jártak a Mesterrel, mégis alapvető hiányosságaik voltak a krisztusi élet gyakorlatában, ezen belül egymás elhordozásában is, ami még az utolsó vacsorán is megmutatkozott. Mégis, alig ötven nap elég volt arra, hogy alkalmassá váljanak a korai eső kitöltetésére, és ezzel arra a munkára, amellyel Mesterük megbízta őket. Ennek a titka és feltétele az volt, hogy teljesen átadtak önmagukat és félretettek mindent, ami elválasztotta őket egymástól. Egyesültek a Mester szolgálatában és abban a vágyban, hogy ennek minél tökéletesebben megfeleljenek. Mi se latolgassuk emberileg, hogy mennyi ideje járunk már a hit útján és milyen kevésre jutottunk eddig, miközben az idők jelei arról győznek meg, hogy mindenképp vége elközelgett. Ne engedjük, hogy Sátán az esetünk reménytelenségének gondolatával csüggeszen! Meglehet, hogy az életünk eddigi idejét nagyrészt eltékoztuk, de ha mostantól szabályszerűen, Isten Fiába vetett hittel küzdünk, az életünket egészen neki átadva, akkor Ő rövid idő alatt is el tudja végezni bennünk azt, amit eddig nem engedtünk.

6 Mitől függ, hogy kire árad ki a késői eső? Mire rendelte ezt az ajándékot Isten az életünkben, és mire nem?

„Szentek legyetek, mert én szent vagyok...” (3Móz 11,44)

.....
.....
.....

A Szentlélek kitöltetése és ezzel együtt Isten hitelesítő pecsétjének elnyerése csak akkor történhet meg az életünkben, ha Isten valósággal befogadhat bennünket a családjába, a szentek közösségébe. Ellen G. White-től idézzük a következőket:

„Láttam, hogy senki sem részesülhet a »felüdülésben«, ha nem győzedelmeskedett minden gyengeség, büszkeség, önzés, világ iránti szeretet, minden rossz szó és cselekedet felett... Ránk bízták jellemhibáink gyógyítását, hogy tisztítsuk meg a lélek templomát minden szennytől. Csak ezután árad ki ránk a késői eső...” (*Bizonyságtételek*, V. köt., 214. o.)

„Amikor a hívők szívében Krisztus lakozik, amikor minden önzés kihalt, amikor a versengés, az elsőbbségre való törekvés megszűnik, amikor az egység és a megszentelődés utáni vágy uralkodik, amikor egymás iránti szeretetük meglát-szik és érződik, akkor a Szentlélek kegyelmi zápora olyan bizonyossággal fog rájuk áradni, mint ahogy Isten ígéreteiből egy jóta vagy pontocska sem veszhet el.” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I., 167. o.)

„Ebben az életben kell elszakadnunk a bűntől a Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által.” (*A nagy küzdelem*, 39. fej.)

„Amikor a harmadik angyal üzenete hangos kiáltássá erősödik, nagy erő kíséri a befejező munkát, és Isten hűséges népe részesülni fog ebben a dicsőségben. A késői eső megeleveníti és megerősíti őket, hogy megállhassanak a nyomorúság idején.” (*The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, VII. köt., 984. o.)

„Meggérdeztem, mi eredményezte ezt a nagy változást. Az angyal így válaszolt: Ez a késői eső, a felüdülés az Úr színétől. A harmadik angyal hangos kiáltása.” (*Early Writings*, 271. o.)

A Szentlélek kitöltetése tehát nem arra képesít, hogy igazakká legyünk, hanem az igazakra töltetik ki annak érdekében, hogy el tudják végezni az utolsó nagy evangéliumhirdetés feladatát, és el tudják viselni a végső próbákat.

„Sátán le fogja győzni azokat, akik mentegetik és rejtegetik bűneiket, mert azok bevallatlanul és megbocsátatlanul bent maradnak a mennyei könyvekben. Minél hangzatosabb a hitvallásuk, és minél rangosabb a helyük, Isten annál súlyosabbnak ítéli eljárásukat, és nagy ellenségük diadala annál biztosabb. Akik halogatják az ítéletre való felkészülést, azok nem fognak elkészülni sem a nyomorúság idején, sem később. Esetük reménytelen.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 550–551. o.)

Összegzés:

1. A három angyal üzenete nem váltja egymást, hanem egymás után hangoznak fel, és a későbbiek csatlakoznak a korábbiakhoz. „Az első és második angyal üzenetét magában foglaló harmadik angyali üzenet a mi időnknek szól.” (*Testimonies for the Church*, VIII. köt., 197. o.)

2. Ezek az üzenetek nem vég nélkül hangoznak, a kegyelemidő lejárta véget vet nekik: „Amikor a harmadik angyal üzenetének hirdetése lezárul, Isten visszavonja kegyelmét a Föld törvénszegő lakóitól.” (*A nagy küzdelem*, 546. o.) A kegyelemidő lejárta után már sem helye, sem értelme nincs semmilyen figyelmeztetésnek, isteni üzenetnek. Annak lejárta előtt azonban annál inkább!

Az e heti adomány a médiaosztályt támogatja.

– Hozzájárulás a közösség által terjesztett hanganyagok készítéséhez és az osztály működtetéséhez.

„Lesznek jelek a napban, holdban
és csillagokban...”

Az idők jelei

¶ Hol találkozunk a Bibliában „az idők jelei” fogalommal, és milyen összefüggésben? Az élet mely területein várható ezek megjelenése, és minek a következményeként? Kiknek adattak jelül?

„Lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban, és a földön pogányok szorongása a kétség miatt, amikor a tenger és a hab zúgni fog, amikor az emberek elhalnak a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik e föld kerekére következnek: mert az egek erősségei megrendülnek. És akkor meglátják az embernek Fiát eljönni a felhőben, hatalommal és nagy dicsóséggel.” (Lk 21,25–27)

„A föld megfertőztetett lakosai alatt, mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegették, megtörték az örök szövetséget.” (Ésa 24,5)

„Romlással megromol a föld, töréssel összetörik a föld, rengéssel megrendül a föld, inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a kaliba, s reá nehezedik bűne és elesik, és nem kel fel többé!” (Ésa 24,19)

Jézus Krisztus a visszajövetelével összefüggésben azt hangsúlyozta, hogy ennek a rendkívüli eseménynek előjelei lesznek. Ezek ismeretében nyomon követhető majd az üdvtörténelem alakulása: „Azonképpen ti is, amikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt.” (Mt 24,33) A jelül szolgáló, alapvetően természeti és társadalmi jellegű események megrázkódtatásként érik majd az egész világot, és nagyrészt a saját bűnei következtében sújtják az emberiséget. Azért romlik meg a föld – a természetet is beleértve –, mert lakói áthágták a törvényeket. Pontosan ez történt az első bűnesetet követően is.

Kiterjedt és baljós jövőt sejtető voltuk miatt ugyanakkor ezek a természeti és társadalmi változások és megrázkódtatások arra is alkalmasak, hogy a Bibliát és Istent nem ismerő emberek lelkében is kérdések ébredjenek az emberiség jövőjét illetően, s mindenki érzékelje, hogy valami rendkívüli esemény van készülőben.

A végidő beköszöntét – Jézus Krisztus idézett kijelentésének megfelelően – messzire ható, figyelmeztető erejű természeti jelenségek adták tudtára az emberiségnek.

„A próféta nemcsak megjövendőli Krisztus eljövételének módját és célját, hanem azokat a jeleket is felsorolja, amelyekből közelsége felismerhető. Jézus mondta: »Lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban.« (Lk 21,25) »A nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, az ég csillagai lehullanak, és az egekben levő hatalmasságok megrendülnek. És akkor meglátják az embernek Fiát eljönni a felhőkben nagy hatalommal és dicsóséggel.« (Mk 13,24–26) Ezek a jelek a XVIII. század végén kezdtek teljesedni. 1755-ben volt a történelem legszörnyűbb földrengése. Bár az emberek általában a lisszaboni földrengésként emlegetik, de kiterjedt Európa, Afrika és Amerika nagy részére...

A profécia a nap és a hold elsötétedését említi következő jelként. Ez huszonöt évvel később következett be. Megjelenését az a tény tette még megdöbbentőbbé, hogy a próféta megjövendöl-

te teljesedésének pontos idejét is. Amikor a Megváltó az Olajfák hegyén tanítványainak az egyház sokáig tartó megpróbáltatásáról, az 1260 éves pápai üldözésről beszélt – amelynek a megrövidítését megígérte –, említést tett bizonyos eseményekről, amelyek megelőzik eljövételét, és meghatározta, mikor tűnik fel közülük az első: »Azokban a napokban, az után a nyomorúság után, a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik.« (Mk 13,24) Az 1260 nap, illetve év 1798-ban ért véget. Az üldözés negyed évszázaddal előbb majdnem teljesen megszűnt. Az üldözést követően, Krisztus szavai szerint, a nap elsötétedik. 1780. május 19-én teljesedett be ez a prófécia. Az egyik legmisztikusabb, máig meg nem magyarázott jelenségként áll előttünk az 1780. május 19-i sötét nap, New England teljes látható égének és légkörének rejtélyes elsötétedése.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 17. fejelet.)

Közvetlenül Krisztus megjelenése előtt nagyobb mértékben ismétlődnek majd ezek a kozmikus jelenségek.

2 Milyen összefüggésben, milyen kérdésre válaszolva beszélt Jézus Krisztus a visszatérését közvetlenül megelőző jelekről? Hogyan értelmezendő helyesen az a kijelentése, hogy nem ismerhetjük pontosan a visszatérése időpontját? Mi lehet annak az oka, hogy Isten jobbnak látta nem megosztani velünk ezt az időpontot?

„Amikor az olajfák hegyén ült, hozzá mentek a tanítványok magukban, mondván: **Mondd meg nekünk, mikor lesznek meg ezek? És micsoda jele lesz a te eljövetelednek, és a világ végének?**” (Mt 24,3)

„A fügefáról vegyétek pedig a példát: amikor az ága már zsendül és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár: **azonképpen ti is, mikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. Bizony mondom néktek, el**

nem múlik ez a nemzetség, míg nem mindezek meglesznek. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak. Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül.” (Mt 24,32–36)

.....

.....

.....

A Máté evangéliumában olvasható nagy átfogó beszéd abban különbözik a többi hasonló próféciától, hogy nem ihletés által jutott hozzánk, hanem az Üdvözítő közvetlenül mondta el. Kérdésre válaszul tette ezt. A kérdést feltevő tanítványok a templom pusztulását a történelem végső pusztulásával kapcsolták össze (1-2. v.). Jézus Krisztus nem magyarázta el nekik, hogy a két esemény nem azonos, mert ezer évek választják majd el ezeket egymástól, hanem – a Jeruzsálem pusztulása és a világ végének körülményei és tanulságai közötti párhuzamokra tekintettel – egy egységes beszédben válaszolt a kérdésekre.

A felszólítás, hogy „amikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van”, szöges ellentétben áll a keresztény körökben gyakran hallható véleménnyel, hogy nem kell foglalkozni Jézus Krisztus visszajövetelével, mert úgysem tudja senki, hogy arra mikor kerül sor, és a 36. versre hivatkoznak. Szomorú, hogy sok keresztény számára ez a fejezet legismertebb és legfontosabb verse, amit kifogásként használnak.

„Lelkészek és mások is kijelentették, hogy Dániel és Jelenések könyvének próféciái felfoghatatlan titkok. Krisztus azonban a korunkban bekövetkező események kapcsán Dániel próféta szavaira irányította tanítványai figyelmét, és ezt mondta:

»Aki olvassa, értse meg.« (Mt 24,15) Az az állítás, hogy Jelenések könyve titok, amelyet nem lehet megérteni, éppen a könyv címének mond ellent: »Jézus Krisztus kijelentése, amelyet adott néki Isten, hogy megmutassa az Ő szolgáinak, amiknek meg kell lenniük hamar... Boldog, aki olvassa, és akik hallgatják e prófétálás beszédeit, és megtartják azokat, amelyek megírtak abban, mert az idő közel van.« (Jel 1,1–3)

Hogyan merészelik egyes emberek az ihletett Ige bizonyosságtételével szemben azt állítani, hogy Jelenések könyve olyan titok, amely meghaladja az emberi értelmet? Ez a könyv kinyilatkoztatott titok, nyitott könyv. Jelenések könyvének tanulmányozásakor az ember figyelme Dániel próféciáira terelődik. Mindkettő mérhetetlenül fontos eligazítás, amelyet Isten adott az embernek a világtörténelem lezárulásakor bekövetkező eseményekről.” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 18. fejelet)

Jézus Krisztus kifejezetten képmutatóknak nevezi azokat, akik – noha ismerhetnék a visszajövetelére vonatkozó kijelentéseket – készakarva nem akarnak tudni azokról: „Képmutatók, az ég és a föld ábrázatáról tudtok ítéletet tenni, erről az időről pedig mi dolog, hogy nem tudtok ítéletet tenni?” (Lk 12,56)

Egyértelmű, hogy Isten nem időpont formájában kívánta közölni velünk Jézus Krisztus visszatérésének idejét, hanem eseményekben határozta meg, amelyek ugyanúgy jelzik számunkra az idő előrehaladását és a célba érkezés közelségét, ahogyan például a tömegközlekedési eszközök érintik a menetrendben szereplő állomásokat. Több oka is lehet annak, hogy Isten ezt a megoldást választotta:

– Egyrészt az események alakulását mi magunk is befolyásoljuk, siettetjük vagy késleltetjük attól függően, hogy mit teszünk, hogyan élünk, hogyan végezzük a szolgálatunkat. Ahogyan a pusztai vándorlás Izráel Kádesh-Barneánál tanúsított magatartása miatt a szükséges kettő helyett negyven évre hosszabbodott, vagy a babiloni fogság azért járt egyszerű hódolta-

tás helyett tömeges fogságra vitellel, mert a választott nép ágált Isten fenyítéke és e célra választott eszköze, a babiloni király ellen, ugyanúgy befolyásolja ma az események alakulását az, hogyan éljük meg a hitünket a hétköznapiakban. Isten természetesen ezzel együtt tudja, mikor érnek majd be a körülmények, de tény, hogy mi is hatással vagyunk azok alakulására (lásd az idézetet az előző tanulmányunkban arról, hogy a harmadik angyal üzenetének befejezésétől függ a kegyelemidő lejárta, és nem fordítva).

– Másrészt az időpont ismerete végletes hozzáállást idézhetne elő sokakban: egyesek esetleg úgy ítélnék meg, hogy van még idő a személyes felkészülés halogatására, míg mások talán máris túl rövidnek éreznék az időt arra, hogy jellemhibáikat legyőzve elkészüljenek, ezért reményt veszve elcsüggednének.

– Az események révén történő időmeghatározás ráadásul annyiban hatásosabb a dátum közlésénél, hogy az idők jeleit nap mint nap ismétlődni, bővülni és mélyülni látjuk, így újra és újra kifejthetjük felrázó, meggyőző erejüket a lélekre, míg egy dátum megismerése valószínűleg csak egyszer okozna megrendülést, amikor először szembesülünk vele.

Annyi biztos, hogy isteni bölcsességből fakadó megfontolás húzódhat a mögött, hogy miközben a Bibliában vannak idői próféciaik és kijelentések, a történelem legfontosabb eseményének időpontja rejtve marad előttünk.

3 Milyen eszközökkel próbálja Sátán ellensúlyozni a jelek Istentől rendelt hatását? Milyen további jelek segítenek bennünket az eligazodásban?

„Jézus felelvén, mondta nekik: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket, mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: »Én vagyok a Krisztus«, és sokakat elhítenek.” (Mt 24,4–5)

„Sok hamis próféta támad, akik sokakat elhitetnek.” (Mt 24,11)

„Ha valaki ezt mondja akkor néktek: »Íme, itt a Krisztus, vagy amott« – ne higgyétek! Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is. Íme eleve megmondottam néktek. Azért ha azt mondják majd néktek: »Íme a pusztában van« – ne menjete ki. »Íme a belső szobákban« – ne higgyétek.” (Mt 24,23–26)

„Mert ahol a dög, oda gyűlnek a keselyűk.” (Mt 24,28)

.....

.....

A csalás munkája végigkíséri Sátán tevékenységét a történelem záró szakaszában is. Minden korban ez volt a legfőbb és leghatásosabb eszköze – már akkor is, amikor a mennyben szított viszályt és elégedetlenséget. Jézus Krisztus úgy jellemezte őt, hogy „hazug és hazugság atyja” (Jn 8,44). Ez annyira eredményessé válik majd a végső események során, hogy Jézus Krisztus háromszor is visszatér a figyelmeztetésre: vigyázzuk a hamisítványokkal, mert lesznek, sőt sokakat el is hitetnek. Féltelmetes a hasonlat, miszerint a gonosz és hazug lelkek Sátánnal az élükön az emberiség végvonaglásakor úgy sereglik körül a világunkat, mint a zsákmányukra éhes keselyűk az áldozatukat, attól félve, nehogy valami módon megmeneküljön a karmukból. A hazugság és csalás minden eszközét latba vetik, amelyeket már most is szemlélhetünk. Főként vallási területen jelentkeznek majd a csalások: hamis próféták, azaz istentől kapott küldetésre és üzenetre hivatkozó személyek jelennek meg, akiket hamis ébredések is követnek majd. Sőt önmagukat nyíltan vagy burkoltan Krisztusnak, az Istentől küldött megoldáshozónak valló emberek is fellépnek, és sokakat elhitetnek. Mindehhez a spiritizmus erői társulnak, amelyek alkalmasak az

örökké hiszékeny tömegek elejtésére, akik nem fogadták be az igazság szeretetét, noha Isten nekik is felajánlotta a lehetőséget. Sátán egyszerre hiteti el az emberekkel, hogy itt, a jelen történelem keretei között születhet tartós megoldás a problémákra, az ún. ezeréves békebirodalom, amivel nemcsak Krisztus eljövételét hamisítja meg, hanem az országot is, ugyanakkor folyamatosan leköti, izgalomban tartja az emberiség arra fogékony részét különféle végidei jóvendölésekkel (például hogy a maja naptár szerint 2012 decemberében ér véget a világ stb.). Egészen bizarr jelenségeket, megnyilvánulásokat a Szentlélek kitöltetésének tulajdonítanak, és folytathatnánk még a kicsiszolt, pallérozott csalások sorát. Minden réteg megkapja azt a fajta csalást, ami iránt eredendően vagy az igazságban való járatlansága miatt fogékony. Az igazság ismeretére van szükségünk, de a csalások áradatával szemben csak annak szeretete képes megölni bennünket (2Thess 2,10).

A próféciákban megjövendölt körülmények, így a Jel 13. fejezetében olvasható alaphelyzet, a középkor egyházi hatalmának újkori térnyerése, a „halálos seb meggyógyulása” (Jel 13,3), valamint az őt támogató államalakulat egyedülálló hatalommá válása is a végidő jelei közé sorolható. Gondoljunk bele, mennyire elképzelhetetlen volt mindez a XX. század folyamán! A Vatikán újra politikai tényezővé válása és ilyen minőségben történő elismerése a hagyományosan protestáns és demokratikus Egyesült Államok részéről csakúgy, mint ez utóbbi állam ellenfél nélkül maradása a világhatalomban, mind-mind emberi várakozáson felüli és jel értékű, megjövendölt változás. Elgondolkodtató, hogyan formálódik, rajzolódik ki mindez egyedi döntések, sorsok, érdekek mentén és alapján, és Isten hogyan látta mindezt előre, s hogyan jelentette ki számunkra.

A sátáni csalásoknak nyilvánvalóan az lesz a csúcspontja, amikor az ősellenség Krisztus képében jelenik meg, visszatérését is meghamisítva. (Ennek a hitetésnek az elfogadását készíti elő a keresztény világban a végső események bibliai kije-

lentéseinek átértelmezése, elhomályosítása, valamint a különböző „jelenések” egyre gyakoribbá válása. A mohamedán hitben pedig éppen ilyen formában, prófétaként várják Jézus visszatérését, mert hitük szerint egyesítenie kell a különböző vallásokat.)

Gondoljuk át, hogy ezek közül a sátáni megtévesztések közül melyek valósultak már meg? Tapasztaltuk-e személyes életünkben vagy környezetünkben e csalások hatásait?

Mi a jelentősége annak, hogy Jézus Krisztus többször is visszatér beszédében a hitetéseket veszélyére, és hogy „ha lehet, a választottakat is” megtévesztik ezek a jelenségek?

4 Az idők jelei alapján milyen szakaszokra osztható a végkifejlet?

„Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről: meglássátok, hogy meg ne rémüljete, mert mindezeknek meg kell lenniük. De még ez nem itt a vég. Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen, s lesznek éhségek és dőghalálok, és földindulások mindenfelé. Mindez pedig a sok nyomorúság kezdete.” (Mt 24,6–8)

A társadalomban és a természetben egyaránt megjelennek az összeomlás jelei, amelyeket mindenki érzékel, és a vég érzetét kelti az emberekben, de Jézus hangsúlyozza, hogy ez még nem a vég, hanem a kezdet: az egyre mélyülő nyomorúság, a végső hanyatlás és káosz kezdete.

„Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket, s gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én ne-

vetéért. És akkor sokan megbotránkoznak, elárulják egymást, és gyűlölik egymást.” (Mt 24,9–10)

Itt burkoltan megjelenik egy másik jövendölés: 1Thess 5,1–3. Amikor úgy érzik, hogy megvan a megoldás, sikerül úrrá lenni a fenyegető problémákon, akkor az összefogás, a közös, emberi erővel elérhető jövőkép (lásd a jelképes Babilon jelentése, vö. Dn 3., Dura mezeje, az aranykép imádása) kiindulási alap arra, hogy az ebből kimaradókat, a másként hívőket üldözzék. Gondoljunk bele a kijelentés súlyába: *gyűlöletesnek lenni minden nép előtt* – lesz közös nevezője az emberiségnek, és ez nem lesz más, mint a gyűlölet, amely kifejezetten Krisztus követői ellen irányul. Ezt kell majd megélnünk és elhordoznunk.

„Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyosságul minden népnek, és akkor jön el a vég.” (Mt 24,14)

Addig nem zárulhat le a történelem, míg az utolsó élő nemzedék minden tagjához el nem jutott az evangélium, abban a formában, ahogyan azt a hármasság üzenet (lásd az előző tanulmányt) tartalmazza, a végidő emberének szükségletéhez szabottan.

Ez az üzenethirdetés kiterjedt voltát tekintve különbözni fog minden korábbtól, meggyőző erejében pedig csak a pünkösdihez lesz mérhető, és azt felül is múlja. Mindez olyan körülmények és küzdelmek közepette történik majd, amelyről Jel 13. fejezete szól. Ezután, ekkor már eljöhét a vég.

„Jaj a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon. Imádkozzatok pedig, hogy a ti futásotok ne télen legyen, se szombatnapon: mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha. És ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, egyetlen ember sem menekülhetne meg, de a választottakért megrövidíttetnek majd azok a napok.” (Mt 24,19–22)

Ez a bűn történelmének végstádiuma, az abszolút mélypont. A bűn tombolásának és Isten fenyítő ítéleteinek minden és mindenki áldozatul esne, ha Isten nem pecsételte volna el az övéit, és rájuk tekintettel meg nem rövidítené ezt az időszakot. Ez az a szakasz, amikor Isten a hét csapással büntet (Jel 16. fej.), amikor a gonosz erői szétesnek, és egymás ellen fordulnak (Jel 17,13–17; 18. fejezet).

.....
.....
A teljes összeomlást követően már csak a lezárás következik, Krisztus dicsőséges visszatérése:

„...de a választottakért megrövidíttetnek majd azok a napok... Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, a csillagok az égről lehullanak, és az egek erősségei megrendülnek. És akkor felteteszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsóséggel. És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.” (Mt 24,22. 29–31)

5 Hogyan, minek a bizonyosságként értékelendő a mostani várakozás, a látszólagos késelem? Milyen legyen a magatartásunk ilyen körülmények között?

„Nem késik el az ígérettel az Úr, mint némelyek késelemnek tartják, hanem hosszan tűr értünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” (2Pt 3,9)

„Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőtért.” (Zsid 12,1)

„Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jön el a ti Uratok... Boldog az a szolga, akit az ura, amikor hazajön, ily munkában talál.” (Mt 24,42. 46)

.....
.....
.....
Jézus Krisztus azt mondta, hogy az eljövetele hasonló ahhoz, mint amikor a tolvaj titokban, észrevétlenül, meglepetésszerűen érkezik (Lk 12,39–40). Ezzel nem a szándékát fejezte ki, hanem a tényt jövendölte meg. Első eljövetelét is konkrét kijelentések jelezték előre a hely (Mal 5,2), az idő (Dn 9,24–27) és a körülmények (Zak 9,9) tekintetében, Isten akkori népét mégis késületlenül érte az érkezése. Még a tanítványoknak is nehézséget jelentett, hogy amit a farizeusoktól tanultak, az eltért attól, ahogyan a messiási jövendölések teljeseledtek.

Ma mi vagyunk azok, akiket az ige és a próféciák ismeretével Isten megtisztelt. Végzetes lenne, ha megismételnénk Izrael hibáját, és közöny és tudatlanság okán hozzájuk hasonlóan nem ismernénk fel a meglátogatásunk idejét. Gondoljunk csak

meg, hogy a Teremtő és Megváltó Isten beavat bennünket a terveibe, a jövőbe – hogyan is viszonyozhatnánk ezt közönnyel és könnyelműséggel Őránta és az örök sorsunk iránt?

Lehetséges, hogy úgy érezzük, várjuk Krisztust, Őrá várunk – de valójában a lelki készenlétünk elégtelensége, a ránk bízott szolgálat elvégzetlen volta akadályozza az eljövételt, tehát voltaképpen Ő vár ránk... Ha ezt belátjuk, akkor még inkább csodáljuk, hogy a mindenható Isten ilyen mértékben tekintettel van ránk, gyöngé, gyarló teremtményeire – neki mindannyiunk sorsa és elkészülte egyaránt fontos. Ahogyan Jákób a leggyengébbekhez alkalmazkodott, és tekintettel volt rájuk a vonulás során (1Móz 33,14), úgy jár el Isten is gyengéd Teremtőként a megváltási terv során, annak záró szakaszát is beleértve.

Mindezt látva és megértve ahelyett, hogy elkényelmesednénk a kényszerű és számunkra ismeretlen ideig tartó várakozásban, inkább serkenjünk fel komoly Isten-keresésre, önvizsgálatra és tevékeny hívő életre, hogy amennyire rajtunk áll, ne akadályozzuk, hanem előmozdítsuk országa eljövételt!

6 Mi az egyedül helyes hozzáállás és válasz a részünkről, amikor mindezeket beteljesedni látjuk?

„A fügefáról vegyétek a példát: amikor az ága már zsendül és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár: azonképpen ti is, amikor mindezeket látjátok, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt.” (Mt 24,32–33)

„Amikor ezek kezdenek meglenni, nézzetek fel és emeljétek fel a fejeteket, mert elközelget a ti váltáságotok.” (Lk 21,28)

„Amikor az emberek elhalnak a félelem miatt, és azoknak várása miatt, amik e föld kerekiségére következnek” (Lk 21,26), akkor azoknak, akik Jézus Krisztust őszintén, felkészülten várják, megvan az a kiváltságuk, hogy az önmagukban nyomasztó és sötét jelekben a történelem lezárulásának, Krisztus közeli visszatérésének és az Ő országának közelségét és bizonyosságát ismerik fel. Csak rajtunk múlik, hogyan szemléljük ezeket a történéseket. Hit nélkül, az Isten országába való bebocsátás bizonyossága nélkül nyomasztó mindezzel szembesülni, még akkor is, ha ismerjük a jeleket. Akik viszont felkészültek a találkozásra, azoknak okuk van felemelni a fejüket, és erővel, bizakodással telni meg: egyrészt elközelgett, amit vártak, számukra az igazi élet kezdődik most el, ami örökké fog tartani. Másrészt az idők jeleinek teljesedése, bár önmagukban nyomasztóak, azt bizonyítják, hogy amilyen bizonyosan ezek bekövetkeztek, és Isten szava megállt, ugyanúgy fog teljesedni mindaz is, amit a megoldásról és a visszajöveteléről mondott. Van tehát okunk az öröme és a bizakodásra, bármily csüggesztőek legyenek is a körülmények. Csak rajtunk áll, hogyan éljük meg ezt az időszakot.

Vizsgáljuk meg, hogy jelen van-e a lelkünkben ez a „boldog reménység”, és ha nem, mi okozza ezt? Mit kell tennünk annak érdekében, hogy bátorságot, bizakodást, erőt merítsünk, és valóban felkészüljünk az előttünk álló eseményekre?

Az e heti adomány a szociális osztályt támogatja.

– A közösség szociális osztálya a rászorulókat anyagi vagy természetbeni támogatásban részesíti, a szükségleteknek megfelelően és a lehetőségekhez mérten.

„Várván ama boldog reménységet...”

Jézus visszajövele, utolsó ítélet, örök élet

¶ Milyen esemény zárja le a „nyomorúság idejének”, „megpróbáltatás idejének” nevezett időszakot? Hogyan vet véget Krisztus a világunkban uralkodó végső válságnak?

„Akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.” (Mt 24,30)

„Maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonnával leszáll az égből.” (1Thess 4,16)

„Ímé eljő a felhőkkel, és minden szem meglátja őt, még akik őt általszegezték is, és siratja őt e föld minden nemzetsége. Úgy van. Ámen.” (Jel 1,7)

Lásd még: Dn 7,13–14; Jóel 3,16; Jel 19,11–14.

Jézus eljövételéről sokan gondolkodnak úgy, hogy azon nem egy látható eseményt kell érteni, hanem a világ mintegy „felnő” Krisztushoz egy lelki, vallási fejlődés révén, és így egyszer csak megvalósul a világban a keresztény eszmék uralomra jutása, s ezáltal „jelenik meg, tér vissza” Krisztus. Az Ige egyértelmű kijelentései szerint azonban Krisztus valóságosan, látható, hallha-

tó, mindenki számára érzékelhető módon fog visszatérni. Megjelenését kozmikus jelenségek kísérik, és minden ember szembeül dicsőségének megnyilvánulásával. A megváltási terv végső eseménysorozata kezdődik meg ekkor, amellyel Isten lezárja Sátán uralmát, a bűn hatezer éves földi történelmét. Aratáshoz, szürethez is hasonlítja a Szentírás ezt az időszakot, amikor beérik a gabona, a jó mag, az evangélium elvégzi a maga munkáját, és „megszámlálhatatlan sokaság” várja a Szabadító érkezését. Ugyanakkor a gonoszság is beérik, olyannyira, hogy Noé napjaihoz hasonlítja Jézus ezt az időszakot. Ha nem lépne közbe, hogy „elpusztítsa azokat, akik a földet pusztítják”, akkor valóban egy ember sem maradna meg.

Krisztus első és második adventje a megváltásunk két legnagyobb és egymást kiegészítő eseménye. Amikor emberként közöttünk volt, majd meghalt értünk, megszerezte minden ember számára a bűn feletti győzelem, az örök élet lehetőségét. Amikor visszatér isteni dicsőségében, elhozza megváltottainak a drága áron megszerzett üdvösséget. Az egész menny örömmel hirdeti a szeretet győzelmét, Krisztus földi uralmának kezdetét: „Hallottam mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Alleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget neki...” (Jel 19,6–7)

¶ Milyen hatással lesz Krisztus megjelenése a földön élőkre?

„És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket, ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában! (Ésa 25,9)

„Akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.” (Mt 24,30)

„A föld királyai és a fejedelmek, a gazdagok, a vezérek és a hatalmasok, és minden szolga és minden szabad elrejtették magukat a barlangokba és a hegyek kőszikláiba, és mondták a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek ránk, és rejtsetek el minket annak színe elől, aki a királyiságban ül, és a Bárány haragjától!” (Jel 6,15–17)

Vö. Hab 3,13

2Thess 2,8; Ésa 33,14

A Szentírás tömör megfogalmazása: „sír a föld minden nemzetsége”, érzékelteti azt a döbbenetes hatást, ahogyan az Őt várók örömteli vágya teljesül – de a neki ellenállók rémületét és elveszettségük felismerését is. Az adventvárás az első keresztények számára boldog készülődést, csillapíthatatlan sóvárgást jelentett a Megváltójukkal való találkozás után. Sajnos az évszázadok során ez a várakozás megfakult, de minden időben voltak olyan hívők, akik ébren tartották Krisztus visszatérésének reménységét. A nagy adventmozgalom tömegek figyelmét hívta fel újra erre a közlő eseményre, amely a legtöbb keresztény egyházban már csak tantétel maradt, vagy azt is átértelmezték. Krisztus szabadítóként jön, és a végidő megpróbáltatásait átélő hívők számára ez lesz a legörömtelibb pillanat. Nemcsak a szenvedéseiktől való megszabadulás miatt, hanem mert szeretett Urukkal szemtől szemben találkozhatnak.

Ugyanez az esemény kifejezhetetlen félelmet vált ki azokban, akik nem voltak élő kapcsolatban Krisztussal, és nem készültek fel jövetelére. Számukra „megemésztő tűz” a Krisztust övező isteni dicsőség, nem is élhetik túl a vele való szembesülést, őket „megemészti az Úr szájának leheletével, és megsemmisíti megjelenésének feltűnésével” (2Thess 2,8).

„Keleten megjelenik egy kicsiny fekete felhő. A távolból sötétnek látszó felhő körülveszi a Megváltót. Isten népe ebben a felhőben felismeri az Emberfia jelét. Ünnepeyes csendben fi-

gyelik a Föld felé közeledő, egyre fényesebb és dicsőségebb felhőt, mígnem nagy fehér felhőként, megemésztő dicsőségként fénylik. Felette a szövetség szivárványa ível. Jézus hatalmas győzőként lép elő. Most nem »fájdalmak férfiak«-ként jön, hogy kiigya a szégyen és a szenvedés keserű poharát, hanem menny és föld győzteseként, az élők és holtak bírójaként, aki »hív és igaz«, aki »igazságosan ítél és hadakozik«. »És mennyei seregek követik Őt.« (Jel 19,11–14) A királyt szent angyalok megszámlálhatatlan sokasága kíséri. Ajkukon dicsőítő ének, mennyei dallam hangzik. Az égen számtalan tündöklő alak látható, »tízezerszer tízezer és ezerszer ezer«. Emberi tollal nem lehet megrajzolni ezt a képet, az a tündöklés meghaladja a képzeletet. »Dicsősége elborítja az eget, és dicséretével megtelik a föld. Ragyogása, mint a napé.« (Hab 3,3–4) Amint az »élő« felhő közelebb ér, minden szem meglátja az élet Fejedelmét. Szent fejét nem csúfítja töviskorona. Szent homlokán a dicsőség királyi koronája tündököl. Arca fényesebb, mint a vakító déli nap... Az igazak reszketve kiáltják: »Ki állhat meg?« Az angyalok ajkán elhal az ének, és egy ideig félelmetes csend van. Majd Jézus hangja hallható: »Elég néked az én kegyelmem.« Az igazak arca felragyog, és minden szívét öröm tölt be. Az angyalok pedig, akik közelednek a földhöz, egyre hangosabban énekelnek.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Isten népe megszabadul c. feje.)

3 Mi történik Krisztus dicsőséges megjelenésével egy időben, ami az Ő szabadító és újjáteremtő hatalmának bizonyossága?

„Ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, azonképpen Isten is előhossa azokat, akik elaludtak, Jézus által, övele együtt. Mert ezt mondjuk néktek az Úr szavával, hogy mi, akik élünk, akik megmaradunk az Úr eljöveteléig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak. Mert maga

az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először, akik meghaltak a Krisztusban. Azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elé a levegőbe, és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk.” (1Thess 4,14–17)

„Ímé titkot mondok néktek. Mindnyájan ugyan nem aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk. Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólni, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk.” (1Kor 15,51–52, vö. Jn 5,28–29; Jn 6,40)

„Elküldi angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig.” (Mt 24,31)

„Ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (Jn 14,3)

A Szentírás beszél az igazak és a gonoszok feltámadásáról is, de időbeli különbség van a kettő között. Amikor Krisztus az ég felhőin megjelenik, megváltottaiért jön: azokért is, akik az évezredek során hitben éltek és reménységben haltak meg, és az élő igazakért, akik felkészülten várták eljövételét. Az első feltámadás során életet nyert üdvözültek új, örök életre alkalmas testben jönnek ki sírjukból. Majd az élők is új testet kapnak, és a feltámadottakkal együtt elragadtatnak „az Úr elé, a levegőbe” (mivel Krisztus ekkor még nem lép a földre), majd vele és az angyalokkal együtt a mennybe. Nincsen tehát „titkos” elragadtatás, a halottak sincsenek még a mennyben, hanem a sírban nyugodva várják Krisztus visszatérését, és mindenki együtt nyeri el a Megváltója által biztosított üdvösséget.

„Az igazak az örök ifjúság frissességével és eleveenségével támadnak fel. Isten kezdetben nemcsak a saját jellemének, de alakjának és arcának hasonlatosságára is teremtette az embert. A bűn

azonban eltorzította Isten képmását az emberben. De Krisztus eljött, hogy visszaadja azt, ami elveszett. Át fogja változtatni a mi nyomorúságos testünket, és hasonlóvá teszi az Ő dicsőséges testéhez. Az élő igazak »nagy hirtelen, egy szempillantásban« elváltoznak. Isten szava nyomán megdicsőülnek, Isten halhatatlanná teszi őket, és az angyalok »egybegyűjtik az Ő választottait a négy szelek felől, a föld egyik végétől a másik végéig«. Most boldogan énekelve együtt emelkednek fel Isten városába.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, Isten népe megszabadul c. feje.)

4 Milyen események zajlanak a „millennium”, vagyis az ezer év alatt a mennyben és a földön?

„Láttam királyiszékeket, leültek azokra, és adatott nékik ítélet-tétel... és éltek és uralkodtak Krisztussal ezer esztendeig.” (Jel 20,4)

„Mígnem eljött az öregkorú (akinek a kora nagy, az örökkévaló), és az ítélet adatott a magasságos egék szentjeinek; és az idő eljött, és elvették az országot a szentek.” (Dn 7,22)

„Nem tudjátok-e, hogy a szentek a világot ítélik meg? És ha ti ítéletek meg a világot, méltatlanok vagytok-e a legkisebb dolgokban való ítéletekre? Nem tudjátok, hogy angyalokat fogunk ítélni, nemhogy életszükségre való dolgokat?” (1Kor 6,2–3)

„Láttam egy angyalt leszállni a mennyből, akinél volt a mélység kulcsa, és egy nagy lánc a kezében. És megfogta a sárkányt, azt a régi kígyót, aki az ördög és Sátán, és megkötözte ezer esztendőre, és vetette a mélységbe, s bezárta azt és bepecsételte felette, hogy többé el ne hitesse a népet, míg betelik az ezer esztendő; azután el kell néki oldoztatni egy kevés időre.” (Jel 20,1–3)

Lásd még: 1Kor 4,5.

A végső, egyetemes ítélet első szakasza, a hívők életének vizsgálata 1844-ben kezdődött, és lezárult Krisztus eljövetele előtt. A második szakaszában azoknak az esete tárul fel, akik nem igényelték Isten kegyelmét. Amikor Isten bevonja megváltottait is az ítélet munkájába, feltárja előttük a „sötétség titkait és a szívek tanácsait”, tehát a rejtett indítékokat és titkos cselekedeteket is. Így mindenki előtt nyilvánvalóvá lesz, hogy Isten mindent megtett a megmentésükért, és önmagukat zárták ki a mennyből. Ez az időszak a megváltottak számára a földi történelem igazi megértését, átértékelését is jelenti. A menny szent légkörében, Isten jelenlétében tisztábban láthatják a bűn megromító hatalmát és ragályos voltát, és megértik, miért „nem mehet be oda semmi tisztátalan”. Az ezer év alatt szerető Megváltójuk segítségével begyógyulhatnak azok a lelki sebek, fájó emlékek, amelyek embertársakkal kapcsolatban támadtak bennük.

Az ezer év alatt Földünk pusztasá és kietlen, az utolsó napok kataklizmái, a földrengések, szökőárok mindent romba döntöttek. Az üdvözültek elragadtatása után nem maradnak itt élő emberek, csupán Sátán és angyalai, akik a pusztulás okozói voltak.

„Sátán ezer évig mérhetetlen szenvedések között kóborol a kihalt földön, és látja Isten törvénye elleni lázadásának következményeit. Az általa okozott bűnökért bűnhődni kell.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A Föld pusztulása c. fej.)

5 Mikor, hogyan kerül sor a végső ítéletre?

„Amikor eltelik az ezer esztendő, Sátán eloldatik fogságából. És kimegy, hogy elhitesse a föld négy szegletén lévő népet, a Gógot és a Magógot, hogy egybegyűjtse őket háborúra, akiknek száma, mint a tenger fővenye. És feljöttek a föld szélességére, és körülvették a szentek táborát és a sze-

retett várost, és Istentől a mennyből tűz szállt alá, és megémsztette azokat. És láttam egy nagy fehér királyiszéket, és a rajta ülőt, akinek tekintete elől eltűnt a föld és az ég, és helyük nem találtatik. És láttam a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állni Isten előtt; és könyvek nyitottak meg, majd egy más könyv nyitott meg, amely az élet könyve, és megítéltettek a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint. A pokol pedig és a halál vették a tűz tavába. Ez a második halál, a tűz tava. És ha valaki nem találtatik beírva az élet könyvébe, a tűz tavába vettetett.” (Jel 20,7–15)

Lásd még: Préd 12,16; Mal 4,1–3.

Az ezer év letelte után Jézus a megváltottak sokaságával és az „új Jeruzsálemmel” leszáll a Földre, egy számára elkészített helyre, és ekkor történik a gonoszok feltámadása. Amikor Sátán meglátja alattvalóit, akik a hatezer év során jó eszközei voltak, a hatalmas tömeg láttán újraéled benne a győzelem reménye. Az ő táborához képest Isten városa most is kisebbségnek és könnyen legyőzhetőnek tűnik előtte. Ezért még egy utolsó próbálkozással felkészül a döntő csatára: „körülveszik a szentek táborát és a szeretett várost”. Most azonban már Krisztusé a hatalom, és dicsőségének trónja előtt megrendülten áll meg a menthetetlenségét bizonyító hatalmas tömeg. Ekkor szembe-síti őket az igaz Bíró minden cselekedetükkel, amely a mennyei feljegyzések alapján feltárul előttük.

„A gonoszoknak, mihelyt a könyvek megnyílnak és Jézus rájuk tekint, minden bűnük eszükbe jut. Rádöbbennek, hogy gögjükkel és lázadásukkal milyen súlyosan megsértették Isten törvényét. A megejtő kísértések, amelyeket bűnös életükkel hívtak ki, az áldások, amelyekkel visszaéltek, Isten küldöttei, akiket semmibe vettek, az intések, amelyeket elvetettek, a gaz-

dagon áradó kegyelem, amelyet konok, megátalkodott szívük visszautasított – mind megjelennek előttük.

Minden kétely, amely a hosszú küzdelem során az igazság és tévelygés kérdésében felmerült, most tisztázódik. A lázadás következményei, az isteni rendelkezések mellőzésének gyümölcsei minden értelmes teremtmény előtt nyilvánvalóak lesznek. Az egész világegyetem láthatja a különbséget Isten kormányzata és Sátán uralma között. Sátánt a saját cselekedetei ítélik el. Világossá válik, hogy Isten a nagy küzdelem során tett minden intézkedésében tekintettel volt népe örök érdekeire és a teremtett világokra. A bűn történelme az egész örökkévalóságon át tanúszkodni fog arról, hogy minden teremtmény boldogsága szorosán összefügg Isten törvényének létezésével. A nagy küzdelem összes tényét látva az egész világegyetem hirdeti: »Igazságosak és igazak a te útjaid, óh szentek Királya!«

Istentől az égből tűz száll alá. A föld feltöredezik. Előkerülnek a föld mélyébe rejtett fegyverek. Emésztő lángokat lövell minden tátongó szakadék. Még a sziklák is tüzet fognak. Eljött a nap, amely lángol, mint a kemence. A roppant nagy forróságtól az elemek megolvadnak. A föld is megolvad, és ami rajta van, megég... A tisztító lángokban a gonoszok – a gyökér és az ágak – végül megsemmisülnek. Sátán a gyökér, hívei az ágak. Maradéktalesul lesújt rájuk a törvény szabta büntetés, ahogy azt az igazság megköveteli. A menny és a föld ezt látva a Teremtő igazságosságát hirdeti.” (Ellen G. White: *Korszakok nyomában*, A küzdelem véget ér c. fejezet)

6 Mit tesz mennyei Atyánk a megromlott és a végső ítélet tüzével megtisztított Földünkkel? Hol lesz a megváltottak örök otthona?

„Ezután láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger többé nem volt. És én, János, láttam

a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely Istentől szállt alá a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felkészített menyasszony. És hallottam nagy szót, amely ezt mondta az égből: »Ímé Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik, az ő népei lesznek, és maga Isten lesz velük, az ő Istenük. És Isten eltöröl minden könnyet a szemeikről, és a halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.« És mondta az, aki a királyiszéken ült: »Ímé mindent újjá tesztek... Írd meg, mert e beszédek hívek és igazak.«” (Jel 21,1–5)

„De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.” (2Pt 3,13)

„Semmi elátkozott nem lesz többé, és Istennek és a Bárány-nak királyiszéke benne lesz, és az ő szolgálói szolgálnak neki, látják az ő orcáját, és a neve homlokukon lesz.” (Ésa 11,6–9; 32,17–18)

„A Biblia hazának nevezi a szentek örökségét (Zsid 11,14–16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezeti nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisza vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenéséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép, otthonra talál. »Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban. Nem hallatik többé erőszakos földedden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget. Házakat építenek és bennük lakoznak, és szőlőket plántálnak, és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakják benne, nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt... Kezeik munkáját elhasználják választottaim.« (Ésa 32,18; 60,18; 65,21–22)

Ott a halhatatlan lények soha el nem fogyó örömmel szemlélik a teremtő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait. Ott nem lesz Isten elfelejtésére kísértő kegyetlen, ámító ellenség. Minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fárasztja majd elménket. A legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasztosabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatozok hívatognak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit. A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé, amelyek lakói sírtak az emberi szenvedés láttán, de örömének csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének hírére is. A Föld lakói kimondhatatlan örömmel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korszakokon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet dicsőségét – napokat, csillagokat és naprendszereket –, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül. Mindenre, a legparányibbtól a legnagyobbig a Teremtő neve van írva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti. És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb ismeretek tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istentől, annál jobban csodálja jellemét.

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet. (Ellen G. White: *Manuscript Release*, IX. köt., 104–105. o.)

„Krisztus megváltói munkája igazságot szolgáltat Isten uralmának. Megtudja a világ, hogy a Mindenható a szeretet Istene. Sátán vádjai alaptalanoknak bizonyulnak, jelleméről lehull a lepel. A lázadás soha többé nem ismétlődhet meg. Bűn soha többé nem hatolhat be a világegyetembe. A hitehagyás ellen mindenki örökre biztosítva van. Az önfeláldozó szeretet eltéphetetlen kötelékkel egyesíti a Föld és a menny lakóit Teremtőjükkel.

A megváltás munkája befejeződik. Ott, ahol eláradt a bűn, Isten kegyelme még bőségesebb lesz. A földet – amit Sátán magának igényel – Isten nemcsak megváltja, hanem meg is dicsőíti. A mi kis világunk, amely a bűn átka miatt az egyetlen sötét folt Isten dicső teremtésén, a világegyetem minden más világát felülmúló megbecsülésben részesül. Itt, ahol Isten Fia emberi testben sátorozott, ahol a dicsőség Királya élt, szenvedett és meghalt, majd amikor mindent megújít, itt lesz »Isten sátora az emberekkel... és velük lakozik, az ő népei lesznek, és maga Isten lesz velük, az ő Istenük« (Jel 21,3).» (Ellen G. White: *Jézus élete*, Velünk az Isten c. feje.)

---

*Az e beti adomány az Életpont Nonprofit Kft.-t támogatja.
– A bózsvai és a törökkoppányi Biblia-táborok fenntartására
és fejlesztésére szánt adomány.*

ÁHÍTATOK MINDEN NAPRA

Október

- 1Pt 4,15–16
- Jn 17,19
- Rm 10,10–11
- Fil 3,12
- 1Jn1,7 (18.15)
- Péld 15,18
- 1Móz 17,1
- Zsid 5,12
- Ef 4,22,23
- 5Móz 26,10–11
- 1Pt 1,22
- Zsid 11,24,27 (18.01)
- Mt 25,23
- Náh 1,7
- Zsolt 25,10
- Kol 3,16
- 1Thess 5,14
- 2Krón 15,7
- 2Tim 1,7 (17.48)
- Ésa 40,30-31
- Zsolt 18,3
- 2Kor 8,2-5
- Jn 12,24
- Lk 12,42–43
- 1Thess 5,4–6
- Mt 25,40 (17.36)
- Péld 8,20
- Jn 13,8
- Zsolt 113,5–6
- 2Kor 5,18
- Kol 3,13

November

- Rm 15,14
- Kol 1,11 (16.24)
- Zsolt 84,6–8
- Júd 20-21
- 1Jn 2,6
- Ésa 51,7
- Jn 16,26–27
- Jn 14,26
- Ef 3, 16–17 (16.15)
- Lk 22,31-32
- Kol 2,6-7
- Zsolt 22,12
- Ésa 53,12
- Lk 23,42–43
- Zsolt 22,2
- 2Kor 5,21 (16.06)
- Jn 14,30
- Jn 21,15
- Jel 22,17
- 1Tim 2,4
- Fil 1,27
- Kol 3,2-4
- Jel 1,7 (16.00)
- Zsid 13,5
- Mt 4,19
- 1Thess 5,15
- 2Tim 2,24–25
- 2Pt 1,10
- Lk 19,10
- Rm 15,2–3 (15.55)

December

- Ef 6,10
- Mik 7,7–8
- Zsolt 80,20
- Jer.sir. 3,25–26
- 1Jn 3,18
- Zsolt 36,10
- 2Kor 7,1 (15.53)
- Zsid 12,1
- Jn 17,23
- Zsid 10,38–39
- Ésa 49,6
- 2Tim 2,3–4
- Csel 4,12
- Zsolt 119,125 (15.53)
- Kol 1,10
- 2Pt 3,14
- Jak 3,16–17
- Rm 13,11–12
- Zsolt 118,8–9
- Fil 2, 3,5
- Rm 15,5–6 (15.55)
- Lk 6,38
- 1Tim 1,5
- 1Pt 4,9
- 1Jn 4,11–12
- 1Thess 5,16,18
- Ésa 48,17–18
- Ésa 60,19–20 (16.00)
- Ésa 60, 21–22
- Zsid 10,35–37
- Zsolt 90,12.16–17

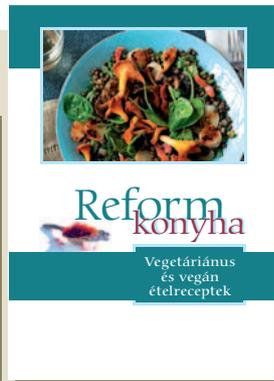
Könyvajánló

www.bikiado.hu

Dr. Agatha M. Thrash
Dr. Calvin L. Thrash
Phylis Austin

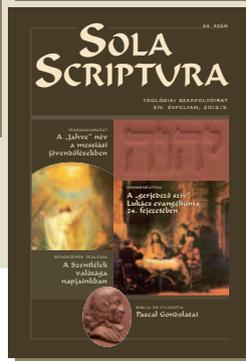
Természetes gyógymódok gyermekünknek

Hiteles információk
a születéstől tizenéves
korig leggyakrabban
előforduló betegségek
megelőzéséről, okairól
és kezeléséről • 2200 Ft

Reformkonyha

Vegetáriánus és vegán ételreceptek
A könyvben olvasható tanácsok és receptek
segítségével sokat tehetünk
az egészségünk megőrzéséért • 600 Ft

Sola Scriptura

TEOLÓGIAI SZAKFOLYÓIRAT
XIV. évfolyam, 2012/3.
• 380 Ft

Bibliaiskolák Közössége Könyvkiadó
1181 Budapest, Reviczky Gyula u. 46.
• 06-1/267-3947 • 06-20/379-6020
• bik@bibliakiado.hu

Hangfelvétel- újdonságok

A Zsidókhöz
írt levél

13 előadás
MP3 CD
• 1600 Ft

